

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟΥ (πέμπτο τμήμα)
της 15ης Σεπτεμβρίου 2005 *

Στην υπόθεση T-325/01,

DaimlerChrysler AG, με έδρα τη Στουτγάρδη (Γερμανία), εκπροσωπούμενη από τους δικηγόρους R. Bechtold και W. Bosch,

προσφεύγουσα,

κατά

Επιτροπής των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, εκπροσωπούμενης από τον W. Mölls, επικουρούμενο από τον H.-J. Freund, δικηγόρο, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

καθής,

έχουσα ως αντικείμενο αίτηση με κύριο αίτημα την ακύρωση της αποφάσεως 2002/758/ΕΚ της Επιτροπής, 10ης Οκτωβρίου 2001, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 της Συνθήκης ΕΚ (υπόθεση COMP/36.264 — Mercedes-Benz) (ΕΕ 2002, L 257, σ. 1), και, επικουρικώς, τη μείωση του επιβληθέντος με την εν λόγω απόφαση προστίμου,

* Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική.

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ
(πέμπτο τμήμα),

συγκείμενο από τους P. Lindh, πρόεδρο, R. García-Valdecasas και J. D. Cooke, δικαστές,

γραμματέας: I. Νάτσινας, υπάλληλος διοικήσεως,

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία και κατόπιν της συνεδριάσεως της 25ης Μαΐου 2004,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

Ιστορικό της διαφοράς

¹ Με την παρούσα προσφυγή σκοπείται η ακύρωση της αποφάσεως 2002/758/ΕΚ της Επιτροπής, της 10ης Οκτωβρίου 2001, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 της Συνθήκης ΕΚ (υπόθεση COMP/36.264 — Mercedes-Benz) (ΕΕ 2002, L 257, σ. 1, στο εξής: η επίδικη απόφαση).

- 2 Η DaimlerChrysler AG (στο εξής: η προσφεύγουσα) είναι η μητρική εταιρία ενός ομίλου εταιριών δραστηριοποιημένων μεταξύ άλλων στον τομέα της παραγωγής και εμπορίας αυτοκινήτων οχημάτων.
- 3 Η Daimler-Benz AG συγχωνεύτηκε στις 21 Δεκεμβρίου 1998 με την προσφεύγουσα δυνάμει υπογραφείσας στις 7 Μαΐου 1998 συμφωνίας περί συγχωνεύσεως επιχειρήσεων. Κατόπιν αυτού, η προσφεύγουσα κατέστη νόμιμη διάδοχος της Daimler-Benz AG, το σύνολο των δικαιωμάτων, περιουσιακών στοιχείων, οφειλών και υποχρεώσεων της οποίας μεταβιβάστηκαν στην πρώτη.
- 4 Πριν από τη συγχώνευση αυτή, η Daimler-Benz AG ήταν η ελέγχουσα εταιρία του ομίλου Daimler-Benz, ο οποίος δραστηριοποιούνταν παγκοσμίως μέσω των θυγατρικών εταιριών του. Επίσης, στις 26 Μαΐου 1997, η Mercedes-Benz AG, θυγατρική της Daimler-Benz AG, συγχωνεύτηκε με την τελευταία. Από την ημερομηνία αυτή κατέστη το υπεύθυνο τμήμα του τομέα «αυτοκίνητα οχήματα» της Daimler-Benz AG. Σύμφωνα με την επίδικη απόφαση, η ονομασία «Mercedes-Benz» χρησιμοποιείται στα πλαίσια της παρούσας απόφασεως ως αναφερόμενη κατά περίπτωση στην Daimler-Benz AG (μέχρι το 1989), στη Mercedes-Benz AG (μέχρι το 1997), στη Daimler-Benz AG (1997/1998) ή στην προσφεύγουσα (από το 1998).
- 5 Από τις αρχές του έτους 1995, η Επιτροπή υπήρξε αποδέκτης αριθμού παραπόνων από καταναλωτές σχετικά με εμπόδια κατά την εξαγωγή καινούργιων αυτοκινήτων οχημάτων Mercedes-Benz που παρενέβαλαν οι επιχειρήσεις του ομίλου Daimler-Benz σε διάφορα κράτη μέλη.
- 6 Η Επιτροπή διέθετε ορισμένα στοιχεία ενδεικτικά του ότι οι ανήκουσες στον ανωτέρω όμιλο επιχειρήσεις επιδίδονταν σε στεγανοποίηση της αγοράς, αντίθετη προς το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ. Η Επιτροπή εξέδωσε στις 4 Δεκεμβρίου 1996 σειρά αποφάσεων διατάσσουσα ελέγχους, σύμφωνα με το άρθρο 14 του κανονισμού 17 του Συμβουλίου, της 6ης Φεβρουαρίου 1962, πρώτου κανονισμού εφαρμογής

των άρθρων [81] και [82] της Συνθήκης (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 25). Οι έλεγχοι αυτοί διενεργήθηκαν στις 11 και 12 Δεκεμβρίου 1996 στις επιχειρήσεις Daimler-Benz AG της Στουτγάρδης (Γερμανία), Mercedes-Benz Belgium SA/NV στο Βέλγιο, Mercedes-Benz Nederland NV της Ουτρέχτης (Κάτω Χώρες) και Mercedes-Benz España, SA, στην Ισπανία.

- 7 Η Επιτροπή απηύθυνε στις 21 Οκτωβρίου 1998 στην Daimler-Benz AG αίτημα παροχής πληροφοριών δυνάμει του άρθρου 11 του κανονισμού 17, επί του οποίου έλαβε απάντηση στις 10 Νοεμβρίου 1998. Στις 15 Ιουνίου 2001, η Επιτροπή απηύθυνε επίσης αίτημα παροχής πληροφοριών προς την προσφεύγουσα από την οποία και έλαβε απάντηση στις 9 Ιουλίου 2001. Κατά τους διενεργηθέντες στις 11 και 12 Δεκεμβρίου 1996 ελέγχους, η Επιτροπή ανεύρε και κατέσχε πολυάριθμα έγγραφα επί των οποίων, σε συνδυασμό με τα αποσταλέντα στην προσφεύγουσα αιτήματα περί παροχής πληροφοριών και τις παρατηρήσεις της προσφεύγουσας συναφώς, θεμελιώνεται η επίδικη απόφαση.
- 8 Η Επιτροπή εξέδωσε στις 10 Οκτωβρίου 2001 την επίδικη απόφαση.

Η επίδικη απόφαση

- 9 Με την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή εκτιμά ότι η Mercedes-Benz διέπραξε, η ίδια ή μέσω των θυγατρικών της Mercedes-Benz España, SA (στο εξής: MBE) και Mercedes-Benz Belgium SA (στο εξής: MBBel), παραβάσεις των διατάξεων του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ. Κατά την Επιτροπή, τα διαπιστωθέντα με την επίδικη απόφαση μέτρα αφορούν το λιανικό εμπόριο επιβατικών αυτοκινήτων της Mercedes-Benz (αιτιολογικές σκέψεις 143 έως 149).

- 10 Με την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή περιγράφει τις εμπλεκόμενες επιχειρήσεις και το δίκτυό τους διανομής. Αναφέρει ότι η διανομή των επιβατικών αυτοκινήτων Mercedes-Benz στη Γερμανία διενεργείται κατ' ουσίαν μέσω δικτύου περιλαμβανόντος υποκαταστήματα που ανήκουν στον όμιλο, αντιπροσώπους που διέπονται από το καθεστώς του εμπορικού αντιπροσώπου (όπως αυτός ορίζεται στο άρθρο 84, παράγραφος 1, του γερμανικού εμπορικού κώδικα), οι οποίοι ενεργούν ως διαμεσολαβητές, και παραγγελιοδόχους (αιτιολογική σκέψη 15). Η Επιτροπή αναφέρει ότι το δίκτυο διανομής στο Βέλγιο περιλαμβάνει έναν εισαγωγέα, ήτοι την MBBeI, η οποία ήταν από μη διευκρινιζόμενη ημερομηνία κατά 100 % θυγατρική της Daimler-Benz AG, η οποία με τη σειρά της είναι κατά 100 % θυγατρική της προσφεύγουσας από τις 21 Δεκεμβρίου 1998, και η οποία πωλεί καινούργια οχήματα μέσω δύο υποκαταστημάτων, διανομένων και αντιπροσώπων και/ή συνεργείων τα οποία δύνανται επίσης να ενεργούν ως ενδιάμεσοι για τη λήψη παραγγελιών καινούργιων οχημάτων (αιτιολογικές σκέψεις 17 και 19). Στην Ισπανία, η διανομή πραγματοποιείται μέσω δικτύου περιλαμβανόντος τρία υποκαταστήματα της MBE και διανομείς. Η Επιτροπή επισημαίνει ότι ορισμένοι αντιπρόσωποι και ορισμένα συνεργεία δεν πωλούν οχήματα, αλλ' ενεργούν αποκλειστικά ως διαμεσολαβητές για τη λήψη παραγγελιών. Διευκρινίζει ότι η MBE είναι κατά 100 % θυγατρική του εθνικού holding Daimler-Benz España, SA, η οποία ήταν με τη σειρά της κατά 99,88 % θυγατρική της Daimler-Benz AG. Από τις 21 Δεκεμβρίου 1998 το εν λόγω holding είναι κατά 100 % θυγατρική της προσφεύγουσας (αιτιολογική σκέψη 20).
- 11 Η Επιτροπή διαπιστώνει ότι, σε αντίθεση προς όσα υποστήριξε η προσφεύγουσα κατά τη διοικητική διαδικασία, το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ εφαρμόζεται επί των συμβάσεων που συνήψε η Mercedes-Benz με τους γερμανούς αντιπροσώπους, όπως θα εφαρμοζόταν και στην περίπτωση συμβάσεως με συμβεβλημένο διανομέα. Κατ' αυτήν, «οι περιορισμοί που επιβάλλονται στους αντιπροσώπους [θα έπρεπε] να αξιολογηθούν ωσάν να ήταν ανεξάρτητος διανομέας» (αιτιολογική σκέψη 168).
- 12 Η Επιτροπή υπογραμμίζει συναφώς, πρώτον, ότι οι γερμανοί αντιπρόσωποι της Mercedes-Benz οφείλουν να αναλαμβάνουν ορισμένους επιχειρηματικούς κινδύνους, άρρηκτα συνυφασμένους με τη δραστηριότητά τους ως διαμεσολαβητών για λογαριασμό της Mercedes-Benz, οπότε το άρθρο 81 ΕΚ τυγχάνει εφαρμογής επί των συναφθεισών μεταξύ Mercedes-Benz και των ιδίων συμφωνιών (αιτιολογικές σκέψεις 153 έως 160).

- 13 Αναφέρει, ιδίως, ότι ο γερμανός αντιπρόσωπος της Mercedes-Benz είναι σε μεγάλο βαθμό κοινωνός του τιμολογιακού κινδύνου για τα οχήματα, την πώληση των οποίων αυτός διαπραγματεύεται. Κατά την Επιτροπή, σε περίπτωση κατά την οποία για την πώληση καινούργιων οχημάτων ένας αντιπρόσωπος αναλαμβάνει τη δέσμευση να προβεί σε μειώσεις των τιμών για τις οποίες η Mercedes-Benz δίδει τη συγκατάθεσή της, οι μειώσεις αυτές αφαιρούνται εξ ολοκλήρου από την προμήθειά του (αιτιολογικές σκέψεις 155 και 156).
- 14 Η Επιτροπή διαπιστώνει ότι ο γερμανός αντιπρόσωπος αναλαμβάνει επίσης τον κίνδυνο των εξόδων μεταφοράς των καινούργιων οχημάτων, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 4, της γερμανικής συμβάσεως αντιπροσωπείας. Σύμφωνα με τη σύμβαση αυτή, όπως συμβαίνει ακριβώς και με τον ανεξάρτητο διανομέα, τα έξοδα και ο κίνδυνος μεταφοράς μετακυλίνουν στον πελάτη δυνάμει του ενοχικού δικαίου (αιτιολογική σκέψη 157).
- 15 Ο αντιπρόσωπος διαθέτει επίσης σημαντικό μέρος των ιδίων χρηματικών πόρων του για την προώθηση των πωλήσεων. Κατά την Επιτροπή, οφείλει μεταξύ άλλων να προμηθεύεται, ιδίως δαπάναις, αυτοκίνητα επιδείξεως (άρθρο 4, παράγραφος 7, της γερμανικής συμβάσεως αντιπροσωπείας). Για την αγορά αυτοκινήτων επιδείξεως και εταιρικών αυτοκινήτων, η Mercedes-Benz θέτει ειδικούς όρους. Τα αυτοκίνητα πρέπει να διατηρούνται επί ελάχιστη διάρκεια τριών έως έξι μηνών και να έχουν διανύσει κατ' ελάχιστον 3 000 km. Ακολούθως, ο αντιπρόσωπος έχει τη δυνατότητα να τα μεταπωλεί ως μεταχειρισμένα αυτοκίνητα, φέροντας επίσης τον εμπορικό κίνδυνο για τον μη ευκαταφρόνητο αυτό αριθμό οχημάτων (αιτιολογική σκέψη 158).
- 16 Η Επιτροπή ισχυρίζεται επίσης ότι η δραστηριότητα του γερμανού αντιπροσώπου της Mercedes-Benz συνδέεται κατ' ανάγκη με ορισμένους άλλους κινδύνους συνυφασμένους με τον επιχειρηματικό κίνδυνο. Η ανάληψη των εν λόγω κινδύνων αποτελεί μία από τις προϋποθέσεις που πρέπει να πληρούνται για την κτήση της ιδιότητας του αντιπροσώπου. Κατ' εφαρμογή του άρθρου 13 της συμβάσεως αντιπροσωπείας, ο αντιπρόσωπος οφείλει να εκτελεί τις εργασίες υπό την κάλυψη της εκ μέρους του κατασκευαστή εγγυήσεως που απολαύουν τα οχήματα. Οι γερμανοί αντιπρόσωποι οφείλουν, ιδίως δαπάναις, να ιδρύουν συνεργείο και να παρέχουν μέσω αυτού εξυπηρέτηση μετά την πώληση, καθώς και τις τελούσες υπό εγγύηση εργασίες, και να διασφαλίζουν, εφόσον τους ζητηθεί, υπηρεσία ετοιμότητας

και έκτακτης ανάγκης (άρθρο 12 της συμβάσεως αντιπροσωπείας). Εξάλλου, ο γερμανός αντιπρόσωπος οφείλει, ιδίαις δαπάναις, να τηρεί αποθήκη ανταλλακτικών για την επισκευή των οχημάτων στο συνεργείο του (άρθρο 14 της συμβάσεως αντιπροσωπείας) (αιτιολογική σκέψη 159).

- 17 Δεύτερον, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι, από οικονομικής απόψεως, ο κύκλος εργασιών του γερμανού αντιπροσώπου λόγω των ιδίων δραστηριοτήτων του είναι κατά πολύ υπέρτερος εκείνου που πραγματοποιεί ως διαμεσολαβητής για την πώληση καινούργιων αυτοκινήτων. Επισημαίνει ότι: «για τη διαμεσολαβητική δραστηριότητά του, ο αντιπρόσωπος λαμβάνει προμήθεια, η οποία, στην περίπτωση των επιβατικών αυτοκινήτων, συνίσταται σε μία βασική προμήθεια 12,2% και σε μία προμήθεια αποδοτικότητας δυνάμενη να φτάσει το 3,6%. Τα προερχόμενα από προμήθειες έσοδα ύψους κατ' ανώτατο όριο 15,8% αποτελούν τον κύκλο εργασιών από τη δραστηριότητα αντιπροσωπεύσεως, από δε την προμήθεια αυτή ο αντιπρόσωπος πρέπει να χρηματοδοτεί τις παρεχόμενες στους αγοραστές αυτοκινήτων εκπτώσεις. Επομένως, ο πραγματικός κύκλος εργασιών από τη δραστηριότητα αντιπροσωπεύσεως είναι μικρότερος από το προαναφερθέν ποσοστό του 15,8%». Επίσης, συνεχίζει (αιτιολογική σκέψη 159): «ο κύκλος εργασιών από τη σύναψη συμβάσεων πώλησεως ανέρχεται περίπου 50% αν οι τιμές των αυτοκινήτων ληφθούν ως τμήμα του κύκλου εργασιών εκ της δραστηριότητας αντιπροσωπεύσεως. Πάντως, ο πραγματικός κύκλος εργασιών του αντιπροσώπου από την άσκηση της δραστηριότητάς του προέρχεται από την ανωτέρω προμήθεια. Αν συγκριθεί με τον κύκλο εργασιών του αντιπροσώπου από δραστηριότητες συνδεόμενες συμβατικώς με την πώληση αυτοκινήτων και για τις οποίες ο αντιπρόσωπος αναλαμβάνει πλήρως ο ίδιος τους κινδύνους, τότε προκύπτει ότι μόνο το 1/6 του συνολικού κύκλου εργασιών αντιστοιχεί στη πραγματική δραστηριότητα αντιπροσωπεύσεως».

- 18 Η Επιτροπή εκτιμά ότι, ενόψει του αριθμού και της εκτάσεως των κινδύνων που οφείλουν να αναλαμβάνουν οι αντιπρόσωποι, δεν μπορεί να γίνει δεκτή η ένσταση της προσφεύγουσας ότι οι κίνδυνοι αυτοί προσιδιάζουν στον πραγματικό εμπορικό αντιπρόσωπο. Υπογραμμίζει ότι «θα μπορούσε να ισχύει κάτι διαφορετικό μόνον αν ο αντιπρόσωπος είχε τη δυνατότητα να επιλέξει αν θα αναλάβει τους εκτεταμένους κινδύνους στον τομέα των αυτοκινήτων επιδείξεως και των εταιρικών αυτοκινήτων, της παροχής υπηρεσιών στα πλαίσια της εγγυήσεως, της εγκαταστάσεως ενός συνεργείου για εργασίες συντηρήσεως και επισκευής και της αγοραπωλησίας ανταλλακτικών ή αν θα περιοριστεί απλώς στη σύναψη συμβάσεων πώλησεως καινούργιων αυτοκινήτων». Αυτό δεν ίσχυε εν προκειμένω (αιτιολογική σκέψη 160).

- 19 Απορρίπτει ως αλυσιτελές το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι οι γερμανοί αντιπρόσωποι είναι ενταγμένοι στην επιχείρησή της. Συναφώς, η προσφεύγουσα στηρίζεται στις «απαιτήσεις στις οποίες καλείται να ανταποκριθεί ο γερμανός αντιπρόσωπος τόσο προσωπικά όσο και σε συνάρτηση με την εμπορική δραστηριότητά του (κατά κανόνα, αποκλειστική διανομή αυτοκινήτων Mercedes-Benz, ενιαία στάση ως αντιπρόσωπος της Mercedes-Benz, διαμόρφωση και εξοπλισμός των εγκαταστάσεων από πλευράς προσωπικού και υλικού, διαφήμιση, εικόνα που προβάλλει, υποχρέωση διασφάλισης των συμφερόντων της προσφεύγουσας και τήρηση των γενικών κατευθυντηρίων γραμμών αναγνώρισης της Mercedes-Benz)» και στο γεγονός ότι ο αντιπρόσωπος είναι «αποκλειστικός αντιπρόσωπος» και μπορεί να πωλεί μόνο οχήματα Mercedes-Benz (αιτιολογική σκέψη 162). Εντούτοις, η Επιτροπή εκτιμά ότι, με την επίδικη απόφαση, πέραν της κατανομής των κινδύνων, το χαρακτηριστικό γνώρισμα της «εντάξεως» δεν επιτρέπει αφεαυτού τη διάκριση μεταξύ εμπορικού αντιπροσώπου και ανεξάρτητου διανομέα (αιτιολογική σκέψη 163). Η Επιτροπή συγκρίνει τις διατάξεις των γερμανικών συμβάσεων αντιπροσωπείας, στις οποίες παραπέμπει η προσφεύγουσα, με εκείνες των αλλοδαπών συμβάσεων παραχωρήσεως προκειμένου να καταδείξει «την ένταξη» των γερμανών αντιπροσώπων (αιτιολογική σκέψη 164). Εκτιμά ότι η σύγκριση αυτή καταδεικνύει ότι οι επιβαλλόμενες στους γερμανούς αντιπροσώπους υποχρεώσεις είναι πανομοιότυπες με εκείνες που υπέχουν οι αλλοδαποί συμβεβλημένοι διανομείς και ότι αμφότερες οι μορφές διανομής είναι εξίσου «ενταγμένες» στο δίκτυο διανομής της Mercedes-Benz (αιτιολογική σκέψη 165).
- 20 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η Mercedes-Benz παρακώλυσε τον ανταγωνισμό μέσω τεσσάρων διαφορετικών μέτρων.
- 21 Πρώτον, ισχυρίζεται ότι, μετά την προώθηση της νέας σειράς αυτοκινήτου W 210 (νέο E-Klasse), απευθύνθηκαν πολλοί σαφείς συστάσεις, ιδίως με ανακοίνωση της 6ης Φεβρουαρίου 1996, προς όλα τα μέλη του γερμανικού δικτύου διανομής, συμπεριλαμβανόμενων των αντιπροσώπων, «να περιοριστούν στη συμφωνημένη περιοχή τους». Οι ανωτέρω συστάσεις αφορούσαν όχι μόνο τη συγκεκριμένη σειρά αλλά επίσης γενικότερα το σύνολο των πωλήσεων καινούργιων αυτοκινήτων. Ολοκληρώνοντας την ανακοίνωσή της, η Mercedes-Benz διατύπωσε απειλή υπό τους ακόλουθους όρους: «δεν θα διστάσουμε να [αρνηθούμε την παράδοση αυτοκινήτων της σειράς] W 210 αν αντιληφθούμε ότι η ικανότητα απορροφήσεως συγκεκριμένης περιοχής δεν δικαιολογεί το καταναμηθέν μερίδιο αγοράς». Με τον τρόπο αυτό δόθηκε ιδιαίτερη έμφαση στις συστάσεις.

- 22 Κατά την Επιτροπή, οι σχετικές συστάσεις αποσκοπούσαν στο να επιτύχουν εκ μέρους των συμβεβλημένων διανομέων την πώληση των μεριδίων τους οχημάτων της σειράς W 210, καθώς και των οχημάτων των υπολοίπων σειρών, αποκλειστικά στη συμφωνημένη περιοχή τους και να μην προβαίνουν σε παραδόσεις στους διερχομένους πελάτες που δεν ανήκουν στην προερχόμενη από την περιοχή αυτή πελατεία. Όπως αναφέρεται στην ανακοίνωση, με τον τρόπο αυτό θα περιοριζόταν «ο εσωτερικός ανταγωνισμός» ήτοι ο ανταγωνισμός μεταξύ των γερμανών αντιπροσώπων, καθώς και μεταξύ αυτών και των γερμανικών και αλλοδαπών υποκαταστημάτων και αλλοδαπών διανομέων για το «ίδιο εμπορικό σήμα». Αρα, η ανακοίνωση της 6ης Φεβρουαρίου 1996 είχε ως σκοπό τον περιορισμό του ανταγωνισμού για το «ίδιο εμπορικό σήμα».
- 23 Δεύτερον, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι, στο σύνολο σχεδόν των περιπτώσεων, πρέπει να απαιτείται η καταβολή εκ μέρους των διερχομένων από άλλα κράτη μέλη πελατών προκαταβολής ύψους 15 % επί της τιμής αγοράς. Εκτιμά ότι η πρακτική αυτή καθιστά τη διεξαγωγή του παράλληλου εμπορίου ακόμη δυσχερέστερη, δεδομένου ότι περιορίζει τη δυνατότητα των αντιπροσώπων να ασκούν τη δική τους εμπορική πολιτική και να παραιτούνται για παράδειγμα από την προκαταβολή όταν πρόκειται για διερχομένους πελάτες που τους γνωρίζουν. Υπογραμμίζει ότι, ακόμη και αν τέτοιου είδους προκαταβολές είναι επιτρεπτές από εμπορική άποψη σε ορισμένες περιπτώσεις, ουδεμία προκαταβολή απαιτείται για τις πωλήσεις επί γερμανικού εδάφους, τη στιγμή κατά την οποία ακόμη και τότε μπορεί να συντρέχουν, σε ορισμένες περιπτώσεις, παρεμφερείς λόγοι προστασίας των συμφερόντων. Επομένως, η συγκεκριμένη ρύθμιση εισάγει δυσμενή διάκριση εις βάρος των συναλλαγών του παράλληλου εμπορίου σε σχέση με τις γερμανικές πωλήσεις οχημάτων (αιτιολογική σκέψη 174).
- 24 Τρίτον, η Επιτροπή εκτιμά ότι η απαντώσα στις γερμανικές συμβάσεις αντιπροσωπείας (βλ. άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο d) και στις ισπανικές συμβάσεις παραχωρήσεως (βλ. άρθρο 4, στοιχείο d) απαγόρευση του εφοδιασμού των αλλοδαπών εταιριών χρηματοδοτικής μισθώσεως ενόσω δεν υφίσταται συγκεκριμένος λήπτης χρηματοδοτικής μισθώσεως σκοπεί στον περιορισμό του ανταγωνισμού μεταξύ των εταιριών χρηματοδοτικής μισθώσεως του ομίλου Mercedes-Benz και των αλλοδαπών εταιριών χρηματοδοτικής μισθώσεως στη Γερμανία και στην Ισπανία. Συγκεκριμένα, οι τελευταίες δύνανται να αποκτούν οχήματα Mercedes μόνο κατά περίπτωση, ήτοι οσάκις υφίσταται ήδη συγκεκριμένος λήπτης, αλλ' όχι προκειμένου να δημιουργηθεί απόθεμα. Έτσι, τους είναι ανέφικτο να παραδίδουν ταχέως όχημα. Κατά την Επιτροπή, οι αφορώντες την πώληση οχημάτων σε εταιρίες χρηματοδοτικής μισθώσεως κανόνες έχουν επίσης ως συνέπεια ότι οι αλλοδαπές εταιρίες χρηματοδοτικής μισθώσεως δεν απολαμβάνουν των ιδίων εκπτώσεων κατά την αγορά οχημάτων υπό χρηματοδοτική μίσθωση με εκείνες των εχόντων την

εκμετάλλευση στόλων αυτοκινήτων. Σφαιρικά, οι αντίστοιχες ρήτρες επιδεινώνουν τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες οι αλλοδαπές εταιρίες χρηματοδοτικής μισθώσεως μπορούν να εφοδιάζονται οχήματα Mercedes-Benz και, ως εκ τούτου, τις προϋποθέσεις υπό τις οποίες αντεπεξέρχονται στον ανταγωνισμό, στα πλαίσια της στο επόμενο στάδιο αγοράς της χρηματοδοτικής μισθώσεως, με τις εταιρίες του ομίλου Mercedes-Benz. Οι σχετικές με τη δραστηριότητα χρηματοδοτικής μισθώσεως των αντιπροσώπων και διανομένων διατάξεις έχουν ως σκοπό τον περιορισμό του ανταγωνισμού μέσω των τιμών και των όρων πωλήσεως για τα προοριζόμενα για χρηματοδοτική μίσθωση αυτοκίνητα (αιτιολογική σκέψη 176).

- 25 Τέταρτον, η Επιτροπή τονίζει ότι η συναφθείσα στις 20 Απριλίου 1995 συμφωνία μεταξύ της MBBel και της ενώσεως διανομών Mercedes-Benz του Βελγίου για τον περιορισμό των εκπτώσεων στο 3% και τον εκ μέρους αλλοδαπής αντιπροσωπείας έλεγχο του επιπέδου των χορηγουμένων για την κατηγορία E εκπτώσεων σκοπούσε στον περιορισμό του ανταγωνισμού μέσω των τιμών στο Βέλγιο, δεδομένου ότι μεγαλύτερες εκπτώσεις θα είχαν ως συνέπεια μειώσεις των ποσοστώσεων οχημάτων της νέας κατηγορίας E.
- 26 Αφού διαπίστωσε ότι τα επίδικα μέτρα έθιγαν αισθητά το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών και ότι δεν μπορούσαν να εξαιρεθούν της εφαρμογής του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, η Επιτροπή έκρινε ότι συνέτρεχε λόγος επιβολής προστίμου στην προσφεύγουσα ως ευθυνόμενη για όλες τις παραβάσεις που διέπραξαν οι Daimler-Benz AG και Mercedes-Benz AG ή οι θυγατρικές Daimler-Benz MBBel και MBE στο δίκαιο του ανταγωνισμού.
- 27 Συναφώς, η Επιτροπή έκρινε ότι τα σκοπούντα στην παρεμπόδιση των εξαγωγών μέτρα συνίστανται σε μία και μόνο παράβαση απαρτιζόμενη από δύο στοιχεία (τις οδηγίες για τη μη πώληση εκτός της συμφωνημένης περιοχής και τον κανόνα της προκαταβολής ύψους 15%), τα οποία συνέτρεχαν σωρευτικώς επί ορισμένο χρονικό διάστημα. Κατά την Επιτροπή, η εν λόγω παράβαση είναι ιδιαίτερα σοβαρή, οπότε ενδείκνυται η επιβολή προστίμου βασικού ποσού 33 εκατομμυρίων ευρώ. Όσον αφορά τη διάρκεια της εν λόγω παραβάσεως, η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, αν συνενωθούν τα δύο στοιχεία αυτής, τότε η παράβαση άρχισε στις 12 Σεπτεμβρίου 1985 και συνεχίζεται μέχρι σήμερα. Κατά την Επιτροπή, πρόκειται, επομένως, για παράβαση μακράς διάρκειας. Πάντως, εκτιμά ότι οι δυνητικές επιπτώσεις του

κανόνα της προκαταβολής ήσαν σαφώς μικρότερες από εκείνες των στρεφόμενων ευθέως κατά των εξαγωγών οδηγίων. Οι τελευταίες ίσχυσαν μόνο από τις 6 Φεβρουαρίου 1996 έως τις 10 Ιουνίου 1999, ήτοι επί τρία έτη και τέσσερις μήνες. Η Επιτροπή θεωρεί για τον λόγο αυτό ότι ενδείκνυται αύξηση του βασικού ποσού μόνο κατά 42,5%, ήτοι 14,025 εκατομμύρια ευρώ. Το βασικό ποσό ανέρχεται σε 47,025 εκατομμύρια ευρώ.

- 28 Η Επιτροπή εκτιμά ότι η προβλεπόμενη στη γερμανική σύμβαση αντιπροσωπείες και στην ισπανική σύμβαση παραχωρήσεως απαγόρευση πωλήσεως οχημάτων στις εταιρίες χρηματοδοτικής μισθώσεως για τη σύσταση αποθέματος πρέπει να εκτιμάται ως σοβαρή. Θεωρεί ότι ενδείκνυται η επιβολή προστίμου βασικού ύψους 10 εκατομμυρίων ευρώ. Κατά την Επιτροπή, η παράβαση άρχισε από 1ης Οκτωβρίου 1996 και δεν έχει τερματιστεί μέχρι σήμερα. Κατά συνέπεια, η διάρκειά της ανέρχεται σε πέντε έτη, κάτι που αντιστοιχεί σε μια μέση διάρκεια. Η Επιτροπή θεωρεί ότι ενδείκνυται αύξηση κατά 50% του βασικού ποσού με γνώμονα τη διάρκεια της παραβάσεως, ήτοι αύξηση κατά 5 εκατομμύρια ευρώ του βασικού ποσού το οποίο αναβιβάζεται στα 15 εκατομμύρια ευρώ.
- 29 Κατά την Επιτροπή, τα ληφθέντα με την ενεργό συμμετοχή της MBBel μέτρα καθορισμού της τιμής πωλήσεως στο Βέλγιο συνιστούν εκ φύσεως πολύ σοβαρή παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού. Εκτιμά ότι η παράβαση αυτή είναι συνολικά σοβαρή και θεωρεί ότι ενδείκνυται η επιβολή προστίμου βασικού ποσού 7 εκατομμυρίων ευρώ. Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι τα ανωτέρω μέτρα εφαρμόστηκαν από τις 20 Απριλίου 1995 έως τις 10 Ιουνίου 1999, ήτοι είναι μέσης διάρκειας, οπότε ενδείκνυται η αύξηση κατά 40% του βασικού ποσού, ήτοι 2,8 εκατομμύρια ευρώ, αναβιβάζοντας το ποσό σε 9,8 εκατομμύρια ευρώ.
- 30 Η Επιτροπή διαπιστώνει με την επίδικη απόφαση ότι δεν συντρέχουν επιβαρυντικά ή ελαφρυντικά στοιχεία. Ως εκ τούτου, προστιθέμενα, τα ανωτέρω καθορισθέντα ποσά δίδουν συνολικό πρόστιμο ύψους 71,825 εκατομμυρίων ευρώ.

31 Με βάση τις σκέψεις αυτές, η Επιτροπή εξέδωσε την επίδικη απόφαση, το διατακτικό της οποίας έχει ως εξής:

«Άρθρο πρώτο

[Η Mercedes-Benz] διέπραξε η ίδια ή μέσω των θυγατρικών της [MBE] και [MBBeI] παραβάσεις των διατάξεων του άρθρου 81, παράγραφος 1, της Συνθήκης ΕΚ. Συγκεκριμένα, ελήφθησαν τα ακόλουθα μέτρα:

- από τις 6 Φεβρουαρίου 1996 δόθηκαν οδηγίες σε όλους τους αντιπροσώπους στη Γερμανία να πωλούν τα παραδοθέντα σε αυτούς καινούργια αυτοκίνητα, ιδίως της σειράς W 210, ει δυνατόν, μόνον σε πελάτες της δικής τους συμφωνημένης περιοχής και να αποφεύγουν τον εσωτερικό ανταγωνισμό· τα μέτρα αυτά ήταν σε ισχύ έως τις 10 Ιουνίου 1999,
- από τις 12 Σεπτεμβρίου 1985 οι αντιπρόσωποί της στη Γερμανία έλαβαν οδηγίες να απαιτούν, στην περίπτωση παραγγελιών καινούργων αυτοκινήτων από [διερχόμενους] “πελάτες από άλλες χώρες”, προκαταβολή ύψους 15 % επί της τιμής του αυτοκινήτου· το μέτρο ισχύει μέχρι σήμερα,
- έθεσαν, από 1ης Οκτωβρίου 1996, περιορισμούς οι οποίοι ισχύουν μέχρι σήμερα στον εφοδιασμό των εταιρειών χρηματοδοτικής μισθώσεως με επιβατικά αυτοκίνητα για τη δημιουργία αποθεμάτων,
- συμμετείχαν σε συμφωνίες για τον περιορισμό της χορηγήσεως εκπτώσεων στο Βέλγιο, οι οποίες αποφασίστηκαν στις 20 Απριλίου 1995 και καταργήθηκαν στις 10 Ιουνίου 1999.

Άρθρο 2

Η [Mercedes-Benz] οφείλει αμέσως μετά τη γνωστοποίηση της παρούσας αποφάσεως να παύσει τις αναφερόμενες στο άρθρο 1 παραβάσεις, εφόσον συνεχίζονται, και δεν επιτρέπεται να τις αντικαταστήσει με περιορισμούς που έχουν τον ίδιο σκοπό ή τα ίδια αποτελέσματα· ειδικότερα, το αργότερο εντός δύο μηνών μετά από τη λήψη της παρούσας αποφάσεως αυτής πρέπει:

- να ανακαλέσει, με εγκύκλιο προς τους γερμανούς αντιπροσώπους και αντιπροσώπους χονδρικής, την εγκύκλιο αριθ. 52/85, της 12ης Σεπτεμβρίου 1985, δεδομένου ότι αυτή περιλαμβάνει οδηγία να απαιτείται από [διερχόμενους] “πελάτες από άλλες χώρες” προκαταβολή 15 % κατά την παραγγελία αυτοκινήτου,
- να διαγράψει από τις γερμανικές συμβάσεις αντιπροσωπείας και από τις ισπανικές συμβάσεις διανομής τους κανόνες που απαγορεύουν την πώληση καινούργιων αυτοκινήτων για τη δημιουργία αποθεμάτων προς εταιρείες χρηματοδοτικής μισθώσεως [...].

Άρθρο 3

Εξαιτίας των αναφερόμενων στο άρθρο 1 παραβάσεων, επιβάλλεται στη [Mercedes-Benz] πρόστιμο ύψους 71,825 εκατομμυρίων ευρώ.

[...]»

- 32 Όπως προκύπτει από την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή θεωρεί ότι ο όμιλος Mercedes-Benz χρησιμοποιεί κατ' ουσίαν τον όρο «πελάτης από άλλη χώρα» [διερχόμενος αλλοδαπός πελάτης] στα συγκεντρωθέντα κατά τους ελέγχους έγγραφα (βλ., ανωτέρω, σκέψη 7), υπονοώντας, στο πλαίσιο των διασυνοριακών πωλήσεων, τους προερχόμενους από άλλο κράτος μέλος του Ευρωπαϊκού Οικονομικού Χώρου τελικούς καταναλωτές.

Διαδικασία και αιτήματα των διαδίκων

- 33 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 20 Δεκεμβρίου 2001, η προσφεύγουσα άσκησε την παρούσα προσφυγή.

- 34 Κατόπιν εκθέσεως του εισηγητή δικαστή, το Πρωτοδικείο (πέμπτο τμήμα) αποφάσισε να κινήσει την προφορική διαδικασία. Στο πλαίσιο των μέτρων οργάνωσης της δίκης, κάλεσε τους διαδίκους να απαντήσουν εγγράφως και πριν από την επ' ακροατηρίου συζήτηση σε ορισμένες ερωτήσεις. Οι διάδικοι ανταποκρίθηκαν στο ανωτέρω αίτημα.

- 35 Οι διάδικοι ανέπτυξαν προφορικά τις απόψεις τους και απάντησαν στις ερωτήσεις του Πρωτοδικείου κατά τη συνεδρίαση της 25ης Μαΐου 2004.

- 36 Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

— ως κύριο αίτημα, την ακύρωση της επίδικης αποφάσεως,

- επικουρικώς, τη μείωση του ύψους του επιβληθέντος με το άρθρο 3 της επίδικης αποφάσεως προστίμου,
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

37 Η Επιτροπή ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να απορρίψει την προσφυγή,
- να καταδικάσει την προσφεύγουσα στα δικαστικά έξοδα.

Σκεπτικό

38 Η προσφεύγουσα επικαλείται τέσσερις λόγους ακυρώσεως προς στήριξη της προσφυγής της. Ο πρώτος αντλείται από παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ και από πρόδηλη πλάνη κατά την εκτίμηση των συμφωνιών που συνήφθησαν με τους αντιπροσώπους της Mercedes-Benz στη Γερμανία. Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως, ο οποίος αφορά το πρώτο και τρίτο από τα διαπιστωθέντα με την επίδικη απόφαση της Επιτροπής μέτρα, αντλείται από παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ και του κανονισμού (ΕΚ) 1475/95 της Επιτροπής, της 28ης Ιουνίου 1995, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου [81], παράγραφος 3, της Συνθήκης σε ορισμένες κατηγορίες συμφωνιών διανομής, πωλήσεως και εξυπηρετήσεως μετά την πώληση αυτοκινήτων οχημάτων (ΕΕ L 145, σ. 25). Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως αντλείται από παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ και από πρόδηλη πλάνη κατά την εκτίμηση του δεύτερου και τέταρτου από τα διαπιστωθέντα με την επίδικη απόφαση της Επιτροπής μέτρα. Ο τέταρτος λόγος ακυρώσεως αντλείται από τον μη ορθό καθορισμό του ύψους του επιβληθέντος με το άρθρο 3 της επίδικης αποφάσεως προστίμου.

Επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ και από πρόδηλη πλάνη κατά την εκτίμηση των συμφωνιών που συνήφθησαν με τους αντιπροσώπους της Mercedes-Benz στη Γερμανία

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 39 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί τα συμπεράσματα της Επιτροπής, όπως αυτά εκτίθενται με την επίδικη απόφαση, σχετικά με τον νομικό χαρακτηρισμό της καταστάσεως των γερμανών αντιπροσώπων. Ισχυρίζεται ότι οι γερμανικές συμβάσεις της περί εμπορικής αντιπροσωπείας δεν υπόκεινται στην προβλεπόμενη με το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ απαγόρευση των συμφωνιών στον βαθμό που αφορούν τη δραστηριότητα των αντιπροσώπων της η οποία συνίσταται στην πώληση καινούργων οχημάτων Mercedes-Benz. Οι αντιπρόσωποι δεν αναλαμβάνουν κανένα κίνδυνο συνδεδεμένο με την πώληση των οχημάτων. Επιπλέον, εντάσσονται απολύτως στην επιχείρηση Mercedes-Benz και από νομικής απόψεως συμπεριφέρονται έναντι αυτής ως μισθωτοί. Επομένως, πληρούν τις προϋποθέσεις που διατύπωσε το Δικαστήριο με την πάγια νομολογία του σχετικά με τη μη εφαρμογή της απαγορεύσεως των συμφωνιών επί των συμβάσεων εμπορικής αντιπροσωπείας.
- 40 Προκαταρκτικώς, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι διατηρεί ίδιο δίκτυο διανομής στη Γερμανία, είτε μέσω υποκαταστημάτων είτε μέσω εμπορικών αντιπροσώπων οι οποίοι ενεργούν εξ ονόματος και για λογαριασμό της Mercedes-Benz και παραγγελιοδόχων οι οποίοι ενεργούν ιδίω ονόματι αλλά για λογαριασμό της Mercedes-Benz. Εκτιμά ότι οι αντιπρόσωποι του γερμανικού δικτύου πωλήσεως της Mercedes-Benz δεν είναι, ούτε από νομική ούτε από οικονομική άποψη, διανομείς καινούργων οχημάτων. Διαπραγματεύονται για λογαριασμό της Mercedes-Benz συμβάσεις αγοράς καινούργων οχημάτων σύμφωνα με τις απαιτήσεις της ίδιας. Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι το γεγονός ότι οι αντιπρόσωποι δεν αγοράζουν τα καινούργια οχήματα από τη Mercedes-Benz και ότι ως εκ τούτου δεν διαθέτουν αποθήκες ενέχει σημαντική οικονομική σημασία. Η ανάληψη των συνδεδεμένων με την πώληση καινούργων οχημάτων κινδύνων, συμπεριλαμβανομένης της αποθεματοποίησης και της εξ αυτού απορρέουσας αδρανοποίησης του κεφαλαίου, είναι αποκλειστικώς ζήτημα της Mercedes-Benz. Κατά την προσφεύγουσα, οι αντιπρόσωποι φέρουν μόνο τον απορρέοντα από τη δραστηριότητά τους ως ενδιάμεσων κίνδυνο. Επομένως, η προσφεύγουσα είναι από νομικής απόψεως

ελεύθερη να αποφασίζει αν και υπό ποιες προϋποθέσεις συνάπτει συμβάσεις πωλήσεως. Οι οδηγίες και συμβατικές υποχρεώσεις των αντιπροσώπων που αφορούν τη σύναψη και το περιεχόμενο των συμβάσεων πωλήσεως δεν εμπίπτουν στο δίκαιο των συμφωνιών.

- 41 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, κατά τη νομολογία του Δικαστηρίου, το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ τυγχάνει εφαρμογής επί των συμβάσεων αντιπροσωπείας μόνον οσάκις συντρέχουν σωρευτικώς δύο προϋποθέσεις, ήτοι, αφενός, η ένταξη του εμπορικού αντιπροσώπου στο δίκτυο πωλήσεως του κατασκευαστή και, αφετέρου, η άσκηση της δραστηριότητάς του ως μεσάζοντος και αντιπροσώπου αποκλειστικώς για λογαριασμό του εντολέα (αποφάσεις του Δικαστηρίου της 16ης Δεκεμβρίου 1975, συνεκδικασθείσες υποθέσεις 40/73 έως 48/73, 50/73, 54/73 έως 56/73, 111/73, 113/73 και 114/73, *Suiker Unie* κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1975, σ. 507, και της 24ης Οκτωβρίου 1995, C-266/93, *Volkswagen* και *VAG Leasing*, Συλλογή 1995, σ. I-3477).
- 42 Όσον αφορά τη σχετική με την «ένταξη» προϋπόθεση, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι η στάση που ακολούθησε η Επιτροπή με την επίδικη απόφαση στερείται συνοχής και δεν συμβιβάζεται με την επί του θέματος νομολογία, ιδίως όταν αυτή διατείνεται ότι «πέραν από την κατανομή των κινδύνων, το χαρακτηριστικό στοιχείο της εντάξεως δεν αποτελεί αυτούσιο γνώρισμα επιτρέπον τη διάκριση του εμπορικού αντιπροσώπου από έναν ανεξάρτητο έμπορο» (αιτιολογική σκέψη 163).
- 43 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι η Επιτροπή, αγνοώντας το στοιχείο της «εντάξεως» και διογκώνοντας τη σπουδαιότητα του αφορώντος την «κατανομή των κινδύνων» κριτηρίου, διευρύνει το περιεχόμενο της απαγορεύσεως των συμφωνιών και έναντι της εμπορικής αντιπροσωπείας κατά τρόπο που ουδέποτε είχε επικροτηθεί. Εντούτοις, εκτιμά ότι, όπως προκύπτει σαφώς από την προαναφερθείσα στη σκέψη 41 απόφαση *Suiker Unie* κ.λπ. κατά Επιτροπής, το Δικαστήριο εξαρτά την «ένταξη» όχι μόνο από το γεγονός ο αντιπρόσωπος δεν συμμετέχει στους κινδύνους αλλ' επίσης και από την ταύτισή του με τα συμφέροντα του εντολέα.

- 44 Επιπλέον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, σε αντίθεση προς όσα αναφέρει η Επιτροπή με την επίδικη απόφασή της (βλ. αιτιολογικές σκέψεις 164 και 165 της επίδικης αποφάσεως), το γεγονός ότι οι αλλοδαποί διανομείς, οι οποίοι δεν είναι εμπορικοί αντιπρόσωποι, εμφανίζονται έναντι τρίτων κατά τρόπο παρεμφερή προς τους εθνικούς αντιπροσώπους της Mercedes-Benz, στερείται σημασίας. Αφενός, πρέπει να διαπιστώνεται επίσης αναλογική κατανομή των κινδύνων. Αφετέρου, η κατ' αναλογία κατανομή δεν δικαιολογείται εφόσον, σύμφωνα με τη νομολογία του Δικαστηρίου, η «ένταξη» εξαρτάται όχι μόνο από εξωτερικά χαρακτηριστικά γνωρίσματα, τα οποία παραπέμπουν στον τρόπο με τον οποίο εμφανίζεται έναντι των τρίτων γενικά και των πελατών ειδικώς ο διανομέας, αλλά και από το «ενδογενές» χαρακτηριστικό γνώρισμα που συνδέεται με την κατανομή των κινδύνων και την ταύτιση του αντιπροσώπου με τα συμφέροντα του εντολέα.
- 45 Επικρίνει επίσης το γεγονός ότι η Επιτροπή εκτιμά με την επίδικη απόφαση ότι, για την αξιολόγηση των συναπτομένων μεταξύ ενός κατασκευαστή και ενός εμπορικού αντιπροσώπου συμβάσεων υπό το πρίσμα του δικαίου των συμφωνιών, αρκεί να προσδιοριστεί αν ο εμπορικός αντιπρόσωπος υποχρεούται να αναλάβει συναφείς με την εκμετάλλευση επιχειρήσεως κινδύνους, οι οποίοι «είναι άρρηκτα συνυφασμένοι» με τη δραστηριότητά του ως μεσάζοντα (βλ., υπό την έννοια, την αιτιολογική σκέψη 153 της επίδικης αποφάσεως). Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η συγκεκριμένη θέση που υιοθέτησε η Επιτροπή με την επίδικη απόφαση, καθώς και με τις κατευθυντήριες γραμμές επί των καθέτων περιορισμών (ΕΕ 2000, C 291, σ. 1 στο εξής: κατευθυντήριες γραμμές), συνιστά αντικειμενικώς αδικαιολόγητη μεταστροφή της στάσεώς της επί της δυνατότητας εφαρμογής του άρθρου 81 ΕΚ. Εκτιμά επίσης ότι είναι ασυμβίβαστη με την επί του θέματος νομολογία του Δικαστηρίου.
- 46 Η προσφεύγουσα δέχεται ότι οι αντιπρόσωποι της Mercedes-Benz φέρουν ορισμένους κινδύνους και δαπάνες.
- 47 Πρώτον, υπογραμμίζει ότι ο αντιπρόσωπος οφείλει να αναλαμβάνει σε κάθε περίπτωση τυχόν κίνδυνο «εκ προμηθείας». Η προμήθεια καθορίζεται συνήθως σε ποσοστιαία βάση επί του όγκου των πωλήσεων που πραγματοποιούνται με τη διαμεσολάβησή του. Έτσι, αυξάνουν οι δυνατότητές του εισπράξεως προμηθειών

οσάκις είναι υψηλός ο όγκος των πωλήσεων και αντιστρόφως. Κατά την προσφεύγουσα, όταν ο εντολέας, ο οποίος αποφασίζει τελικώς αν συγκεκριμένη σύμβαση πρέπει να συναφθεί υπό τους όρους που απαιτεί ο αγοραστής, παρέχει μειώσεις επί της τιμής, μειώνει όχι μόνο τα δικά του έσοδα αλλά και την προμήθεια του εμπορικού αντιπροσώπου. Εντούτοις, η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι οι αντιπρόσωποι της Mercedes-Benz δεν συμμετέχουν στους συνδεδεμένους με την τιμή κινδύνους και αμφισβητεί την εκτίμηση ότι η αφαίρεση της προμηθείας του αντιπροσώπου από τις «παραχωρήσεις επί των τιμών» συνιστά «κίνδυνο εκ της τιμής».

48 Στην πραγματικότητα, το ύψος των προμηθειών που εισπράττει ο αντιπρόσωπος καθορίζεται από την εμπορική σύμβαση. Διαφέρει ανάλογα με το αν η πώληση είναι μεμονωμένη ή συνάπτεται βάσει συμφωνίας με μεγαλοπελάτη ή «καταναλωτή». Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι συμφωνείται με τον αντιπρόσωπο χαμηλότερη προμήθεια στην περίπτωση πωλήσεων στους μεγαλοπελάτες και σε ορισμένους καταναλωτές, ενώ οι εν λόγω πωλήσεις σε πελάτες που διατηρούν ειδική συμβατική σχέση με τη Mercedes-Benz (και όχι με τον αντιπρόσωπο) υπό μορφή συμφωνιών περί εκπτώσεων βάσει του όγκου ή εκπτώσεων ανά κατηγορία δεν απαιτούν κατά κανόνα τις ίδιες επενδύσεις με άλλες μορφές πωλήσεων, ειδικότερα εκείνες που πραγματοποιούνται στους νέους πελάτες. Επομένως, δικαιολογείται αντικειμενικώς η καταβολή στον αντιπρόσωπο χαμηλότερης προμηθείας. Προσθέτει ότι ουδεμία νομική αρχή υφίσταται, σύμφωνα με την οποία οι εμπορικοί αντιπρόσωποι έχουν πάντοτε δικαίωμα επί των ιδίων προμηθειών ανεξάρτητα από τη μορφή πωλήσεως.

49 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο διανομέας αυτοκινήτων προβαίνει, όσον αφορά τα καινούργια οχήματα, σε σημαντικά υψηλότερες επενδύσεις έναντι του αντιπροσώπου της Mercedes-Benz, ειδικότερα όσον αφορά την προχρηματοδότηση των οχημάτων και τον συμφύη με την πώληση κίνδυνο. Ο τελευταίος ανάγεται, σε σχέση με τον διανομέα αυτοκινήτων, στη συνολική τιμή του αυτοκινήτου οχήματος, ενώ ο αντιπρόσωπος της Mercedes-Benz φέρει απλώς τον κίνδυνο της μη πραγματοποίησης των προβλέψεών του περί προμηθείας. Κατά τα λοιπά, οι περιπτώσεις επελεύσεως του «κινδύνου αντιμισθίας» επάγονται για τον εμπορικό αντιπρόσωπο κατά ανώτατο όριο απώλεια του ύψους της προμηθείας. Κατά την προσφεύγουσα, ο κίνδυνος πωλήσεως αυτοκινήτου οχήματος με απώλεια βαρύνει τον διανομέα, αποκλείεται όμως στην περίπτωση του αντιπροσώπου. Τέλος, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το γεγονός ότι ένας αντιπρόσωπος μπορεί να επιλέξει τη χορήγηση πλεονεκτήματος επί της τιμής, βάσει ειδικής συμφωνίας συναπτόμενης με πελάτη, εις βάρος της προμηθείας του δεν έρχεται σε αντίθεση με την ύπαρξη συμβάσεως εμπορικής αντιπροσωπείας κατά το δίκαιο των συμφωνιών. Θεωρεί περισσότερο το εν λόγω ενδεχόμενο ως ελευθερία παρεχόμενη από τη Mercedes-Benz στον αντιπρόσωπο.

- 50 Δεύτερον, ο αντιπρόσωπος της Mercedes-Benz εκτίθεται σε επαγγελματικά έξοδα απορρέοντα κυρίως από την ασκούμενη δραστηριότητα της αναζήτησεως πελατών με σκοπό την επιτυχή διαπραγμάτευση του μεγαλύτερου δυνατού αριθμού πωλήσεων. Τρίτον, ο αντιπρόσωπος προβαίνει ιδίω ονόματι, για ίδιο λογαριασμό και ιδίως κινδύνους στην επισκευή εντός συνεργείου και στην πώληση ανταλλακτικών.
- 51 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί την άποψη που διατυπώνει η Επιτροπή με την επίδικη απόφαση ότι το συνδεδεμένο με τη δραστηριότητα του εμπορικού μεσάζοντα προνόμιο δεν μπορεί να τυγχάνει εφαρμογής επί των αντιπροσώπων της Mercedes-Benz λόγω, ιδίως, του ότι υπέχουν συμβατικώς την υποχρέωση να παρέχουν υπηρεσίες εξυπηρετήσεως μετά την πώληση στους δικούς τους σταθμούς αυτοκινήτων, να εκτελούν εργασίες στα πλαίσια της εγγυήσεως και να διαθέτουν σε μόνιμη βάση εντός των αποθηκών τους ανταλλακτικά (βλ. ανωτέρω σκέψη 16).
- 52 Διευκρινίζει ότι το Δικαστήριο έκρινε με την προαναφερθείσα στη σκέψη 41 απόφαση Volkswagen και VAG Leasing ότι οι διανομείς συμμετέχουν στους κινδύνους που συνδέονται με τις συναπτόμενες με τη VAG Leasing συμβάσεις υπό την ιδιότητά τους ως εμπορικών αντιπροσώπων, και τούτο λόγω της υποχρέωσης εξαγοράς των οχημάτων μετά τη λήξη των συμβάσεων χρηματοδοτικής μισθώσεως στην προσυμφωνηθείσα τιμή. Περαιτέρω, το Δικαστήριο δεν αναγνώρισε την ύπαρξη παραλλήλων δραστηριοτήτων πώλησεως και διαθέσεως οχημάτων στην πελατεία και αναφέρθηκε στη δραστηριότητα της εξυπηρετήσεως μετά την πώληση εκ μέρους των διανομέων ιδίω ονόματι και για ίδιο λογαριασμό. Εντούτοις, εξ αυτού δεν προκύπτει ότι το Δικαστήριο απέδωσε αυτοτελή σημασία στη δραστηριότητα της μετά την πώληση εξυπηρετήσεως, η οποία προσλαμβάνει περιεχόμενο μόνο σε συνάρτηση με τη δραστηριότητα της πώλησεως. Η απόφαση δεν περιλαμβάνει κανένα στοιχείο επιτρέπον να συναχθεί ότι η συνύπαρξη τυχόν δραστηριότητας εμπορικού μεσάζοντα και δραστηριότητας παρέχοντος υπηρεσίες μετά την πώληση οδηγεί σε αμφισήμαντη σχέση αποκλειούσα οποιοδήποτε προνόμιο από απόψεως του δικαίου των συμφωνιών.
- 53 Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει επίσης ότι η βαρύνουσα, δυνάμει του άρθρου 13, παράγραφος 1, της συμβάσεως αντιπροσωπείας, τον αντιπρόσωπο υποχρέωση «να πραγματοποιεί εργασίες στο πλαίσιο της εγγυήσεως αφορώσες τα παραδιδόμενα

από την Daimler-Benz αυτοκίνητα οχήματα, ανεξαρτήτως του τόπου πωλήσεώς τους και του προσώπου μέσω του οποίου αυτά πωλήθηκαν», συνιστά προαπαιτούμενο για την κατ' εφαρμογή του άρθρου 5, παράγραφος 1, στοιχείο α', του κανονισμού 1475/95 απαλλαγή. Αν η Mercedes-Benz δεν είχε επιβάλει παρεπόμενη υποχρέωση των αντιπροσώπων της περί εγγυήσεως, η Επιτροπή θα είχε πιθανώς συναγάγει εξ αυτού το επιχείρημα ότι οι συμβάσεις αντιπροσωπείας δεν πληρούσαν τις προϋποθέσεις του κανονισμού 1475/95.

- 54 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι στερείται ερείσματος το τεκμήριο της Επιτροπής ότι ο αντιπρόσωπος λαμβάνει ως αντιστάθμισμα για τις εργασίες του στα πλαίσια της εγγυήσεως μια «αμοιβή εγγυήσεως», αποτιμώμενη σε συνάρτηση προς τις μέσες τιμές αμοιβής του αντιπροσώπου, ώστε να μην καλύπτει «κατ' ανάγκη» τις τιμές που θα μπορούσε να διαπραγματευθεί και να επιτύχει εκ μέρους των τρίτων ελεύθερα. Απασχολούμενοι με τις περιπτώσεις εγγυήσεως, οι αντιπρόσωποι επιτυγχάνουν περισσότερα από την απλή επιστροφή των εξόδων τους, ήτοι και την αμοιβή που καθόρισαν με τρίτο για την ίδια επισκευή. Οι εφαρμοζόμενες στο πλαίσιο αυτό τιμές περιλαμβάνουν την κάλυψη των εξόδων τους καθώς και κέρδος. Ο αντιπρόσωπος προβαίνει στην παροχή υπηρεσιών στα πλαίσια της εγγυήσεως, ασκών τη συνήθη δραστηριότητά του συντηρήσεως και στο μέτρο αυτό ενεργεί ιδίω ονόματι και για ίδιο λογαριασμό. Η διαφορά με τις «συνήθεις» επισκευές έγκειται «ακριβώς στο γεγονός ότι ο ιδιοκτήτης του οχήματος δεν είναι ο πελάτης αλλά η Mercedes-Benz η οποία απευθύνεται προς τον αντιπρόσωπο για να εκτελέσει την υποχρέωση εκ της εγγυήσεως η οποία και την αφορά αποκλειστικώς».
- 55 Το ίδιο ισχύει, κατά την προσφεύγουσα, και για τη δημιουργία του σταθμού αυτοκινήτων και την τήρηση της αποθήκης ανταλλακτικών που επιβαρύνουν τον αντιπρόσωπο. Ο αντιπρόσωπος ασκεί τις ανωτέρω δραστηριότητες ιδίω ονόματι και για ίδιο λογαριασμό. Επομένως, είναι φυσικό να χρηματοδοτεί ο ίδιος τις συγκεκριμένες επενδύσεις.
- 56 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι οι αντιπρόσωποι δεν συμμετέχουν στα έξοδα μεταφοράς (βλ., υπό την έννοια αυτή, αιτιολογική σκέψη 157 της επίδικης αποφάσεως). Δέχεται ότι, όπως προκύπτει από το άρθρο 4, παράγραφος 4, της συμβάσεως αντιπροσωπείας, ο αντιπρόσωπος οφείλει να συνάψει συμφωνία περί των εξόδων μεταφοράς με τον πελάτη. Εντούτοις, ερμηνεύει τούτο όχι ως κίνδυνο αλλά μάλλον ως επιπλέον ευκαιρία για τον εμπορικό αντιπρόσωπο να πραγματοποιήσει κέρδη. Ο αντιπρόσωπος συμμετέχει σε ένα σύστημα μεταφοράς που οργανώνει η Mercedes-Benz με συμβεβλημένους μεταφορείς, σύστημα χάρη στο οποίο του προτείνεται η μεταφορά των αυτοκινήτων οχημάτων σε καθορισμένη

τιμή η οποία χρεώνεται στους πελάτες με την έκδοση τιμολογίου μαζί με τις παροχές του για την προετοιμασία και την ταξινόμηση του οχήματος, καθώς και ένα συμπλήρωμα. Επιπλέον, ακόμη και αν εκτιμούνταν ότι οι γερμανοί εμπορικοί αντιπρόσωποι δεν απεκδύονται παντελώς, στο πλαίσιο του δικτύου διανομής της Mercedes-Benz, του συνδεδεμένου με τα έξοδα μεταφοράς κινδύνου, και πάλι θα επρόκειτο απλώς για «αμελητέο» κίνδυνο, είτε αυτός εκτιμάται στο σύνολό του είτε κεχωρισμένως.

- 57 Η προσφεύγουσα διευκρινίζει ότι η συμμετοχή των αντιπροσώπων στην προώθηση των πωλήσεων δεν εμπίπτει στη συμμετοχή των συνδεδεμένων με τις διάφορες πράξεις πώλησεως κινδύνων, αλλά στην υποχρέωση που αυτοί υπέχουν να διοργανώνουν και να χρηματοδοτούν προσωπικώς και ουσιαστικώς τη δραστηριότητα του εμπορικού μεσάζοντος που αναλαμβάνουν. Υπογραμμίζει ότι ο αντιπρόσωπος δεν συμμετέχει στην εθνικής ή περιφερειακής εμβέλειας διαφήμιση, αλλά απλώς στη συνδεδεμένη με την ίδια δραστηριότητά του προώθηση. Οι εμπορικοί αντιπρόσωποι αναλαμβάνουν τα έξοδα της προωθήσεως αυτής και τους κινδύνους που απορρέουν εξ αυτού επί της προμηθείας τους. Εκτιμά ότι είναι αστήρικτη η άποψη της Επιτροπής ότι τα οχήματα επιδείξεως είναι τα δείγματα ή τα πληροφοριακά έγγραφα κατά την έννοια του άρθρου 4, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας 86/653/ΕΟΚ του Συμβουλίου, της 18ης Δεκεμβρίου 1986, για τον συντονισμό των δικαίων των κρατών μελών όσον αφορά τους ανεξάρτητους εμπορικούς αντιπροσώπους (ΕΕ L 382, σ. 17). Η σχετική οδηγία ουδαμώς κάνει νύξη δειγμάτων αλλά πληροφοριακών εγγράφων, ήτοι του υλικού που διατίθεται συγκεκριμένα για διαφημιστικούς σκοπούς και όχι των οχημάτων που χρησιμοποιούνται στο πλαίσιο επιδείξεων και πωλούνται ακολούθως από τον αντιπρόσωπο υπό συνθήκες που δεν του προξενούν καμία ζημία.

- 58 Κατά την προσφεύγουσα, το γεγονός ότι ο αντιπρόσωπος της Mercedes-Benz συντηρεί μεγάλο αριθμό οχημάτων επιδείξεως δεν είναι ενδεικτικό του ότι συμμετέχει στους συνδεδεμένους με την πώληση καινούργιων οχημάτων κινδύνους, αλλά απλώς ότι η δραστηριότητά του ως μεσάζοντα απαιτεί σημαντικές επενδύσεις όσον αφορά την αναζήτηση πελατών. Συναφώς, η προσφεύγουσα αμφισβητεί τον ισχυρισμό που διατυπώνει η Επιτροπή με την επίδικη απόφαση, σύμφωνα με τον οποίο «τα οχήματα επιδείξεως και τα εμπορικά οχήματα των αντιπροσώπων αντιστοιχούν κατά μέσο όρο σε περισσότερο από το 21,66 % του κύκλου εργασιών τους». Υπογραμμίζει ότι το ποσοστό αυτό αντανακλά «τον κύκλο εργασιών σε εθνικό επίπεδο για τα ιδιωτικά οχήματα Mercedes-Benz». Δεν πρόκειται για κύκλο εργασιών των αντιπροσώπων.

- 59 Αντιθέτως, κατά την προσφεύγουσα, «αν ο ανωτέρω συντελεστής εφαρμοστεί επί των αντιπροσώπων, με τη χρήση ως παρονομαστή όχι [μόνο των προμηθειών που τους αναλογούν αλλά και του κύκλου εργασιών της Mercedes-Benz βάσει των πραγματοποιημένων με τη διαμεσολάβησή τους πωλήσεων, τούτος καταπίπτει μόλις στο 8% για τα οχήματα ιδιωτικής χρήσεως και στο 9,8% αν επ' αυτών προστεθούν και τα οχήματα επαγγελματικής χρήσεως». Επιπλέον, «αν το μερίδιο οχημάτων επιδείξεως και των εμπορικών οχημάτων εφαρμοστεί επί του πραγματικού κύκλου εργασιών του αντιπροσώπου [...], τότε επιτυγχάνεται μόνο για τα οχήματα ιδιωτικής χρήσεως συντελεστής ύψους 15,8%, ο οποίος αναβιβάζεται στο 19,3% αν επ' αυτών προστεθούν τα οχήματα επαγγελματικής χρήσεως».
- 60 Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η Επιτροπή δεν μπορεί να θεωρεί την πώληση οχημάτων επιδείξεως, διά των οποίων ο αντιπρόσωπος απολαύει προνομιακών όρων, ως κίνδυνο που βαρύνει τον τελευταίο (αιτιολογική σκέψη 158 της επίδικης αποφάσεως). Κατά την προσφεύγουσα, ο κίνδυνος αυτός δεν επέρχεται κατά κανόνα. Η προσφεύγουσα υπογραμμίζει ότι η συγδεόμενη με τα οχήματα επιδείξεως δραστηριότητα αποφέρει αντιθέτως συμπληρωματικά έσοδα στον αντιπρόσωπο. Εντούτοις, έστω και αν ο εμπορικός αντιπρόσωπος δεν ήταν σε θέση να διαθέσει τα οχήματα επιδείξεως σε τιμές ανώτερες της τιμής αγοράς, οπότε θα έφερε και το αυξημένο κόστος της εξ αυτού επιβαρύνσεως, τούτο δεν θα συνιστούσε λυσιτελές επιχείρημα. Συγκεκριμένα, ο εμπορικός αντιπρόσωπος χρηματοδοτεί αποκλειστικά ιδίως πόροις τις παρεχόμενες υπηρεσίες που συνδέονται με τη διαπραγμάτευση των πωλήσεων και με τις οποίες βαρύνεται δυνάμει της συμβάσεως εμπορικής αντιπροσωπείας, ενώ επιβαρύνεται μόνο με τους άμεσα συνδεομένους προς τις εν λόγω παροχές κινδύνους.
- 61 Η προσφεύγουσα θεωρεί ότι ο διατυπωθείς με την επίδικη απόφαση ισχυρισμός της Επιτροπής ότι, επί του συνολικού κύκλου εργασιών μιας τυπικής εμπορικής αντιπροσωπείας, «μόνο περί το 1/6 του συνολικού κύκλου εργασιών αποδίδεται αμιγώς στη δραστηριότητα του μεσάζοντα» δεν είναι νομικώς ορθός. Υπογραμμίζει επίσης ότι η χρησιμοποιούμενη στην επίδικη απόφαση μέθοδος υπολογισμού της Επιτροπής είναι πεπλανημένη και πρέπει να λαμβάνεται υπόψη «ο εξωτερικός κύκλος εργασιών που πραγματοποιεί [ο αντιπρόσωπος] και όχι να περιορίζεται στο ύψος των προμηθειών που αυτός εισέπραξε». Η δραστηριότητα του μεσάζοντα αντιστοιχεί «ακριβέστερα περίπου στο 55% του συνόλου της επιχειρήσεως του εμπορικού αντιπροσώπου σύμφωνα με τις εκτιμήσεις της Mercedes-Benz».

- 62 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, λαμβάνοντας υπόψη τη φύση και το εύρος των εξόδων και των κινδύνων που η προσφεύγουσα επιβάλλει στους αντιπροσώπους της, καθώς και τη σπουδαιότητα του κύκλου εργασιών που πραγματοποιεί ο αντιπρόσωπος χάρη στη δραστηριότητά του ως ανεξάρτητου επαγγελματία σε σύγκριση με εκείνη που πραγματοποιεί ως μεσάζων κατά την πώληση καινούργιων αυτοκινήτων, το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ εφαρμόζεται επί των συμβάσεων που συνάπτει η προσφεύγουσα με τους γερμανούς αντιπροσώπους της όπως θα εφαρμοζόταν στα πλαίσια της συμβάσεως με συμβεβλημένο διανομέα.
- 63 Υπογραμμίζει ότι η σύμβαση μεταξύ ενός αντιπροσώπου και του εντολέα του είναι σύμβαση συναπτόμενη μεταξύ δύο διακριτών επιχειρήσεων, οπότε διέπεται καταρχήν από τους κανόνες περί ανταγωνισμού. Άρα, οι διάφορες συμβατικές ρήτρες δεν εκφεύγουν της εφαρμογής των οικείων κανόνων παρά μόνο στο μέτρο που δεν αποτελούν αντικείμενο ή δεν έχουν επιπτώσεις στρεφόμενες κατά του ανταγωνισμού.
- 64 Η Επιτροπή εκτιμά ότι η προσφεύγουσα αγνοεί τόσο τη φύση των κινδύνων που πρέπει να φέρουν οι αντιπρόσωποί της όσο και τις έννομες συνέπειες εκ της μεταβιβάσεως αυτής των κινδύνων επί των αντιπροσώπων της.
- 65 Η Επιτροπή σημειώνει ότι, κατά την προσφεύγουσα, η νομολογία εξαρτά τη μη εφαρμογή του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ επί των συμβάσεων αντιπροσωπείας από τη συνδρομή δύο σωρευτικών προϋποθέσεων: αφενός, κατανομή των κινδύνων ως χαρακτηριστικού στοιχείου μιας τέτοιας σχέσεως και, αφετέρου, «ένταξη» του αντιπροσώπου εντός της επιχειρήσεως του εντολέα. Ισχυρίζεται ότι η προσφεύγουσα τάσσεται με τον τρόπο αυτό υπέρ της ευρύτερης εφαρμογής της απαγορεύσεως των συμφωνιών επί των σχέσεων αντιπροσωπείας απ' ό,τι πράττει η ίδια η Επιτροπή, εφόσον η τελευταία δεν αρνείται το προνομιακό καθεστώς του αντιπροσώπου στα πλαίσια του δικαίου του ανταγωνισμού παρά μόνον εφόσον αυτός καλείται να επωμιστεί τους όχι ευκαταφρόνητους οικονομικούς και εμπορικούς κινδύνους, χωρίς να απαιτείται περαιτέρω την ένταξή του —ανεξάρτητα από τον ορισμό του συγκεκριμένου όρου— στην επιχείρηση του εντολέα. Συναφώς, η Επιτροπή συνάγει από την προαναφερθείσα στη σκέψη 41 απόφαση Volkswagen και VAG Leasing ότι το Δικαστήριο δεν αποδίδει πλέον στο κριτήριο της «εντάξεως» ανεξάρτητη σημασία σε σχέση με το θεμελιούμενο στην κατανομή των κινδύνων κριτήριο. Κατά την Επιτροπή, όπως προκύπτει από την προανα-

φερθείσα στη σκέψη 41 απόφαση Suiker Unie κ.λπ. κατά Επιτροπής, και ιδίως από τις σκέψεις 538 έως 542 της εν λόγω αποφάσεως, το Δικαστήριο έκρινε ότι ο αντιπρόσωπος δεν μπορεί να θεωρηθεί ως «ενταγμένος» στην επιχείρηση του εντολέα του εφόσον αναλαμβάνει ορισμένους κινδύνους.

66 Επιπλέον, η εφαρμογή επί της παρούσας υποθέσεως της συλλογιστικής που είχε αναπτύξει το Δικαστήριο επί της προαναφερθείσας στη σκέψη 41 αποφάσεως Suiker Unie κ.λπ. κατά Επιτροπής καταδεικνύει ότι, σε περίπτωση «αμφισήμαντης σχέσεως», ήτοι οσάκις ο μεσάζων είναι και αντιπρόσωπος και ανεξάρτητος έμπορος, η απαγόρευση των συμφωνιών τυγχάνει εφαρμογής όχι μόνον επί της δραστηριότητας που ασκεί ιδίω ονόματι και για ίδιο λογαριασμό αλλά και επί εκείνης που ασκεί εξ ονόματος και για λογαριασμό του εντολέα. Εν προκειμένω, οι γερμανοί αντιπρόσωποι της προσφεύγουσας ασκούν σημαντικές ανεξάρτητες δραστηριότητες και, ακόμη και αν η προσφεύγουσα και οι αντιπρόσωποί της δεν εμπορεύονται τα ίδια εμπορεύματα στο πλαίσιο των καθ' έκαστον καθηκόντων τους, σε αντίθεση προς τα πραγματικά περιστατικά επί των οποίων στηρίχθηκε η προαναφερθείσα στη σκέψη 41 απόφαση Suiker Unie κ.λπ. κατά Επιτροπής, υφίσταται στενός αντικειμενικός δεσμός μεταξύ της πώλησεως των καινούργων αυτοκινήτων, της εκμεταλλεύσεως συνεργείου επισκευών και της μετά την πώληση εξυπηρέτησεως. Οι συνδεδεμένες με την εγγύηση των οχημάτων και τη μετά την πώληση εξυπηρέτηση δραστηριότητες, καθώς και η πώληση ανταλλακτικών, βαρύνουν τον αντιπρόσωπο ενόψει ακριβώς της πώλησεως των καινούργων οχημάτων, όπως και οι λοιποί κίνδυνοι τους οποίους οφείλει να αναλάβει. Ο σχετικός δεσμός συνηγορεί υπέρ μιας ενιαίας αντιμετώπισεως της συμβατικής σχέσεως, συμπεριλαμβανομένης της εφαρμογής του δικαίου περί του ανταγωνισμού.

67 Η Επιτροπή εκτιμά ότι για την επίλυση της παρούσας διαφοράς είναι αλυσιτελής η απόφαση του Δικαστηρίου της 1ης Οκτωβρίου 1987, 311/85, Vlaamse Reisbureaus (Συλλογή 1987, σ. 3801), καθό μέτρο τα πραγματικά περιστατικά επί των οποίων είχε στηριχθεί η απόφαση εκείνη διαφέρουν από αυτά εν προκειμένω.

68 Αναφέρεται επίσης στη προαναφερθείσα στη σκέψη 41 απόφαση Volkswagen και VAG Leasing, με την οποία το Δικαστήριο επιβεβαίωσε ότι επέρχεται απώλεια του προνομιακού καθεστώτος του εμπορικού αντιπροσώπου κατά το δίκαιο περί ανταγωνισμού οσάκις ο ενδιαφερόμενος φέρει έστω και ένα από τους απορρέοντες

από τις συμβάσεις που διαπραγματεύθηκε για τον εντολέα του κινδύνους. Κατόπιν αυτού, εκτιμά ότι, το γεγονός ότι οι γερμανοί αντιπρόσωποι της προσφεύγουσας δεν φέρουν στο ακέραιο, αλλά μόνο ένα όχι ευκαταφρόνητο ποσοστό των συνδεομένων με τις πράξεις επί των οποίων ενεργούν ως μεσάζοντες κινδύνων, δεν θέτει υπό αμφισβήτηση την εφαρμογή της απαγορεύσεως των συμφωνιών επί των μέτρων περιορισμού του παράλληλου εμπορίου που είχαν ληφθεί από κοινού.

- 69 Η Επιτροπή αμφισβητεί την ερμηνεία που αποδίδει η προσφεύγουσα στην προαναφερθείσα στη σκέψη 41 (βλ. ανωτέρω σκέψη 52) απόφαση Volkswagen και VAG Leasing. Θεωρεί ότι η προσφεύγουσα αποπειράται να δώσει την εντύπωση ότι η επίδικη απόφαση βαίνει πέραν της ανωτέρω νομολογίας, ενώ, αντιθέτως, ερμηνεύει η ίδια την εν λόγω απόφαση περιοριστικώς. Έλαβε απλώς υπόψη της την εκ μέρους των αντιπροσώπων ανάληψη διακριτών δραστηριοτήτων ενεχουσών εμπορικούς κινδύνους, ήτοι των παροχών δυνάμει της εγγυήσεως του κατασκευαστή, της μετά την πώληση εξυπηρετήσεως και της πωλήσεως ανταλλακτικών, ως εκ του ότι η ανάληψη αυτή συνιστά συμπλήρωμα, το οποίο κρίνεται απαραίτητο από τον κατασκευαστή, της μερικής δραστηριότητας που ασκεί ο αντιπρόσωπος απλώς ως μεσάζων. Συναφώς, η Επιτροπή θεωρεί αδιανόητη την άποψη της προσφεύγουσας ότι η συνιστάμενη στη μετά την πώληση εξυπηρετήση δραστηριότητα δεν θα έπρεπε να διαδραματίζει κανένα ρόλο εν προκειμένω για την εκτίμηση των περιοριστικών του ανταγωνισμού μέτρων που συμφωνούνται στο πλαίσιο της σχέσεως αντιπροσωπείας.
- 70 Η Επιτροπή διευκρινίζει ότι ορισμένες υποχρεώσεις που επιβάλλει ο εντολέας στον αντιπρόσωπό του μπορούν να εκφεύγουν της υποχρεώσεως περί αμοιβαίας υπερασπίσεως των συμφερόντων και ως εκ τούτου να αποδεικνύονται δυσανάλογες. Άρα, σε κάθε συγκεκριμένη περίπτωση θα έπρεπε να ερευνάται αν η σχετική ανάληψη δεσμεύσεως υπαγορεύεται όντως, οσάκις περιορίζει τον ανταγωνισμό, από τη φύση της σχέσεως και αν είναι αναγκαία για την προστασία του «νομικού σχήματος του αντιπροσώπου».
- 71 Η Επιτροπή εκτιμά ότι οι στοχεύουσες στον περιορισμό του «επί του ιδίου εμπορικού σήματος» ανταγωνισμού στην αγορά των προϊόντων, καθώς και στον περιορισμό του ανταγωνισμού μέσω των τιμών και των όρων παραδόσεως για τα προοριζόμενα προς χρηματοδοτική μίσθωση αυτοκίνητα, υποχρεώσεις δεν υπαγορεύονται από τη φύση της σχέσεως μεταξύ των μερών ή δεν είναι συμφυείς με το σύστημα της πωλήσεως μέσω εμπορικών αντιπροσώπων. Αυτό συμβαίνει όταν πρόκειται για προϋποθέσεις υπό τις οποίες η προσφεύγουσα περιορίζει την ελευθερία ελιγμών των εν λόγω αντιπροσώπων, επιβάλλοντάς τους την υποχρέωση να απαιτούν προκαταβολή ύψους 15 % από τους κοινοτικούς πελάτες και

υποχρεώνοντάς τους να μην πωλούν, στο μέτρο του εφικτού, καινούργια οχήματα παρά μόνο σε πελάτες εντός της δικής τους συμφωνημένης περιοχής και να αποφεύγουν τον εσωτερικό ανταγωνισμό. Η Επιτροπή αμφισβητεί την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας ότι η απαγόρευση των συμφωνιών τυγχάνει εφαρμογής επί των συμβάσεων αντιπροσωπείας μόνον οσάκις ο αντιπρόσωπος φέρει τους κινδύνους και τα έξοδα που απορρέουν από τη σύναψη ή από τον διακανονισμό των συμβάσεων πώλησεως που αυτός συνάπτει ή διαπραγματεύεται για την επιχείρηση και όχι οσάκις ασκεί ανεξάρτητη οικονομική δραστηριότητα συνδεδεμένη με τις δραστηριότητες για τις οποίες τον έχει ορίσει ο εντολέας. Το οικείο επιχείρημα δεν λαμβάνει υπόψη το περιεχόμενο των καταγγελλομένων από την Επιτροπή τρόπων συμπεριφοράς. Επιπλέον, δεν λαμβάνει επαρκώς υπόψη οικονομικές πραγματικότητες λόγω του ότι θεμελιώνεται αποκλειστικά στους κινδύνους που αναλαμβάνει ο αντιπρόσωπος σε μεταγενέστερο στάδιο ως εκ του ότι αγοράζει το εμπόρευμα προκειμένου να το μεταπωλήσει. Αφετέρου, το βάρος των κινδύνων από τους οποίους απαλλάσσεται η προσφεύγουσα και με τους οποίους βαρύνεται ο αντιπρόσωπος λόγω της συγκεκριμένης αγοράς εξαρτάται από τις περιστάσεις κάθε επιμέρους περιπτώσεως. Αφετέρου, οι συνδεδεμένοι με την σε μεταγενέστερο στάδιο πώληση κίνδυνοι απορρέουν συνήθως εκ του ότι οι σχετικές πωλήσεις απαιτούν ειδική υποδομή την αγορά, ανεξάρτητα από την κτήση των προϊόντων εκ μέρους του αντιπροσώπου. Συναφώς, η Επιτροπή αναφέρεται στις ασκούμενες προς εφαρμογή της εγγυήσεως του κατασκευαστή δραστηριότητες οι οποίες επικαλύπτονται σε μεγάλο βαθμό με την εγγύηση του ιδίου του μεταπωλητή, καθώς και στην μετά την πώληση εξυπηρέτηση και στην αγορά, παρουσίαση και μεταπώληση των αυτοκινήτων επιδείξεως. Όσον αφορά τον κίνδυνο πώλησεως αφεαυτού, οι διανομείς της Mercedes δεν απαλλάσσουν συναφώς την προσφεύγουσα παρά σε περιορισμένο βαθμό, εφόσον αυτή κατασκευάζει τα οχήματά της «επί παραγγελία» όχι με σκοπό την αποθήκευσή τους. Κατά την Επιτροπή, η επιχείρηση που προσφεύγει σε εμπορικούς αντιπροσώπους για να διανείμουν τα προϊόντα της και που μετακυλίζει επ' αυτών τους προσιδιάζοντες στις συμβάσεις και στην αγορά κινδύνους πρέπει να δέχεται την εφαρμογή της απαγορεύσεως των συμφωνιών επί των σχέσεών της με τους αντιπροσώπους της. Η εκ μέρους του αντιπροσώπου υποχρεωτική ανάληψη των οικονομικών κινδύνων πρέπει να συμβαδίζει με την ελευθερία ελιγμών χάρη στην οποία ο αντιπρόσωπος θα μπορούσε να αντιμετωπίσει τους σχετικούς κινδύνους, ο δε περιορισμός του περιθωρίου αυτού ελιγμών αντίκειται προς το δίκαιο του ανταγωνισμού οσάκις επηρεάζει αισθητά τον ανταγωνισμό.

- 72 Η Επιτροπή εκτιμά ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας σχετικά με την ανάλυση και την κατανομή των διαφόρων, κατά την επίδικη απόφαση, είναι απορριπτέα με εξαίρεση τις παρατηρήσεις της σχετικά με τον τόπο εκτελέσεως της συμβάσεως.

- 73 Όσον αφορά τον κίνδυνο εκ της τιμής, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η προσφεύγουσα μετακυλίζει στους αντιπροσώπους της ένα μέρος του κινδύνου εκ της εμπορίας των οχημάτων της. Συγκεκριμένα, οποιαδήποτε έκπτωση επί της τιμής εκ μέρους του αντιπροσώπου επιβαρύνει στο ακέραιο την προμήθειά του. Κατά την Επιτροπή, οι εμπορικοί αντιπρόσωποι καθίστανται με τον τρόπο αυτό εμπλεκόμενα μέρη στον εκ της πωλήσεως κίνδυνο της προσφεύγουσας, γεγονός που συνεπάγεται την εφαρμογή της απαγορεύσεως των συμφωνιών (βλ., υπό την έννοια αυτή, προαναφερθείσα στη σκέψη 41 απόφαση *Suiker Unie* κ.λπ. κατά Επιτροπής), ανεξάρτητα από το αν ο αντιπρόσωπος παραιτείται ή όχι της προμηθείας του στο πλαίσιο ατομικής συμφωνίας περί των τιμών ή στο πλαίσιο των τυποποιημένων συμφωνιών περί των όρων που συμφωνεί η προσφεύγουσα με τους μεγαλοπελάτες της. Σε αμφότερες τις περιπτώσεις, η προσφεύγουσα κάνει χρήση της προμηθείας του αντιπροσώπου ως κινήτρου για την εμπορία και με τον τρόπο αυτό τον υποχρεώνει να συμμετέχει στα έξοδα και τους κινδύνους που συνδέονται με την πώληση των οχημάτων. Αναφέρει συναφώς ότι η προμήθεια του αντιπροσώπου μειώνεται κατά ένα ποσό το οποίο δύναται να ανέλθει μέχρι το 6% οσάκις ο αντιπρόσωπος πωλεί όχημα σε πελάτη με τον οποίο η προσφεύγουσα συνήψε συμφωνία σχετικά με τους εφαρμοστέους όρους. Επιπλέον, η προσφεύγουσα δεν αναλαμβάνει τις εκπτώσεις επί των τιμών που χορηγούνται στους μεγαλοπελάτες παρά μόνο στον βαθμό που υπερβαίνουν το 6%. Η Επιτροπή εκτιμά ότι η κατάσταση των διανομέων και των αντιπροσώπων είναι από οικονομική άποψη παρεμφερής. Προσθέτει ότι, σύμφωνα με την οδηγία 86/653, η αμοιβή ενός αντιπροσώπου υπολογίζεται εν γένει σε ποσοστιαία βάση επί του όγκου των συμβάσεων που αυτός διαπραγματεύθηκε.
- 74 Οσάκις ο όγκος αυτός διαφέρει από τον αρχικώς προβλεφθέντα, ο εμπορικός αντιπρόσωπος αναλαμβάνει συνήθως μόνο τον κίνδυνο που συνεπάγεται η εφαρμογή του συμφωνηθέντος επί του μειωμένου αυτού όγκου ποσοστού προμηθείας. Κατά κανόνα, δεν εναπόκειται στον αντιπρόσωπο να αποφεύγει συστηματικά την ανάληψη εκ μέρους του εντολέα του των συνεπειών από τις διακυμάνσεις του όγκου μέσω μηχανισμών όπως η παραίτηση από την προμήθεια μέχρι του ύψους της μειώσεως της τιμής. Επομένως, είναι αδύνατο να ερμηνευτεί το γεγονός ότι ο αντιπρόσωπος αναλαμβάνει κατά το μάλλον και ήττον ευρέως τον εμπορικό κίνδυνο της προσφεύγουσας επί όλων των μορφών συμβάσεων υπό την έννοια ότι δεν υφίσταται απλώς συμφωνία απαγορεύουσα στους αντιπροσώπους να μετακυλούν την προμήθειά τους.
- 75 Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι οι αντιπρόσωποι φέρουν επίσης τον συνδεδεμένο με το κόστος της μεταφοράς κίνδυνο. Σύμφωνα με τη σύμβαση αντιπροσωπείας, ο αντιπρόσωπος οφείλει να παραδίδει στον πελάτη καινούργες το αγορασθέν όχημα και να συμφωνεί μαζί του αμοιβή για την εν λόγω υπηρεσία. Η δυνατότητα

πραγματοποιήσεως επιπλέον κέρδους χάρη στη διαφορά μεταξύ του καταβλητέου στον μεταφορέα ποσού και της συμφωνηθείσας με τον πελάτη αμοιβής ουδόλως αλλοιώνει το γεγονός ότι ο αντιπρόσωπος διατρέχει τον κίνδυνο να μην εισπράξει το ποσό από τον πελάτη. Εντούτοις, οσάκις ο πελάτης δεν παραλαμβάνει το όχημα, τα έξοδα μεταφοράς που έχουν ήδη καταβληθεί εξακολουθούν να βαρύνουν τον αντιπρόσωπο. Η Επιτροπή προσθέτει ότι, οσάκις η προσφεύγουσα επικαλείται τις τυπικές και συμφυείς προς το σύστημα υποχρεώσεις του εμπορικού αντιπροσώπου, πρέπει να της αντιτάσσεται ότι το εφαρμοστέο επί των εμπορικών αντιπροσώπων γερμανικό δίκαιο προβλέπει ότι η παράδοση των εμπορευμάτων βαρύνει τον εντολέα και όχι τον αντιπρόσωπο. Τέλος, η Επιτροπή επισημαίνει ότι περιττεύει η διερεύνηση του ενδεχομένου «αμελητέου» χαρακτήρα των συνδεομένων με το κόστος μεταφοράς κινδύνων, εφόσον οι αντιπρόσωποι οφείλουν επίσης να φέρουν και πολλούς άλλους εμπορικούς κινδύνους.

76

Η Επιτροπή διευκρινίζει ότι, κατ' εφαρμογή της συμβάσεως αντιπροσωπείας, ο αντιπρόσωπος οφείλει να διαθέσει σημαντικό τμήμα των οικονομικών μέσω του για την προώθηση των πωλήσεων και αναλαμβάνει τον κίνδυνο εκ της πωλήσεως για σημαντικό αριθμό οχημάτων (βλ. ανωτέρω σκέψη 58). Συναφώς, αναφερόμενη στο 15,8%, μνεία του οποίου κάνει η προσφεύγουσα (βλ. ανωτέρω σκέψη 59), η Επιτροπή διαπιστώνει ότι, συγκρινόμενος με τις εισπραττόμενες από τους αντιπροσώπους προμήθειες λόγω της δραστηριότητάς τους ως μεσαζόντων κατά την πώληση καινούργιων αυτοκινήτων, ο απορρέων από τη μεταπώληση των αυτοκινήτων επιδείξεως και των εταιρικών αυτοκινήτων κύκλος εργασιών είναι σημαντικός. Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, σε αντίθεση προς όσα ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, η ανάληψη οικονομικής δεσμεύσεως και ο κίνδυνος που η ίδια επιβάλλει στους αντιπροσώπους της δεν μπορούν να εξεταστούν κεχωρισμένως από τη δραστηριότητα αυτών ως μεσαζόντων, εφόσον τα αυτοκίνητα επιδείξεως είναι ειδικές επενδύσεις στην αγορά επιβαλλόμενες από την προσφεύγουσα στους αντιπροσώπους της και ευθέως συνδεόμενες με την ευχέρεια εμπορίας έναντι του τελικού καταναλωτή. Η Επιτροπή εκτιμά ότι, κατ' εφαρμογή του άρθρου 4, παράγραφος 2, στοιχείο α', της οδηγίας 86/653, ο εντολέας είναι υποχρεωμένος να θέτει δωρεάν στη διάθεση του εμπορικού αντιπροσώπου αυτοκίνητα επιδείξεως, τα οποία, κατ' αυτήν, ισοδυναμούν με «δείγματα» ή «έντυπο διαφημιστικό υλικό» που είναι αναγκαία για την άσκηση της δραστηριότητάς του. Επομένως, η προσφεύγουσα αναθέτει τα ίδια καθήκοντα στους αντιπροσώπους της. Εξ αυτού έπεται ότι η προσφεύγουσα υποχρεώνει τους αντιπροσώπους της να αναλαμβάνουν τα καθήκοντα, τους κινδύνους και τις συνδεόμενες με την εμπορία των προϊόντων της οικονομικές επιβαρύνσεις που της επιβάλλει ο νομοθέτης. Απαιτώντας από τους αντιπροσώπους της να συμπεριφέρονται σε μεγάλο βαθμό ως ανεξάρτητοι διανομείς οχημάτων (επιδείξεως), η προσφεύγουσα δημιουργεί εμπορικούς «ψευδοαντιπροσώπους», γεγονός που συνεπάγεται την εφαρμογή του δικαίου περί του ανταγωνισμού.

- 77 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι οι αντιπρόσωποι πρέπει να ικανοποιούν την εγγύηση του κατασκευαστή που παρέχει η προσφεύγουσα επί των καινούργων αυτοκινήτων, να διατηρούν συνεργείο, απόθεμα ανταλλακτικών και να προσφέρουν μετά την πώληση εξυπηρέτηση και τελούσες υπό καθεστώς εγγυήσεως υπηρεσίες ιδίως εξόδους και ιδίως κινδύνους (αιτιολογική σκέψη 159 της επίδικης αποφάσεως) Εκτιμά ότι οι ειδικές αυτές επενδύσεις στην επίδικη αγορά, απαιτούμενες από τους εμπορικούς αντιπροσώπους, σημαίνουν ότι οι τελευταίοι μοιράζονται το κόστος και τους κινδύνους που συνδέονται με την εμπορία των καινούργων αυτοκινήτων της προσφεύγουσας.
- 78 Η Επιτροπή αμφισβητεί τη διάκριση στην οποία προβαίνει η προσφεύγουσα μεταξύ της δραστηριότητας του μεσάζοντα και της μετά την πώληση εξυπηρέτησεως, υπογραμμίζοντας ότι είναι πλασματική και ότι δεν ανταποκρίνεται στην οικονομική πραγματικότητα. Συγκεκριμένα, η δραστηριότητα που έγκειται στη μετά την πώληση εξυπηρέτηση στοχεύει στην προώθηση των πωλήσεων της προσφεύγουσας, λαμβανομένης υπόψη της προσδοκίας του τελικού καταναλωτή, πρόθεση του οποίου είναι να διαθέτει δικτυο συντηρήσεως για το όχημα που αγοράζει. Εξάλλου, η προσφεύγουσα αντιλαμβάνεται η ίδια την εμπορική δραστηριότητα και τη μετά την πώληση εξυπηρέτηση ως οικονομικά ενιαίο σύνολο. Κατ' εφαρμογή του άρθρου 6 της συμβάσεως αντιπροσωπείας, όταν το όχημα καταλήγει στη συμφωνημένη περιοχή άλλου αντιπροσώπου εντός ορισμένης προθεσμίας, μέρος της προμηθείας του πρώτου αντιπροσώπου πρέπει να μεταβιβάζεται στον δεύτερο. Εξ αυτού έπεται ότι η δραστηριότητα του μεσάζοντα δεν μπορεί να εκτιμηθεί κειχωρισμένως από το κόστος και τους κινδύνους που ο αντιπρόσωπος οφείλει να φέρει στο πλαίσιο των παρεχομένων υπό καθεστώς εγγυήσεως υπηρεσιών, της μετά την πώληση εξυπηρέτησεως εκ μέρους του και της διαθέσεως ανταλλακτικών. Υπενθυμίζει επίσης την παραλληλία μεταξύ της παρούσας υποθέσεως και εκείνων που κατέληξαν στις προαναφερθείσες στη σκέψη 41 αποφάσεις Volkswagen και VAG Leasing, αφενός, και Suiker Unie κ.λπ. κατά Επιτροπής, αφετέρου. Κατά την Επιτροπή, τα κτηθέντα από τον αντιπρόσωπο δικαιώματα προς αμοιβή λόγω της εκ μέρους του παροχής υπηρεσιών τελουσών υπό εγγύηση και της μετά την πώληση εξυπηρέτησεως δεν έχουν καμία σημασία εφόσον οφείλει τουλάχιστον να φέρει το κόστος και τους κινδύνους που συνδέονται με τη δραστηριότητά του. Ο αναφερθείς από την προσφεύγουσα κανονισμός 1475/95 δεν τυγχάνει εφαρμογής σε περίπτωση που πρόκειται για απλή «μεσολάβηση» σχετικά με την πώληση καινούργων οχημάτων, εφόσον δεν συντρέχει το στοιχείο της «μεταπωλήσεως», όπως αυτό καθορίζεται στο άρθρο 10, παράγραφος 12. Επομένως, η προσφεύγουσα θα μπορούσε κάλλιστα να αφήσει τους πραγματικούς μεσάζοντες ελεύθερους να παρέχουν ή μη υπηρεσίες σε επίπεδο εγγυήσεως και μετά την πώληση εξυπηρέτησεως. Τέλος, η Επιτροπή εκτιμά ότι οι κίνδυνοι που αναλαμβάνει ο αντιπρόσωπος σε περίπτωση ελλείψεως του προϊόντος εξηγούνται καταρχήν από το ότι ανήκει στο δικτυο εγγυήσεως της προσφεύγουσας, τούτο δε συμβαίνει και στην περίπτωση της μετά την πώληση εξυπηρέτησεως.

79 Όσον αφορά την αιτίαση που της προσάπτει η προσφεύγουσα ότι συνέκρινε τον πραγματοποιηθέντα από τον αντιπρόσωπο χάρη στην προμήθειά του κύκλο εργασιών με τον επιτευχθέντα εξ ονόματός του και για ίδιο λογαριασμό, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι, ακόμη και αν κάνει χρήση του σημείου αναφοράς που επέλεξε η προσφεύγουσα, ένα σημαντικό τμήμα της οικονομικής δραστηριότητας του αντιπροσώπου εμπίπτει στις ανεξάρτητες δραστηριότητες τις οποίες του επιβάλλει η προσφεύγουσα, το συγκεκριμένο δε αυτό τμήμα δεν πρέπει να είναι αμελητέο κατά την αξιολόγηση, από απόψεως δικαίου του ανταγωνισμού, των συμβατικών σχέσεων μεταξύ της προσφεύγουσας και των αντιπροσώπων της.

80 Η Επιτροπή απορρίπτει το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι επιβάλλεται η αντιμετώπιση των αντιπροσώπων ως παραρτημάτων. Συγκεκριμένα, εκτιμά ότι η ιδιότητα του ανεξάρτητου εμπορικού αντιπροσώπου δεν εξαρτάται από το ζήτημα αν υπερασπίζεται τα ίδια συμφέροντα με εκείνα του εντολέα ή και εκείνα τρίτων. Κατ' αυτήν, η απαγόρευση των συμφωνιών τυγχάνει εφαρμογής εφόσον ο αντιπρόσωπος οφείλει να φέρει τους ειδικούς κινδύνους που συνδέονται με τις συμβάσεις ή την αγορά, όπως συμβαίνει εν προκειμένω.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

81 Κατά πάγια νομολογία, οσάκις επιλαμβάνεται προσφυγής ακυρώσεως μιας αποφάσεως κατ' εφαρμογή του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, το Πρωτοδικείο οφείλει να ασκεί εν γένει πλήρη έλεγχο ως προς το αν συντρέχουν ή όχι οι προϋποθέσεις εφαρμογής του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 11ης Ιουλίου 1985, 42/84, Remia κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 2545, σκέψη 34, και της 17ης Νοεμβρίου 1987, 142/84 και 156/84, ΒΑΤ και Reynolds κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 4487, σκέψη 62).

82 Κατά το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ:

«Είναι ασυμβίβαστες με την κοινή αγορά και απαγορεύονται όλες οι συμφωνίες μεταξύ επιχειρήσεων, όλες οι αποφάσεις ενώσεων επιχειρήσεων και κάθε εναρμονισμένη πρακτική που δύνανται να επηρεάσουν το εμπόριο μεταξύ κρατών μελών και που έχουν ως αντικείμενο ή ως αποτέλεσμα την παρεμπόδιση, τον περιορισμό ή τη νόθευση του ανταγωνισμού εντός της κοινής αγοράς [...]»

83 Όπως προκύπτει από τη διατύπωση του εν λόγω άρθρου, η ούτως διακηρυσσόμενη απαγόρευση αφορά αποκλειστικά συντονισμένους διμερώς ή πολυμερώς τρόπους συμπεριφοράς, υπό μορφή συμφωνιών μεταξύ επιχειρήσεων, αποφάσεων ενώσεων επιχειρήσεων ή εναρμονισμένων πρακτικών. Ως εκ τούτου, η κατά το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ, έννοια της συμφωνίας, όπως ερμηνεύεται νομολογιακώς, θεμελιώνεται στην ύπαρξη συμπτώσεως των βουλήσεων μεταξύ τουλάχιστον δύο μερών (απόφαση του Πρωτοδικείου της 26ης Οκτωβρίου 2000, T-41/96, Bayer κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-3383, σκέψεις 64 και 69, επικυρωθείσα με απόφαση του Δικαστηρίου της 6ης Ιανουαρίου 2004, C-2/01 P, και C-3/01 P, ΒΑΙ και Επιτροπή κατά Bayer, Συλλογή 2004, σ. I-23).

84 Έπεται ότι, οσάκις μια απόφαση κατασκευαστή συνιστά μονομερή συμπεριφορά της επιχείρησεως, η εν λόγω απόφαση εκφεύγει της απαγορεύσεως του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 25ης Οκτωβρίου 1983, 107/82, AEG κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 3151, σκέψη 38, και της 17ης Σεπτεμβρίου 1985, 25/84 και 26/84, Ford κατά Επιτροπής, Συλλογή 1985, σ. 2725, σκέψη 21· απόφαση του Πρωτοδικείου της 7ης Ιουλίου 1994, T-43/92, Dunlop Slazenger κατά Επιτροπής, Συλλογή 1994, σ. II-441, σκέψη 56).

85 Όπως προκύπτει επίσης από πάγια νομολογία, η έννοια της επιχείρησεως, από απόψεως του δικαίου περί ανταγωνισμού, εκλαμβάνεται ως υποδηλώνουσα οικονομική ενότητα από απόψεως αντικειμένου της επίδικης συμφωνίας, έστω και αν, από νομικής απόψεως, η οικονομική αυτή ενότητα απαρτίζεται από πλείονα

φυσικά ή νομικά πρόσωπα (απόφαση του Δικαστηρίου της 12ης Ιουλίου 1984, 170/83, *Hydrotherm*, Συλλογή 1984, σ. 2999, σκέψη 11, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 29ης Ιουνίου 2000, T-234/95, *DSG* κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-2603, σκέψη 124). Το Δικαστήριο υπογράμμισε ότι, για τους σκοπούς της εφαρμογής των κανόνων περί ανταγωνισμού, ο τυπικός διαχωρισμός μεταξύ δύο εταιριών, απόρροια της διακεκριμένης νομικής προσωπικότητάς τους, δεν είναι αποφασιστικής σημασίας στοιχείο, ενώ εκείνο που προέχει είναι το ενιαίο ή μη της συμπεριφοράς τους στην αγορά. Επομένως, μπορεί να καθίσταται αναγκαίος ο προσδιορισμός του αν δύο εταιρίες με διακεκριμένες νομικές προσωπικότητες αποτελούν ή ανήκουν σε μία και την αυτή επιχείρηση ή οικονομική ενότητα συμπεριφερόμενη κατά τρόπο ενιαίο στην αγορά (βλ., υπό την έννοια αυτή, απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου 1972, 48/69, *ICI* κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1972-73, σ. 99, σκέψη 140).

86 Η νομολογία καταδεικνύει ότι παρόμοια κατάσταση δεν περιορίζεται σε περιπτώσεις όπου οι εταιρίες διατηρούν σχέσεις μητρικής προς θυγατρική, αλλά περιλαμβάνει επίσης, υπό ορισμένες περιστάσεις, τις σχέσεις μεταξύ μιας εταιρίας και του εμπορικού αντιπροσώπου της ή μεταξύ ενός εντολέα και του εντολοδόχου του. Πράγματι, όσον αφορά την εφαρμογή του άρθρου 81 ΕΚ, το ζήτημα αν ο εντολέας και ο μεσάζων ή ο «εμπορικός αντιπρόσωπος» του αποτελούν οικονομική ενότητα, οπότε ο δεύτερος είναι ως βοηθητικό όργανο ενταγμένος στην επιχείρηση του πρώτου, είναι σημαντικό για τους σκοπούς του καθορισμού αν συγκεκριμένη συμπεριφορά εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του οικείου άρθρου. Έτσι, έγινε δεκτό ότι, «όταν ένας [...] μεσάζων ασκεί δραστηριότητα υπέρ του εντολέα του, μπορεί καταρχήν να θεωρηθεί ως βοηθητικό όργανο ενσωματωμένο στην επιχείρησή του, υποχρεωμένο δε να ακολουθεί τις οδηγίες του εντολέα, αποτελώντας έτσι με την επιχείρηση αυτή μια οικονομική μονάδα, όπως και ο εμπορικός υπάλληλος» (προαναφερθείσα στη σκέψη 41 απόφαση *Suiker Unie* κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 480).

87 Τούτο δεν συμβαίνει αν οι συναπτόμενες μεταξύ του εντολέα και των αντιπροσώπων του συμβάσεις αναθέτουν ή αφήνουν στους τελευταίους καθήκοντα προσομοιάζοντα οικονομικώς με εκείνα του ανεξάρτητου εμπόρου ως εκ του ότι προβλέπουν την εκ μέρους των εν λόγω αντιπροσώπων ανάληψη οικονομικών κινδύνων συνδεομένων με την πώληση ή με την εκτέλεση των συμβάσεων που συνάπτονται με τρίτους (βλ., υπό την έννοια αυτή, προαναφερθείσα στη σκέψη 41 απόφαση *Suiker Unie* κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 541). Έτσι, κρίθηκε ότι οι

αντιπρόσωποι παύουν να έχουν την ιδιότητα του ανεξάρτητου επιχειρηματία μόνον όταν δεν φέρουν κανένα από τους κινδύνους που απορρέουν από τις συμβάσεις τις οποίες διαπραγματεύονται για τον εντολέα και ενεργούν ως βοηθητικά όργανα ενσωματωμένα στην επιχείρηση του τελευταίου (βλ., υπό την έννοια αυτή, προαναφερθείσα στη σκέψη 41 απόφαση Volkswagen και VAG Leasing, σκέψη 19).

- 88 Ως εκ τούτου, όταν ένας αντιπρόσωπος, μολοντί έχει διακεκριμένη νομική προσωπικότητα, δεν προσδιορίζει αυτοτελώς τη συμπεριφορά του στην αγορά, αλλά εφαρμόζει τις οδηγίες που του δίδει ο εντολέας του, δεν τυγχάνουν εφαρμογής στις σχέσεις μεταξύ του αντιπροσώπου και του εντολέα του, με τον οποίο αποτελεί οικονομική ενότητα, οι εξαγγελόμενες στο άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ απαγορεύσεις.
- 89 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, στο πλαίσιο του παρόντος λόγου ακυρώσεως, οι διάδικοι διαφωνούν εν προκειμένω ως προς την ανάλυση στην οποία προέβη η Επιτροπή με την επίδικη απόφαση σχετικά με το νομικό καθεστώς των γερμανών αντιπροσώπων της Mercedes-Benz για τους σκοπούς της εφαρμογής του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ και ιδίως όσον αφορά τον βαθμό κινδύνου που φέρουν οι εν λόγω αντιπρόσωποι κατ' εφαρμογή της συμβάσεως αντιπροσωπείας και το ζήτημα της εντάξεώς τους στη Mercedes-Benz.
- 90 Επομένως, εναπόκειται στο Πρωτοδικείο, υπό το φως των προεκτεθέντων, να εξετάσει το κατά πόσο θεμελιώνεται η διατυπούμενη με την επίδικη απόφαση εκτίμηση της Επιτροπής επί της έννομης σχέσεως μεταξύ της προσφεύγουσας και των εμπορικών αντιπροσώπων της στη Γερμανία.
- 91 Σημειωτέον ότι η εν λόγω σχέση διέπεται, μεταξύ άλλων, από τους όρους μιας πρότυπης συμβάσεως αντιπροσωπείας μεταξύ της Mercedes-Benz και των αντιπροσώπων της, καθώς και από τον γερμανικό εμπορικό κώδικα. Με τις απαντήσεις της επί των γραπτών ερωτήσεων του Πρωτοδικείου (βλ. ανωτέρω σκέψη 34), η προσφεύγουσα διευκρίνισε ότι ληφθείσα υπόψη με την επίδικη απόφαση πρότυπη σύμβαση αντιπροσωπείας ήταν εκείνη του Ιουνίου 1997. Επιβεβαίωσε επίσης ότι η συγκεκριμένη εκδοχή ήταν κατά τα ουσιώδη πανομοιότυπη με τις εκδοχές που ίσχυαν κατά τη διάρκεια της συνολικής περιόδου στην οποία αναφέρεται η επίδικη απόφαση. Όπως προκύπτει από τη δικογραφία, η Mercedes-Benz καθορίζει

μονομερώς τους όρους και τις προϋποθέσεις της πρότυπης συμβάσεως αντιπροσωπείας. Επιπλέον, δεν αμφισβητείται ότι η συναπτόμενη μεταξύ της Mercedes-Benz και των γερμανών αντιπροσώπων της σύμβαση είναι σύμβαση αντιπροσωπείας κατ' εφαρμογή του γερμανικού εμπορικού δικαίου. Στο πλαίσιο της παρούσας προσφυγής, η Επιτροπή δεν υποστήριξε ότι υφίστανται ουσιώδεις διαφορές μεταξύ των διαφόρων συμβάσεων αντιπροσωπείας που συνάπτει η Mercedes-Benz με κατ' ιδίαν αντιπροσώπους.

- 92 Πρέπει να υπογραμμιστεί ότι οι διάδικοι δεν αμφισβητούν ότι τα επισήμως ανατιθέμενα, κατ' εφαρμογή της συμβάσεως αντιπροσωπείας, στον αντιπρόσωπο καθήκοντα είναι σύμφωνα με τον τρόπο με τον οποίο εκτελείται στην πράξη η σχετική σύμβαση. Έτσι, δεν αμφισβητείται ότι εκείνη που πωλεί, κατ' εφαρμογή των όρων της συμβάσεως αντιπροσωπείας και στην πράξη, καινούργια αυτοκίνητα Mercedes-Benz στην Ομοσπονδιακή Δημοκρατία της Γερμανίας απευθείας στους καταναλωτές είναι η Mercedes-Benz και όχι οι γερμανοί αντιπρόσωποί της, στους οποίους απαγορεύεται να τα πωλούν ιδίω ονόματι και για ίδιο λογαριασμό.
- 93 Το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η σύμβαση αντιπροσωπείας είναι συντεταγμένη κατά τέτοιο τρόπο ώστε ο γερμανός αντιπρόσωπος ουδεμία διαθέτει εξουσιοδότηση ή εξουσία πωλήσεως των οχημάτων Mercedes-Benz. Πράγματι, το καθήκον του εν λόγω γερμανού αντιπροσώπου περιορίζεται στο να παρακινούνται οι δυνάμει πελάτες να προβαίνουν σε παραγγελίες τις οποίες αυτός μεταβιβάζει στη Mercedes-Benz για έγκριση και εκτέλεση. Συναφώς, το άρθρο 4, παράγραφοι 1 και 3, της συμβάσεως αντιπροσωπείας προβλέπει ότι ο αντιπρόσωπος διαπραγματεύεται τις πωλήσεις οχημάτων στις καθοριζόμενες από τη Mercedes-Benz τιμές και σύμφωνα με τις οδηγίες της, ενώ η σύμβαση πωλήσεως τίθεται σε ισχύ μόνο αφ' ης στιγμής η Mercedes-Benz δέχεται τη διαβιβασθείσα από τον αντιπρόσωπο παραγγελία.
- 94 Επιπλέον, όπως προκύπτει από τη δικογραφία, κατά τη διαπραγμάτευση της συμβάσεως πωλήσεως με δεδομένο πελάτη, ο αντιπρόσωπος ουδεμία εξουσιοδότηση διαθέτει ως προς την τιμή του οχήματος που πρόκειται να παραλάβει από τη Mercedes-Benz. Πράγματι, με τις απαντήσεις της επί των ερωτήσεων που της έθεσε το Πρωτοδικείο, η προσφεύγουσα επιβεβαίωσε ότι ο αντιπρόσωπος δεν είναι εξουσιοδοτημένος να προβαίνει σε εκπτώσεις για λογαριασμό της Mercedes-Benz

χωρίς τη συναίνεσή της. Πάντως, προσέθεσε ότι ο αντιπρόσωπος είναι εξουσιοδοτημένος να προβαίνει σε εκπτώσεις μετακυλιόμενες στη δική του προμήθεια, χωρίς να απαιτείται επί τούτου συμφωνία και επιβεβαίωσε ότι η σύμβαση αντιπροσωπείας δεν περιέχει καμία διάταξη απαγορευτική παρόμοιας μερικής παραίτησής από την προμήθεια. Κατά την προσφεύγουσα, αν ο αντιπρόσωπος χορηγεί εκπτώσεις στους πελάτες, στο πλαίσιο της πωλήσεως καινούργιου αυτοκινήτου, οφείλει να τις αφαιρεί από την προμήθειά του.

- 95 Στο σημείο αυτό επιβάλλεται να εξεταστεί αν είναι ορθή η διατυπούμενη με την επίδικη απόφαση άποψη ότι ο γερμανός αντιπρόσωπος μετέχει σε σημαντικό βαθμό στον κίνδυνο εκ της τιμής για τα οχήματα, την πώληση των οποίων διαπραγματεύεται, οσάκις αναλαμβάνει δεσμεύσεις για μειώσεις τιμών που αφαιρούνται στο σύνολό τους από την προμήθειά του (βλ. αιτιολογική σκέψη 155).
- 96 Όπως προκύπτει από τη δικογραφία, σε αντίθεση με τους διανομείς της Mercedes-Benz άλλων χωρών, ο γερμανός αντιπρόσωπος δεν αγοράζει καινούργια οχήματα από τη Mercedes-Benz για να τα μεταπωλεί στους καταναλωτές, ενώ δεν αμφισβητείται ότι δεν υποχρεούται να τηρεί απόθεμα καινούργιων οχημάτων (βλ. αιτιολογική σκέψη 156) της επίδικης αποφάσεως. Πράγματι, σύμφωνα με τους όρους της συμβάσεως αντιπροσωπείας, ο αντιπρόσωπος μπορεί να αγοράζει τα καινούργια οχήματα Mercedes-Benz μόνο για τις ίδιες ανάγκες του ή για τους σκοπούς της επιδείξεώς τους (άρθρο 9, παράγραφος 2).
- 97 Όντως, δεδομένου ότι ο γερμανός αντιπρόσωπος της Mercedes-Benz δεν οφείλει να διαθέτει απόθεμα αυτοκινήτων, δεν είναι ορθό να εξομοιώνεται, σε οικονομικό επίπεδο, με τον διανομέα αυτοκινήτων ο οποίος διαθέτει εκ μέρους του κατασκευαστή και εν είδει αμοιβής περιθώριο, χάρη στο οποίο όχι μόνο χρηματοδοτεί τη δραστηριότητά του πωλήσεως καινούργιων αυτοκινήτων εν γένει, αλλά επίσης, και κυρίως, χάρη στο οποίο παρέχει εκπτώσεις στους αγοραστές αυτοκινήτων (βλ. αιτιολογική σκέψη 156 της επίδικης αποφάσεως). Το Πρωτοδικείο παρατηρεί συναφώς ότι ο αντιπρόσωπος της Mercedes-Benz δεν είναι υποχρεωμένος ούτε από τη σύμβαση αντιπροσωπείας ούτε στην πράξη να εκχωρεί μέρος της προμήθειάς του για την πώληση οχήματος που διαθέτει σε απόθεμα, γεγονός που συνιστά πραγματικό κίνδυνο εκ της τιμής, επειδή έχει ήδη υποστεί συνδεδεμένο με την αγορά και την τήρηση του οχήματος σε απόθεμα κόστος. Πράγματι, σε αντίθεση με τυχόν διανομέα, ο αντιπρόσωπος δεν φέρει τον κίνδυνο τα οχήματα που διαθέτει σε απόθεμα να μη πωληθούν. Επομένως, αν ο αντιπρόσωπος δεν επιθυμεί να εκχωρήσει μέρος της προμηθείας του, δεν λαμβάνει παραγγελία για συγκεκριμένο αυτοκίνητο.

- 98 Συναφώς, όπως προκύπτει από τους όρους των συμβάσεων παραχωρήσεως Mercedes-Benz που συνάπτονται στο Βέλγιο και στην Ισπανία, οι διανομείς οφείλουν να τηρούν σε μόνιμη βάση απόθεμα οχημάτων. Ο όγκος του αποθέματος αυτού προσδιορίζεται ιδίως με κοινή συμφωνία μεταξύ των μερών (βλ. άρθρο 8 της βελγικής συμβάσεως παραχωρήσεως και άρθρο 15, στοιχείο α', της ισπανικής συμβάσεως παραχωρήσεως). Εξ αυτού έπεται ότι, όσον αφορά την πώληση οχημάτων, η κατάσταση του αντιπροσώπου Mercedes-Benz στη Γερμανία διαφέρει σημαντικά από εκείνη των διανομέων Mercedes-Benz στο Βέλγιο και στην Ισπανία. Πράγματι, οι τελευταίοι φέρουν σημαντικό ποσοστό του κινδύνου που σχετίζεται με την πώληση των οχημάτων, ενώ τον κίνδυνο αυτό φέρει στη Γερμανία κατ' ουσίαν η Mercedes-Benz. Κατόπιν αυτού, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η Επιτροπή εξομοιώνει εσφαλμένα σε οικονομικό επίπεδο τον αντιπρόσωπο με τον διανομέα αυτοκινήτων όσον αφορά τον κίνδυνο εκ της τιμής (αιτιολογική σκέψη 156 της επίδικης αποφάσεως).
- 99 Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι, υπό τις περιστάσεις της παρούσας υποθέσεως, το γεγονός ότι ο γερμανός αντιπρόσωπος Mercedes-Benz είναι εξουσιοδοτημένος —χωρίς, πάντως, να είναι προς τούτο υποχρεωμένος— να παρέχει εκπτώσεις οι οποίες αφαιρούνται από τη προμήθειά του και εμπορεύεται ελευθέρως εκχωρώντας μέρος της προμηθείας του επί κατ' ιδίαν πωλήσεων, προκειμένου να βελτιστοποιήσει τυχόν τη συνολική προμήθειά του πωλώντας περισσότερα οχήματα, δεν μπορεί να χαρακτηριστεί ως «κίνδυνος εκ της τιμής».
- 100 Από τα ανωτέρω στοιχεία προκύπτει ότι πωλητής των οχημάτων είναι η Mercedes-Benz, η οποία λαμβάνει για κάθε ατομική περίπτωση την απόφαση αποδοχής ή απορρίψεως των παραγγελιών που διαπραγματεύθηκε ο αντιπρόσωπος. Πράγματι, η εμπορική ελευθερία των γερμανών αντιπροσώπων Mercedes-Benz όσον αφορά την πώληση οχημάτων Mercedes-Benz είναι προδήλως πολύ περιορισμένη, οπότε δεν υφίσταται πιθανότητα επηρεασμού του ανταγωνισμού στην επίδικη αγορά, ήτοι στην αγορά του λιανικού εμπορίου επιβατικών αυτοκινήτων Mercedes (βλ. αιτιολογική σκέψη 143 της επίδικης αποφάσεως).
- 101 Κατόπιν αυτού, οσάκις συγκεκριμένος πελάτης παραγγέλλει όχημα, αλλά η πώληση δεν πραγματοποιείται, οι εξ αυτού οικονομικές συνέπειες και επομένως οι

συνδεόμενοι με τη συγκεκριμένη πράξη κίνδυνοι βαρύνουν την προσφεύγουσα. Πράγματι, κατά τη συζήτηση ακροατηρίου, η τελευταία επιβεβαίωσε ότι αναλαμβάνει αποκλειστικά όλους τους κινδύνους που άπτονται, μεταξύ άλλων, της μη παραδόσεως, της ελαττωματικής παραδόσεως και της αφερεγγυότητας του πελάτη.

- 102 Συνοπτικώς, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι, όπως προκύπτει από τα προεκτεθέντα στοιχεία, σχετικά με την επίδικη αγορά εν προκειμένω, εκείνη που καθορίζει τις προϋποθέσεις κάθε πώλησεως οχήματος, ιδίως την τιμή πώλησεως, είναι η Mercedes-Benz, όχι δε οι γερμανοί αντιπρόσωποί της, η οποία και αναλαμβάνει τους βασικούς κινδύνους που συνδέονται με την εν λόγω δραστηριότητα, ενώ ο γερμανός αντιπρόσωπος κωλύεται από τις διατάξεις της συμβάσεως αντιπροσωπείας να αγοράζει και να διατηρεί αποθέματα οχημάτων προς πώληση. Υπό τις περιστάσεις αυτές, επιβάλλεται η συναγωγή του συμπεράσματος ότι οι αντιπρόσωποι τελούν, σε σχέση με την προσφεύγουσα, σε σχέση χαρακτηριζόμενη από το γεγονός ότι προβαίνουν στην πώληση των οχημάτων Mercedes-Benz κατά τα ουσιώδη υπό τη διεύθυνση της προσφεύγουσας, οπότε πρέπει να εξομοιώνονται με υπαλλήλους και να λογίζονται ως εντεταγμένοι στην εν λόγω επιχείρηση και ως σχηματίζοντας υπό την έννοια αυτή μαζί της οικονομική ενότητα. Εξ αυτού έπεται ότι ο γερμανός αντιπρόσωπος Mercedes-Benz δεν συνιστά αφεαυτού, οσάκις δραστηριοποιείται στην επίδικη αγορά, «επιχείρηση» κατά την έννοια του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ.
- 103 Επιβάλλεται να εξεταστεί αν το συμπέρασμα αυτό αναιρείται από τον απαντώντα στην επίδικη απόφαση ισχυρισμό της Επιτροπής ότι η προσφεύγουσα υποχρεώνει τους αντιπροσώπους της να αναλαμβάνουν, κατ' εφαρμογή της συμβάσεως αντιπροσωπείας, άλλα έξοδα και κινδύνους χωρίς να τους αφήνει το ελάχιστο περιθώριο επιλογής.
- 104 Επ' αυτού, η Επιτροπή αναγνώρισε με την επίδικη απόφαση ότι, δυνάμει της συμβάσεως αντιπροσωπείας, η Mercedes-Benz δεν αναλαμβάνει τον κίνδυνο που συνδέεται με τις δαπάνες μεταφοράς, αλλά τον αναθέτει στον αντιπρόσωπο (βλ. αιτιολογική σκέψη 157). Ο τελευταίος, όπως ακριβώς και ο ανεξάρτητος διανομέας, θα όφειλε να φέρει τον συνδεόμενο με τις δαπάνες της μεταφοράς των καινούργιων οχημάτων κίνδυνο και να μετακυλίζει τις δαπάνες αυτές στον πελάτη δυνάμει του ενοχικού δικαίου.

- 105 Το Πρωτοδικείο υπογραμμίζει συναφώς ότι το άρθρο 4, παράγραφος 4, της συμβάσεως αντιπροσωπείας προβλέπει ότι, «αν ο πελάτης δεν παραλαμβάνει ο ίδιος το όχημα κατά την έξοδο του εκ του εργοστασίου, ο αντιπρόσωπος το παραδίδει, έναντι συμπεφωνημένης με τον πελάτη αμοιβής». Με τις απαντήσεις της επί των ερωτήσεων που έθεσε το Πρωτοδικείο, η προσφεύγουσα επιβεβαίωσε ότι το 2003 στη Γερμανία το 35 % των αυτοκινήτων παρελήφθησαν από τους πελάτες στο εργοστάσιο. Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, μολονότι τα στοιχεία αυτά δεν αφορούν την καλυπτόμενη από την επίδικη απόφαση χρονική περίοδο, εντούτοις καταδεικνύουν ότι η δυνατότητα του πελάτη να αναλαμβάνει από το εργοστάσιο αυτοκίνητο, σύμφωνα με τους όρους της συμβάσεως αντιπροσωπείας, πόρρω απέχει του να είναι απλώς θεωρητική οσάκις ο αντιπρόσωπος και ο πελάτης δεν συμφωνούν επί των εξόδων ή των όρων παραδόσεως. Επιπλέον, κατά τη συζήτηση ακροατηρίου, η Επιτροπή επιβεβαίωσε ότι είναι ελάχιστα πιθανολογούμενο να επέλθει ο συνδεδόμενος με τις δαπάνες μεταφοράς κίνδυνος. Στην πράξη, ο πελάτης ενημερώνεται σχετικά με την ημερομηνία παραδόσεως του οχήματος προτού λάβει χώρα η μεταφορά και, σε περίπτωση που είναι αδύνατη η επαφή μαζί του, το όχημα δεν εγκαταλείπει το εργοστάσιο.
- 106 Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι, όπως προκύπτει από τα ανωτέρω στοιχεία, η Επιτροπή έδωσε κατ' ουσίαν έμφαση στο βαθμό κινδύνου που φέρει ο αντιπρόσωπος σχετικά με τις δαπάνες μεταφοράς.
- 107 Ομοίως, με την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή διευκρινίζει ότι, κατά τους όρους της συμβάσεως αντιπροσωπείας, ο αντιπρόσωπος οφείλει να προμηθεύεται ιδίαις δαπάναις αυτοκίνητα επιδείξεως (αιτιολογική σκέψη 158), να προβαίνει σε επισκευές στο πλαίσιο της παρεχόμενης από τον κατασκευαστή εγγυήσεως (αιτιολογική σκέψη 159, στοιχείο α'), να εξοπλίζει ιδίαις δαπάναις συνεργείο και να παρέχει, εφόσον του ζητείται, υπηρεσία ετοιμότητας και έκτακτης ανάγκης και να τηρεί ιδίαις δαπάναις αποθήκη ανταλλακτικών (αιτιολογική σκέψη 159, στοιχεία β' και γ'). Η Επιτροπή συνήγαγε με την επίδικη απόφαση ότι είναι αδύνατη η αποδοχή της ενστάσεως της Mercedes-Benz ότι οι κίνδυνοι που καλούνται να αναλάβουν οι γερμανοί αντιπρόσωποι της προσιδιάζουν στον πραγματικό εμπορικό αντιπρόσωπο, απλώς και μόνο ενόψει του αριθμού και της εκτάσεως των κινδύνων που καλούνται να αναλάβουν οι αντιπρόσωποι (αιτιολογική σκέψη 160).
- 108 Συναφώς, το Πρωτοδικείο υπογραμμίζει ότι, σύμφωνα με το άρθρο 4, παράγραφος 7, της συμβάσεως αντιπροσωπείας, ο αντιπρόσωπος οφείλει να φέρει ο ίδιος τα

έξοδα των οχημάτων επιδείξεως και η Mercedes-Benz έχει το δικαίωμα, ενδεχομένως, να προσδιορίζει τον αριθμό αυτών που η ίδια θεωρεί ως αναγκαίο. Κατόπιν αυτού, είναι πρόδηλο ότι, οσάκις ο αντιπρόσωπος αγοράζει οχήματα επιδείξεως, διατρέχει κάποιο κίνδυνο. Επί παραδείγματι, είναι πιθανό τα οχήματα αυτά να μπορούν να μεταπωληθούν δυσχερώς με κέρδος. Το Πρωτοδικείο παρατηρεί, πάντως, ότι, και αν γίνει δεκτό ότι υφίσταται παρόμοιος κίνδυνος, γεγονός παραμένει, όπως υπογραμμίζει η ίδια η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 158 της επίδικης απόφασεως, ότι τα οχήματα αγοράστηκαν σε προτιμησιακή τιμή και μπορούν να μεταπωληθούν τρεις έως έξι μήνες αργότερα εφόσον έχουν διανύσει κατ' ελάχιστον 3 000 km. Το γεγονός αυτό τείνει να σχετικοποιήσει σημαντικά τη σημασία που αποδίδει η Επιτροπή με την επίδικη απόφαση στη συνδεόμενη με τα αυτοκίνητα επιδείξεως υποχρέωση και, συνακόλουθα, την έκταση του επίμαχου κινδύνου.

- 109 Εξ αυτού έπεται ότι η απαντώσα στην αιτιολογική σκέψη 158 της επίδικης αποφάσεως ανάλυση της Επιτροπής υπερβάλλει αισθητά ως προς τη σημασία των συνδεομένων με την υποχρέωση των αντιπροσώπων να προμηθεύονται οχήματα επιδείξεως κινδύνων.
- 110 Όσον αφορά τις παρατηρήσεις της Επιτροπής σχετικά με την υποχρέωση των αντιπροσώπων να προβαίνουν σε επισκευές στα πλαίσια της εγγυήσεως, όπως προκύπτει από τη δικογραφία, ο αντιπρόσωπος λαμβάνει από τη Mercedes-Benz αποζημίωση εγγυήσεως για τις τελούσες υπό καθεστώς εγγυήσεως εγκεκριμένες εργασίες, ενώ η σχετική αποζημίωση ισοδυναμεί, όσον αφορά την τιμή των εργατικών χειρών, στη μέση σταθμισμένη τιμή με γνώμονα τον κύκλο εργασιών—τιμή που ο αντιπρόσωπος ανακοινώνει εκ των προτέρων στη Mercedes-Benz με την έναρξη κάθε ημερολογιακού εξαμήνου— και, όσον αφορά το κόστος σε υλικά, στην τιμή κόστους των ανταλλακτικών του αντιπροσώπου, προσαυξημένη με ένα επιπλέον ποσό επί των υλικών από τη Mercedes-Benz (βλ. άρθρο 13, παράγραφος 3, της συμβάσεως αντιπροσωπείας).
- 111 Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι η αποζημίωση εγγυήσεως είναι εμπορικώς απρόσφορη και ότι συντρέχει ως εκ τούτου πραγματικός οικονομικός κίνδυνος για τον αντιπρόσωπο, συνδεόμενος με την υποχρέωση πραγματοποίησεως επισκευών στο πλαίσιο της εγγυήσεως. Πρέπει να παρατηρηθεί ότι από την επίδικη απόφαση δεν προκύπτει ότι η εν λόγω συνδεόμενη με την

πώληση αυτοκινήτων Mercedes-Benz δραστηριότητα εμπεριέχει στην πραγματικότητα εξαιρετικούς κινδύνους, καίτοι αληθεύει ότι, αν η δραστηριότητα αυτή δεν αποτελεί αντικείμενο ορθής και αποτελεσματικής διαχείρισης, μπορεί να είναι ελλειμματική και να οδηγήσει στη συρρίκνωση ή ακόμη και στην εκμηδένιση των συνδεδεμένων με την πώληση αυτοκινήτων κερδών του αντιπροσώπου. Ομοίως, πρέπει να παρατηρηθεί ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι οι βαρύνουσες τον αντιπρόσωπο υποχρεώσεις περί εγκαταστάσεως συνεργείου επισκευών, προσφερόμενης μετά την πώληση εξυπηρετήσεως και αγοράς και αποθηκείσεως ανταλλακτικών εμπεριέχουν σημαντικούς οικονομικούς κινδύνους.

- 112 Η Επιτροπή περιορίζεται στην πραγματικότητα στην απαρίθμηση των επιβαλλομένων, κατ' εφαρμογή της συμβάσεως αντιπροσωπείας, υποχρεώσεων, οι οποίες συνδέονται με την πώληση των οχημάτων, και στην αποσαφήνιση της υποτιθέμενης σημασίας του κύκλου εργασιών που πραγματοποιεί ο αντιπρόσωπος χάρη σε δραστηριότητες συνδεδεμένες εκ συμβάσεως με την πώληση των οχημάτων, σε σύγκριση με τον κύκλο εργασιών που πραγματοποιεί με την πώληση των οχημάτων, χωρίς να αποδεικνύει η ίδια ως προς τι οι ανωτέρω υποχρεώσεις συνιστούν ουσιαστικούς κινδύνους που διατρέχει ο αντιπρόσωπος. Η Επιτροπή δεν εξετίμησε ορθώς την έκταση των υποχρεώσεων αυτών από πρακτικής απόψεως. Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι οι υποχρεώσεις αυτές δεν συνιστούν εμπορικό κίνδυνο που θα επέτρεπε το χαρακτηρισμό του αντιπροσώπου Mercedes-Benz ως ανεξάρτητου επιχειρηματία.
- 113 Εξ αυτού έπεται ότι ο χαρακτηρισμός του νομικού καθεστώτος του γερμανού αντιπροσώπου Mercedes-Benz κατ' εφαρμογή του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, όπως εκτίθεται ανωτέρω στη σκέψη 102, δεν αναιρείται από το γεγονός ότι οι γερμανοί αντιπρόσωποι Mercedes-Benz υποχρεώνονται να αναλαμβάνουν ορισμένες δραστηριότητες και οικονομικές υποχρεώσεις κατ' εφαρμογή της συμβάσεως αντιπροσωπείας. Πρέπει να υπογραμμιστεί επίσης ότι πρόκειται για δραστηριότητες ασκούμενες σε άλλες αγορές και όχι στην επίδικη εν προκειμένω. Πράγματι, έστω και αν έπρεπε να γίνει δεκτό ότι οι ανωτέρω υποχρεώσεις συνεπάγονται ορισμένους περιορισμένους κινδύνους για τους αντιπρόσωπους, πρέπει να παρατηρηθεί ότι δεν δύνανται αφ' εαυτών να αλλοιώσουν το χαρακτηρισμό της σχέσεως μεταξύ της προσφεύγουσας και των αντιπροσώπων της κατ' εφαρμογή του δικαίου του ανταγωνισμού ως προς την επίδικη εν προκειμένω αγορά.
- 114 Εξάλλου, η Επιτροπή εκθέτει με την επίδικη απόφαση ότι ορισμένες από τις διατάξεις της γερμανικής συμβάσεως αντιπροσωπείας συμπίπτουν με εκείνες των συμβάσεων παραχωρήσεως Mercedes-Benz που συνάπτονται στο Βέλγιο και στην Ισπανία, εξ αυτού δε συνάγει το συμπέρασμα ότι «οι υποχρεώσεις που επιβάλλονται

στους γερμανούς αντιπροσώπους είναι [πανομοιότυπες] με αυτές που επιβάλλονται στους αλλοδαπούς συμβεβλημένους διανομείς και ότι αμφότεροι είναι εξίσου “εντεταγμένοι” στο δίκτυο διανομής της Mercedes-Benz», ενώ «τα γνωρίσματα αυτά δεν αποτελούν κατά συνέπεια το κατάλληλο κριτήριο για τον διαχωρισμό ενός εμπορικού αντιπροσώπου από έναν ανεξάρτητο διανομέα» (αιτιολογική σκέψη 165).

- 115 Οι επίμαχες διατάξεις αφορούν ιδίως τις υποχρεώσεις να προβαίνουν σε παν το εφικτό για τη διανομή των εμπορευμάτων, να υπερασπίζονται τα συμφέροντα της προσφεύγουσας ως προς τη χρήση του ονόματος και του σήματος Mercedes-Benz και τους κανόνες σχετικά με τη δημιουργία δευτερευουσών εγκαταστάσεων και εκθεσιακών χώρων εκτός της κύριας εγκαταστάσεως. Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι οι εν λόγω διατάξεις αφορούν κατ’ ουσίαν παρεπόμενες πτυχές, κοινές για κάθε μορφής σύμβαση διανομής και, σύμφωνα με την επιχειρηματολογία της ίδιας της Επιτροπής, δεν επιτρέπουν τη διάκριση του εμπορικού αντιπροσώπου από τον ανεξάρτητο διανομέα.
- 116 Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, σε αντίθεση προς όσα ισχυρίζεται η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 165 της επίδικης αποφάσεως, οι διατάξεις αυτές δεν είναι ικανές να καταδείξουν ότι οι βέλγοι και ισπανοί διανομείς της Mercedes-Benz είναι εξίσου δυναμικά ενταγμένοι στο σύστημα διανομής της de Mercedes-Benz όσο και οι γερμανοί αντιπρόσωποι. Συναφώς, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι το συγκεκριμένο συμπέρασμα της Επιτροπής είναι προδήλως πεπλανημένο και δεν λαμβάνει υπόψη τις θεμελιώδεις διακρίσεις μεταξύ των γερμανών αντιπροσώπων και των βέλγων και ισπανών διανομέων σχετικά με την πώληση οχημάτων Mercedes-Benz.
- 117 Πράγματι, οι διατάξεις των προτύπων συμβάσεων διανομής Mercedes-Benz στο Βέλγιο και στην Ισπανία προβλέπουν, σε αντίθεση με τη γερμανική σύμβαση αντιπροσωπείας, μεταξύ άλλων ότι ο διανομέας είναι υπεύθυνος για τη διανομή των οχημάτων και τη διαπραγμάτευση των πωλήσεων. Ο διανομέας αγοράζει τα προϊόντα του και τα πωλεί στους πελάτες του για ίδιο λογαριασμό, ιδίω ονόματι και ιδίως κινδύνους (βλ. άρθρο 2 της βελγικής συμβάσεως και άρθρο 6 της ισπανικής συμβάσεως). Ομοίως, οι πρότυπες συμβάσεις διανομής Mercedes-Benz στο Βέλγιο και στην Ισπανία προβλέπουν ότι η Mercedes-Benz και οι διανομείς της διατηρούν την ανεξαρτησία τους. Ο διανομέας δεν είναι αντιπρόσωπος ή εντολοδόχος της Mercedes-Benz και τα μέρη αδυνατούν να αναλαμβάνουν δεσμεύσεις το ένα έναντι του άλλου (βλ. άρθρο 2 της βελγικής συμβάσεως και άρθρο 6 της ισπανικής συμβάσεως). Επιπλέον, οι βέλγοι και οι ισπανοί διανομείς οφείλουν να διατηρούν σε

μόνιμη βάση απόθεμα καινούργων οχημάτων —πέραν των αποκαλούμενων οχημάτων επιδείξεως— τα οποία προορίζονται να εκτίθενται στα καταστήματά τους και να παραδίδονται στους πελάτες τους (άρθρο 8 της βελγικής συμβάσεως και άρθρο 15, στοιχείο α, της ισπανικής συμβάσεως). Σημειωτέον ότι, όπως συμβαίνει και στην περίπτωση της γερμανικής συμβάσεως αντιπροσωπείας, οι όροι πωλήσεως προσαρτώνται στη βελγική και ισπανική σύμβαση, πλην όμως, όσον αφορά τις τελευταίες αυτές συμβάσεις, πρόκειται για όρους αφορώντες την πώληση αυτοκινήτων από τον όμιλο Mercedes-Benz στον διανομέα (άρθρο 12 της βελγικής συμβάσεως και άρθρο 8 της ισπανικής συμβάσεως).

118 Κατόπιν αυτού, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι, σε αντίθεση προς όσα συνάγει η Επιτροπή, τα ανωτέρω στοιχεία υπογραμμίζουν τη σημαντική διάκριση μεταξύ, αφενός, του ρόλου του γερμανού αντιπροσώπου, ο οποίος είναι ενταγμένος στην επιχείρηση του εντολέα του, ήτοι της Mercedes-Benz, και, αφετέρου, εκείνου του ανεξάρτητου διανομέα στο Βέλγιο και στην Ισπανία. Επιβάλλεται η υπόμνηση ότι η επίδικη εν προκειμένω αγορά είναι εκείνη του λιανικού εμπορίου επιβατικών αυτοκινήτων Mercedes. Ο ανεξάρτητος διανομέας είναι σε θέση να καθορίζει ή, τουλάχιστον, να επηρεάζει τους όρους υπό τους οποίους πραγματοποιούνται οι πωλήσεις, εφόσον ο ίδιος είναι ο πωλητής, ο οποίος φέρει τον βασικό κίνδυνο της τιμής του οχήματος και ο οποίος τηρεί τα οχήματα σε απόθεμα. Το περιθώριο αυτό διαπραγματεύσεως του διανομέα παρεμβάλλεται μεταξύ του παραγωγού και του πελάτη, οπότε ο διανομέας είναι εκείνος που εκτίθεται σε κίνδυνο εφαρμογής του άρθρου 81 ΕΚ όσον αφορά τη σχέση του με τον κατασκευαστή. Όντως, ο ρόλος και το νομικό καθεστώς του γερμανού Mercedes-Benz είναι εν προκειμένω πολύ διαφορετικοί.

119 Εξ αυτού έπεται ότι δεν αποδείχθη επαρκώς κατά νόμο η ύπαρξη συμφωνίας μεταξύ επιχειρήσεων κατά την έννοια του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ.

120 Επομένως, ο πρώτος λόγος ακυρώσεως πρέπει να κηρυχθεί βάσιμος.

Επί του δευτέρου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από παράβαση του άρθρου 81 ΕΚ και του κανονισμού 1475/95, όσον αφορά το πρώτο και τρίτο μέτρο που διαπίστωσε η Επιτροπή με την επίδικη απόφαση

121 Ο δεύτερος λόγος ακυρώσεως αποτελείται από δύο σκέλη. Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν αποδεικνύει με την επίδικη απόφαση ότι η Mercedes-Benz συνήψε συμφωνίες με τους εμπορικούς αντιπροσώπους της στη Γερμανία, παρεμποδίζοντας, κατά παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, τους τελευταίους να πωλούν οχήματα σε αλλοδαπούς τελικούς καταναλωτές. Εκτιμά ότι οι οδηγίες προς τους αντιπροσώπους αφορούσαν μόνο τις πωλήσεις στους μη εγκεκριμένους μεταπωλητές, οπότε εξαιρούνται κατ' εφαρμογή του άρθρου 3, παράγραφος 10, του κανονισμού 1475/95. Δεύτερον, η προσφεύγουσα προβάλλει τον ισχυρισμό ότι οι περιορισμοί στον εφοδιασμό των εταιριών χρηματοδοτικής μισθώσεως στην Ισπανία και στη Γερμανία δεν συνιστούν περιορισμούς του ανταγωνισμού κατά την έννοια του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, και, εν πάση περιπτώσει, απαλλάσσονται κατ' εφαρμογή του κανονισμού 1475/95.

122 Όπως προκύπτει από την κρίση του Πρωτοδικείου επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, οι συμβάσεις εμπορικής αντιπροσωπείας που συνήψε η Mercedes-Benz με τους αντιπροσώπους της στη Γερμανία δεν υπόκεινται στην απαγόρευση των συμφωνιών του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ. Ως εκ τούτου, οι τυχόν οδηγίες της Mercedes-Benz προς τους αντιπροσώπους της στη Γερμανία να μην πωλούν σε πελάτες ευρισκόμενους εκτός του εκ της συμβάσεως τομέα τους και οι υποτιθέμενοι περιορισμοί εφοδιασμού των εταιριών χρηματοδοτικής μισθώσεως στη Γερμανία δεν εμπόδιζαν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ. Εξ αυτού έπεται ότι δεν είναι αναγκαίο να εξεταστεί το πρώτο σκέλος του παρόντος λόγου ακυρώσεως, άλλου ούτε και το δεύτερο, στον βαθμό που το σκέλος αυτό αφορά τις βαρύνουσες τους γερμανούς αντιπροσώπους υποχρεώσεις σχετικά με τη διαπραγμάτευση των πωλήσεων των καινούργιων οχημάτων σε εταιρίες χρηματοδοτικής μισθώσεως.

Επιχειρήματα των διαδίκων

123 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η επαναλαμβανόμενη στην επίδικη απόφαση άποψη της Επιτροπής ότι οι περιορισμοί στον εφοδιασμό των εταιριών χρηματοδοτικής μισθώσεως στην Ισπανία «για τη σύσταση εφεδρείας» έχουν ως σκοπό τον περιορισμό του ανταγωνισμού είναι πεπλανημένη. Ισχυρίζεται ότι, για διαφόρους λόγους, οι όροι των ισπανικών συμβάσεων παραχωρήσεως δεν παραβιάζουν το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ. Πρώτον, όσον αφορά τα τιμολογιακά πλεονεκτήματα ή τις εκπτώσεις, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι οι εταιρίες χρηματοδοτικής μισθώσεως του ομίλου Mercedes-Benz αντιμετωπίζονται αυστηρώς κατά τον ίδιο τρόπο σε σχέση με τις ξένες προς τον συγκεκριμένο όμιλο εταιρίες. Συγκεκριμένα, οι εταιρίες χρηματοδοτικής μισθώσεως του ομίλου Mercedes-Benz δεν επιτυγχάνουν όρους αγοράς διαφορετικούς από εκείνους που χορηγούνται στους τελικούς καταναλωτές. Επιπλέον, είναι ανακριβές ότι οι μεγαλοπελάτες διαθέτουν αυτομάτως δικαίωμα εκπτώσεων επί των τιμών. Κατά την προσφεύγουσα, εναπόκειται στη Mercedes-Benz να αποφασίσει τη χορήγηση μειώσεων στους σημαντικούς πελάτες, οι δε τυχόν ανισότητες ως προς τη μεταχείριση των εταιριών χρηματοδοτικής μισθώσεως και των «χονδρών λογαριασμών» δεν προκύπτουν από συμφωνίες περιοριστικές του ανταγωνισμού. Επιπλέον, η απόφαση χορηγήσεως ή μη εκπτώσεων επί των τιμών σε ορισμένη κατηγορία πελατών συνιστά μονομερή πράξη και όχι συμφωνία περί της οποίας το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ. Δεύτερον, κατά την προσφεύγουσα, σε αντίθεση προς όσα ισχυρίζεται η Επιτροπή με την επίδικη απόφαση, η απαγόρευση εφοδιασμού εταιριών χρηματοδοτικής μισθώσεως «για τη σύσταση εφεδρείας» δεν έχει ως σκοπό τον περιορισμό του ανταγωνισμού. Στην πραγματικότητα, η παράδοση αυτοκινήτου σε λήπτη χρηματοδοτικής μισθώσεως δεν είναι ταχύτερη επειδή οι πελάτες της Mercedes-Benz επιθυμούν κατά κανόνα μοντέλο που επιλέγουν οι ίδιοι και είναι εξοπλισμένο σύμφωνα με τις δικές τους επιθυμίες. Προσθέτει ότι οι απαντώντες στις αιτιολογικές σκέψεις 14 και 22 της επίδικης αποφάσεως πίνακες καταδεικνύουν ότι οι τρίτες εταιρίες χρηματοδοτικής μισθώσεως είναι ανταγωνιστικές των ιδίων της εταιριών. Επισημαίνει επίσης ότι το μερίδιο αγοράς των τρίτων εταιριών χρηματοδοτικής μισθώσεως στη χρηματοδοτική μίσθωση οχημάτων Mercedes-Benz αυξήθηκε από 28 % το 1996 στο 36 % το 2000.

124 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, ακόμη και αν συνέτρεχε παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, θα απαλλασσόταν εν πάση περιπτώσει. Υπογραμμίζει ότι για το χρονικό διάστημα μέχρι και τις 30 Σεπτεμβρίου 1996 η επίδικη απαγόρευση εξαιρούνταν δυνάμει του κανονισμού (ΕΟΚ) 123/85 της Επιτροπής, της 12ης

Δεκεμβρίου 1984, σχετικά με την εφαρμογή του άρθρου [81], παράγραφος 3, [ΕΚ] σε κατηγορίες συμφωνιών διανομής και πωλήσεως και εξυπηρετήσεως μετά την πώληση αυτοκινήτων οχημάτων (ΕΕ L 15, σ. 16).

- 125 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει επίσης ότι η απαγόρευση εφοδιασμού των εταιριών χρηματοδοτικής μισθώσεως για τους σκοπούς συστάσεως αποθεμάτων εξαιρούνταν βάσει του κανονισμού 1475/95 από 1ης Οκτωβρίου 1996, ημερομηνίας ενάρξεως ισχύος του κανονισμού αυτού. Εκτιμά ότι οι εταιρίες χρηματοδοτικής μισθώσεως που παραγγέλλουν αυτοκίνητα οχήματα ανεξάρτητα από τις συμβάσεις χρηματοδοτικής μισθώσεως που έχουν ήδη συναφθεί ή που συγκεκριμένα τελούν υπό σύναψη προκειμένου να συσταθούν εφεδρες ενεργούν στην πράξη ως μεταπωλητές κατά τη στιγμή της χρηματοδοτικής μισθώσεως των εν λόγω οχημάτων.
- 126 Κατά το άρθρο 1 αυτού, ο κανονισμός 1475/95 τυγχάνει εφαρμογής επί των συμβάσεων εμπορικής παραχωρήσεως αυτοκινήτων οχημάτων, στα πλαίσια των οποίων το καθήκον του διανομέα περιγράφεται σε συνάρτηση «με τη μεταπώληση». Ο όρος μεταπώληση ορίζεται στο άρθρο 10, παράγραφος 12, του κανονισμού ως «[η μεταβίβαση της κυριότητας αυτοκινήτου οχήματος] το οποίο έχει αποκτήσει επ' ονόματί του και για λογαριασμό του ο μεταπωλητής». Ο κανονισμός 1475/95 διακρίνει μεταξύ των μεταπωλητών και των τελικών καταναλωτών. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι, κατ' εφαρμογή του άρθρου 3, παράγραφος 10, του εν λόγω κανονισμού, μπορεί να απαγορευτεί στον διανομέα να προβαίνει σε παραδόσεις στους μεταπωλητές. Η απαγόρευση αυτή έχει ως αποτέλεσμα την προστασία του συστήματος της επιλεκτικής διανομής.
- 127 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, μολοντί το άρθρο 10, παράγραφος 12, του κανονισμού 1475/95 «προβλέπει ως περίπτωση μεταπώλησεως σύμβαση χρηματοδοτικής μισθώσεως του διανομέα με λήπτη προβλέπουσα μεταβίβαση της κυριότητας ή δυνατότητα αγοράς», ο κανονισμός δεν εμπεριέχει κανένα στοιχείο ενδεικτικό του ότι οι εταιρίες χρηματοδοτικής μισθώσεως, οι οποίες δεν έχουν ακόμα συνάψει συγκεκριμένη σύμβαση αφορώσα το αυτοκίνητο όχημα με τρίτο, πρέπει να χαρακτηρίζονται ως «μεταπωλητής» ή «τελικός καταναλωτής». Εντούτοις, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, η ερμηνεία του άρθρου 10, παράγραφος 12, κανονισμού 1475/95 υπό την έννοια ότι θα μπορούσε να χαρακτηριστεί ως «μεταπώληση» μόνον η σύμβαση χρηματοδοτικής μισθώσεως που περιλαμβάνει δυνατότητα αγοράς καθιστώσα τον λήπτη κύριο πριν από τη λήξη της συμβάσεως συνιστά παράδοξο. Κατά την προσφεύγουσα, η διάταξη

στοχεύει μάλλον στην εξομοίωση της συμβάσεως χρηματοδοτικής μισθώσεως προς τη μεταπώληση οσάκις ο λήπτης επιτυγχάνει τη δυνατότητα αγοράς ήδη από τη σύναψη της συμβάσεως ή κατά τη διάρκεια της εφαρμογής της. Επισημαίνει ότι το άρθρο 10, παράγραφος 12, του κανονισμού αφορά όλες τις συμβάσεις χρηματοδοτικής μισθώσεως οι οποίες προβλέπουν μεταβίβαση κυριότητας ή δυνατότητα αγοράς.

128 Επιπλέον, η σχετική διάταξη επάγεται πολύ διαφορετικές συνέπειες εντός των κρατών μελών ανάλογα με τον συνήθη συμβατικό τύπο τον οποίο περιβάλλεται η χρηματοδοτική μίσθωση οχημάτων σε κάθε χώρα. Συγκεκριμένα, κατά το ισπανικό δίκαιο, οι συμβάσεις χρηματοδοτικής μισθώσεως δεν συνάπτονται χωρίς τη δυνατότητα αγοράς κατά τη λήξη της συμβάσεως. Επομένως, μία ισπανική επιχείρηση χρηματοδοτικής μισθώσεως είναι πάντοτε «μεταπωλητής».

129 Η προσφεύγουσα διευκρινίζει ότι, δυνάμει του ισπανικού νόμου 26/1988, της 29ης Ιουλίου 1988, σχετικά με την ρύθμιση και τον έλεγχο των πιστωτικών ιδρυμάτων (στο εξής: νόμος 26/1988), μια σύμβαση χρηματοδοτικής μισθώσεως προϋποθέτει εξ ορισμού ότι περιλαμβάνει υπέρ του λήπτη δυνατότητα αγοράς. Ελλείψει παρόμοιας δυνατότητας αγοράς, η σύμβαση πρέπει να χαρακτηρίζεται ως σύμβαση μισθώσεως. Παρόμοιες συμβάσεις μισθώσεως απαγορεύεται να συνάπτουν οι εταιρίες χρηματοδοτικής μισθώσεως για λόγους διοικητικής εποπτείας. Επομένως, στην Ισπανία οι εταιρίες χρηματοδοτικής μισθώσεως περιορίζονται στη διενέργεια αμιγών πράξεων χρηματοδοτικής μισθώσεως προβλέποντας υπέρ του λήπτη δυνατότητα αγοράς. Έτσι, οι συμβάσεις χρηματοδοτικής μισθώσεως που συνάπτονται στη χώρα αυτή πληρούν στο σύνολό τους τις προϋποθέσεις του άρθρου 10, παράγραφος 12, δεύτερη περίοδος, του κανονισμού 1475/95 και πρέπει να χαρακτηρίζονται ως πράξεις μεταπωλήσεως.

130 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι, οσάκις δεν προσδιορίζεται ο ακριβής προορισμός του αυτοκινήτου οχήματος, η ίδια θα χρειαζόταν «τουλάχιστον να διαθέτει ένα περιθώριο προστασίας του συστήματος επιλεκτικής διανομής κατά των μη εγκεκριμένων μεταπωλήσεων οι οποίες σε παρόμοια περίπτωση δεν δύνανται πλέον να ελέγχονται ή να διαπιστώνονται».

- 131 Ισχυρίζεται ότι, αν οι εταιρίες χρηματοδοτικής μισθώσεως είχαν τη δυνατότητα, πέραν της χρηματοδοτήσεως, να δραστηριοποιούνται στην αγορά ως ανεξάρτητοι έμποροι, θα διέθεταν ταχέως νέες σειρές αυτοκινήτων και σημαντικές εμπορικές μειώσεις λόγω του όγκου των αγορών τους, χωρίς να φέρουν την υποχρέωση να προβαίνουν σε επενδύσεις και σε σημαντικές δαπάνες προς ικανοποίηση των αναγκών της μετά την πώληση εξυπηρετήσεως, καθώς και να αναλαμβάνουν τις εργασίες συντηρήσεως και εγγυήσεως των πωληθέντων αυτοκινήτων. Η σύσταση αποθεμάτων εκ μέρους των εταιριών χρηματοδοτικής μισθώσεως δεν εξασφαλίζει το ποιοτικό επίπεδο του συστήματος επιλεκτικής διανομής, το οποίο παρέχει τη δυνατότητα τα καινούργια οχήματα να αποθηκεύονται υπό τεχνικές άψογες συνθήκες και να παραδίδονται στους πελάτες μόνο μετά από έλεγχο που διενεργούν ειδικοί. Κατά την προσφεύγουσα, η τήρηση του ποιοτικού αυτού επιπέδου είναι απαραίτητη για τη διασφάλιση της φήμης της Mercedes-Benz.
- 132 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι οι περιορισμοί των παραδόσεων με σκοπό την προμήθεια των αποθεμάτων των εταιριών χρηματοδοτικής μισθώσεως συντείνουν στην παρεμπόδιση της παρακάμψεως της απαγορεύσεως παραδόσεως στους μεταπωλητές, έτσι δε προσδιορίζει η Επιτροπή τον σκοπό του κανονισμού 1475/95. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η Επιτροπή, εκτιμώντας ότι ο κανονισμός 1475/95 δεν απαλλάσσει τους περιορισμούς των εν λόγω παραδόσεων, αγνοεί τις αρχές που καθιέρωσε το Δικαστήριο σε συνάρτηση με τον κανονισμό 123/85 επ' ευκαιρία της προαναφερθείσας στη σκέψη 41 αποφάσεως Volkswagen και VAG Leasing, καθώς και επ' ευκαιρία της αποφάσεως της 24ης Οκτωβρίου 1995, C-70/93, Bayerische Motorenwerke (Συλλογή 1995, σ. I-3439). Υποστηρίζει ότι, σύμφωνα με τη νομολογία αυτή, οι εταιρίες χρηματοδοτικής μισθώσεως πρέπει να θεωρούνται ως μεταπωλητές οσάκις δεν περιορίζονται στην αγορά οχημάτων προς ικανοποίηση των αιτήσεων των πελατών τους αλλά συνιστούν αποθέματα «που προσφέρουν σε πελατεία την οποία προσελκύουν προς τον σκοπό αυτό».
- 133 Η Επιτροπή αμφισβητεί την επιχειρηματολογία της προσφεύγουσας ότι τα επίδικα μέτρα δεν περιορίζουν τον ανταγωνισμό.
- 134 Εκτιμά ότι η προσφεύγουσα επιδίωκε την παρακώλυση των μεσαζόντων να πραγματοποιούν πωλήσεις στην ευρύτερη δυνατή κλίμακα, αντιστοιχούσες στον όγκο της ζήτησεως εκ μέρους των εταιριών χρηματοδοτικής μισθώσεως και ως εκ τούτου να μετακυλίου προγραμματισμένα στις εν λόγω εταιρίες, οι οποίες

ανταγωνίζονται τις εταιρίες χρηματοδοτικής μισθώσεως της Mercedes-Benz, τις οικονομίες κλίμακος που συνοδεύουν συνήθως την αγορά μεγάλων γεγεθών.

135 Η Επιτροπή αμφισβητεί την εκ μέρους της προσφεύγουσας ερμηνεία του κανονισμού 1475/95, εκτιμώντας ότι η πράξη αυτή δεν απαλλάσσει την απαγόρευση των παραδόσεων στις εταιρίες χρηματοδοτικής μισθώσεως για τη σύσταση αποθεμάτων ή εφεδρειών. Κατ' αυτήν, ο κανονισμός παρέχει στον κατασκευαστή την άδεια να απαγορεύει στους διανομείς να πωλούν καινούργια οχήματα σε μεταπωλητές μη ανήκοντες στο δίκτυο του διανομής, χωρίς να διατρέχουν τον κίνδυνο απώλειας του πλεονεκτήματος της απαλλαγής. Το άρθρο 10, παράγραφος 12, του κανονισμού παραθέτει επακριβώς τις περιστάσεις υπό τις οποίες πρέπει να χαρακτηρίζεται ως μεταπώληση η σύναψη της συμβάσεως χρηματοδοτικής μισθώσεως. Πρόκειται για την περίπτωση κατά την οποία η σύμβαση «περιλαμβάνει μεταβίβαση κυριότητας ή δυνατότητα αγοράς πριν από τη λήξη της ισχύος της συμβάσεως». Σε όλες τις λοιπές περιπτώσεις, η εταιρία χρηματοδοτικής μισθώσεως θα έπρεπε να αντιμετωπίζεται ως τελικός καταναλωτής, οπότε η απαγόρευση ή ο περιορισμός των πωλήσεων υπέρ των εν λόγω εταιριών δεν θα έπρεπε να επιτρέπεται. Επομένως, η Επιτροπή εκτιμά ότι η εκ μέρους της προσφεύγουσας ερμηνεία του άρθρου 10, παράγραφος 12, του κανονισμού 1475/95 είναι υπερβολικά διασταλτική. Συναφώς, υποστηρίζει ότι οι επίδικοι κανόνες που απαντούν στις ισπανικές συμβάσεις παραχωρήσεως δεν διακρίνουν ανάλογα με το αν η σύμβαση στην οποία προσφεύγει η εταιρία της χρηματοδοτικής μισθώσεως περιλαμβάνει δυνατότητα αγοράς του οχήματος πριν ή μετά τη λήξη ισχύος της συμβάσεως (αιτιολογική σκέψη 110 της επίδικης αποφάσεως), αλλά απαγορεύουν τις παραδόσεις στις εταιρίες χρηματοδοτικής πιστώσεως ανεξάρτητα από το οικείο στοιχείο, εφόσον η παραγγελία σκοπεί στη σύσταση αποθεμάτων. Η μορφή αυτή παραγγελίας δεν μετατρέπει την εταιρία χρηματοδοτικής μισθώσεως σε μεταπωλητή.

136 Κατά την Επιτροπή, ο κίνδυνος οι εταιρίες χρηματοδοτικής μισθώσεως να πωλούν αυτοκίνητα προερχόμενα ευθέως από τις εφεδρείες τους ή πριν από τη λήξη ισχύος της συμβάσεως στους ενδιαφερομένους πελάτες θα μπορούσε να καλύπτεται από κατάλληλες συμβατικές διατάξεις, ενώ δεν παρέχει στην προσφεύγουσα την άδεια να απαγορεύει τις παραδόσεις στις οικείες εταιρίες οσάκις τα αυτοκίνητα προορίζονται για τη σύσταση αποθεμάτων.

137 Το άρθρο 10, παράγραφος 12, του κανονισμού 1475/95 στοχεύει στην παρεμπόδιση της παρακάμψεως της απαγορεύσεως παραδόσεως στους μεταπωλητές που μεταβιβάζουν καινούργια οχήματα. Η διάταξη αυτή αναγνωρίζει ότι συντρέχει

παράκαμψη σε όλες τις περιπτώσεις κατά τις οποίες ο λήπτης της χρηματοδοτικής μισθώσεως διαθέτει το δικαίωμα να καθίσταται κύριος του μεταβιβαζόμενου υπό καθεστώς χρηματοδοτικής μισθώσεως οχήματος πριν από τη λήξη της συμβάσεως χρηματοδοτικής μισθώσεως. Το αν συντρέχει παρόμοια παράκαμψη εξαρτάται από τον χρόνο κατά τον οποίο λογίζεται ότι μεταβιβάζεται ή ότι μπορεί να μεταβιβαστεί στον λήπτη η ιδιοκτησία επί του οχήματος και όχι από την ημερομηνία κατά την οποία ο λήπτης επιτυγχάνει τη δυνατότητα αγοράς κατά τη λήξη της συμβάσεως. Προσθέτει ότι οι προαναφερθείσες στη σκέψη 41 και 132 αντίστοιχα αποφάσεις Volkswagen και VAG Leasing και Bayerische Motorenwerke αφορούν την έννομη κατάσταση που δημιουργήθηκε με τον κανονισμό 123/85, ο οποίος ουδεμία διάταξη περιελάμβανε ρυθμίζουσα ρητώς τις συμβάσεις χρηματοδοτικής μισθώσεως. Διευκρινίζει ότι το κενό αυτό συμπλήρωσε ο κανονισμός 1475/95, ο οποίος προέβλεψε ότι υφίσταται μεταπώληση μόνον οσάκις ο λήπτης μπορεί να αποκτήσει την ιδιοκτησία του οχήματος πριν από τη λήξη ισχύος της συμβάσεως χρηματοδοτικής μισθώσεως χάρη στη δυνατότητα αγοράς.

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 138 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι η Επιτροπή διαπίστωσε με την επίδικη απόφασή της, μεταξύ άλλων, ότι η προσφεύγουσα είχε η ίδια ή μέσω της ΜΒΕ περιορίσει από 1ης Οκτωβρίου 1996 και μέχρι την έκδοση της εν λόγω αποφάσεως τις παραδόσεις οχημάτων στις εταιρείες χρηματοδοτικής μισθώσεως στην Ισπανία για τη σύσταση αποθέματος και ότι ο εν λόγω περιορισμός δεν απαλλασσόταν κατ' εφαρμογή του κανονισμού 1475/95.
- 139 Στο πλαίσιο του δευτέρου σκέλους του παρόντος λόγου ακυρώσεως, η προσφεύγουσα υποστηρίζει, αφενός, ότι το άρθρο 4, στοιχείο d, της ισπανικής συμβάσεως παραχωρήσεως δεν έρχεται σε αντίθεση προς το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ και, αφετέρου, ότι εν πάση περιπτώσει η απαγόρευση παραδόσεως αυτοκινήτων στις εταιρίες χρηματοδοτικής μισθώσεως στην Ισπανία για τη σύσταση αποθεμάτων απαλλάσσεται από την εφαρμογή του κανονισμού 1475/95.
- 140 Συναφώς, με την αιτιολογική σκέψη 196 της επίδικης αποφάσεως, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι «ο περιορισμός του εφοδιασμού των ξένων εταιριών χρηματοδοτικής μισθώσεως στρέφεται συγκεκριμένα εναντίον των εταιριών χρηματοδοτικής

μισθώσεως οι οποίες επιθυμούν την αγορά ενός μεγάλου αριθμού οχημάτων ή και ολοκληρών «στόλων» αυτοκινήτων προς χρηματοδοτική μίσθωση, χωρίς όμως να έχουν εξεύρει ακόμη πελάτες». Στην αιτιολογική σκέψη 176, η Επιτροπή διαπιστώνει, μεταξύ άλλων, ότι οι αφορώσες τη δραστηριότητα των αντιπροσώπων και διανομέων στον τομέα της χρηματοδοτικής μισθώσεως διατάξεις αποσκοπούν στον περιορισμό του ανταγωνισμού μέσω των τιμών και των όρων παραδόσεως των αυτοκινήτων που προορίζονται για χρηματοδοτική μίσθωση. Στηριζόμενη σε πάγια νομολογία, η Επιτροπή διαπιστώνει ότι περιττεύει το να ληφθούν υπόψη οι επιπτώσεις των επιδίκων μέτρων, εφόσον αρκεί, για την εφαρμογή του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, τα εν λόγω μέτρα να έχουν ως αντικείμενο τον περιορισμό του ανταγωνισμού (αιτιολογική σκέψη 178).

141 Το Πρωτοδικείο παρατηρεί, καταρχάς, ότι η Επιτροπή δεν διακρίνει, με την επίδικη απόφαση, μεταξύ της γερμανικής και της ισπανικής αγοράς όσον αφορά τους υποτιθέμενους περιορισμούς στις παραδόσεις προς τις εταιρίες χρηματοδοτικής μισθώσεως. Πράγματι, εικάζει ότι το άρθρο 4, στοιχείο d, της ισπανικής συμβάσεως παραχωρήσεως συνεπήχθη τους ίδιους περιορισμούς του ανταγωνισμού με το άρθρο 2, παράγραφος 1, στοιχείο d, της δεσμεύουσας τους γερμανούς αντιπροσώπους συμβάσεως (βλ., ιδίως, αιτιολογικές σκέψεις 105 έως 111 και 176).

142 Όπως προκύπτει από τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας στο πλαίσιο του δευτέρου σκέλους του πρώτου λόγου ακυρώσεως, σε αντίθεση με την επικρατούσα στη Γερμανία κατάσταση, οι συμβατικές σχέσεις στον τομέα της χρηματοδοτικής μισθώσεως στην Ισπανία διέπονται από ειδικό νόμο και συγκεκριμένα από τον νόμο 26/1988.

143 Πρέπει να υπογραμμιστεί ότι η πρόσθετη διάταξη αριθ. 7 του νόμου 26/1988 προβλέπει ιδίως:

«1. Λογίζονται ως πράξεις χρηματοδοτικής μισθώσεως οι συμβάσεις, αποκλειστικό αντικείμενο των οποίων είναι η παραχώρηση της χρήσεως κινητών ή ακινήτων αγαθών αγορασθέντων προς τον σκοπό αυτό σύμφωνα με τις υποδείξεις του μέλλοντα χρήστη, έναντι της περιοδικής καταβολής των μισθωμάτων στα οποία

αναφέρεται το σημείο 2 της παρούσας διατάξεως. Ο χρήστης δύναται να διαθέσει τα αποτελούμενα αντικείμενα της παραχωρήσεως αγαθά μόνο για γεωργικές, αλιευτικές, βιομηχανικές, εμπορικές, βιοτεχνικές, καθώς και εκμεταλλεύσεις παροχής υπηρεσιών ή επαγγελματικές. Η σύμβαση χρηματοδοτικής συμβάσεως περιλαμβάνει κατ' ανάγκη δυνατότητα αγοράς, κατά τη λήξη της υπέρ του χρήστη.

Οσάκις ο χρήστης αδυνατεί για οποιονδήποτε λόγο να αγοράσει το αποτελούν αντικείμενο της συμβάσεως αγαθό, ο εκμισθωτής δύναται να το παραχωρήσει σε νέο χρήστη, χωρίς να απαιτείται να εξεταστεί αν το μη αγορασθέν σύμφωνα με τις υποδείξεις του νέου χρήστη αγαθό προσβάλλει την οριζόμενη στην προηγούμενη παράγραφο αρχή.

2. Οι συμβάσεις στις οποίες αναφέρεται η παρούσα διάταξη έχουν διάρκεια κατ' ελάχιστον δύο ετών, οσάκις αφορούν κινητά αγαθά, και δέκα ετών, οσάκις αφορούν ακίνητα αγαθά ή βιομηχανικές εγκαταστάσεις. Εντούτοις, προκειμένου να αποφεύγονται καταχρηστικές πρακτικές, η κυβέρνηση μπορεί να ορίσει άλλες κατ' ελάχιστον περιόδους διάρκειας ισχύος των συμβάσεων με γνώμονα τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα των διαφόρων αγαθών επί των οποίων μπορούν να αναφέρονται οι συμβάσεις.»

¹⁴⁴ Με ισχύ από 1ης Ιανουαρίου 1996, η παράγραφος 2 της πρόσθετης διατάξεως αριθ. 7 του νόμου 26/1988 αντικαταστάθηκε από το άρθρο 128, παράγραφος 2, του νόμου 43/1995, της 27ης Δεκεμβρίου 1995, σχετικά με τον φόρο επί των εταιριών (ΒΟΕ αριθ. 310, της 28ης Δεκεμβρίου 1995, σ. 37072), το οποίο προβλέπει:

«2. Οι συμβάσεις στις οποίες αναφέρεται το προηγούμενο σημείο έχουν διάρκεια κατ' ελάχιστον δύο ετών, οσάκις αφορούν κινητά αγαθά, και δέκα ετών, οσάκις αφορούν ακίνητα αγαθά ή βιομηχανικές εγκαταστάσεις. Εντούτοις, προκειμένου να αποφεύγονται καταχρηστικές πρακτικές, άλλες ελάχιστες περίοδοι διάρκειας ισχύος των συμβάσεων μπορούν να καθορίζονται κανονιστικώς με γνώμονα τα χαρακτηριστικά γνωρίσματα των διαφόρων αγαθών επί των οποίων μπορούν να αναφέρονται οι εν λόγω συμβάσεις.»

145 Όπως προκύπτει από τις ανωτέρω διατάξεις, οι συμβάσεις χρηματοδοτικής μισθώσεως που συνάπτονται στην Ισπανία υπόκεινται σε ορισμένους ειδικούς όρους, μεταξύ των οποίων:

- πρέπει να έχουν ελάχιστη διάρκεια δύο ετών όσον αφορά τα κινητά αγαθά, συμπεριλαμβανομένων των αυτοκινήτων οχημάτων,

- πρέπει να περιλαμβάνουν αναγκαστικώς δυνατότητα αγοράς κατά τη λήξη ισχύος τους υπέρ του λήπτη,

- τα κινητά αγαθά, συμπεριλαμβανομένων των αυτοκινήτων οχημάτων, τα οποία αποτελούν αντικείμενο των συμβάσεων χρηματοδοτικής μισθώσεως, αγοράζονται προς αυτόν τον σκοπό από την εταιρία χρηματοδοτικής μισθώσεως σύμφωνα με τις υποδείξεις του λήπτη.

146 Έπεται ότι ο ισπανικός νόμος ο οποίος διέπει τις συμβάσεις χρηματοδοτικής μισθώσεως απαιτεί οποιαδήποτε ισπανική εταιρία χρηματοδοτικής μισθώσεως να οφείλει ήδη να έχει συγκεκριμένο λήπτη για τη σύμβαση χρηματοδοτικής μισθώσεως κατά τον χρόνο αγοράς του οχήματος.

147 Ως εκ τούτου, το σιωπηρό τεκμήριο που συνάγει η Επιτροπή σχετικά με το αυτό αποτέλεσμα των ρητρών που απαντούν στις γερμανικές και ισπανικές συμβάσεις παραχωρήσεως είναι αστήρικτο, γεγονός που επάγεται δύο συνέπειες στο πλαίσιο του παρόντος λόγου ακυρώσεως.

- 148 Πρώτον, οποιαδήποτε σύμβαση χρηματοδοτικής μισθώσεως συναπτόμενη στην Ισπανία πρέπει να έχει ελάχιστη διάρκεια δύο ετών, η δε δυνατότητα αγοράς μπορεί να ασκείται μόνο κατά τη λήξη ισχύος της συμβάσεως. Η δυνατότητα αγοράς, λοιπόν, υφίσταται μόνο μετά τη λήξη ελάχιστης περιόδου δύο ετών. Έπεται ότι ο λήπτης της συμβάσεως χρηματοδοτικής μισθώσεως στην Ισπανία δεν είναι σε θέση, ασκώντας το προαιρετικό δικαίωμα αγοράς, να επιτυγχάνει την εκποίηση καινούργιους οχήματος.
- 149 Συναφώς, πρέπει να υπομνηστεί ότι ο κανονισμός 1475/95 απαλλάσσει της εφαρμογής του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ τις συμφωνίες διά των οποίων ένα μέρος (ο προμηθευτής) αναλαμβάνει τη δέσμευση έναντι του ετέρου (διανομέας) να μην παραδίδει εντός προσδιορισμένου τμήματος της κοινής αγοράς, παρά μόνον στον δεύτερο και σε συγκεκριμένο αριθμό επιχειρήσεων του δικτύου διανομής με σκοπό τη μεταπώληση των συγκεκριμένων καινούργιων αυτοκινήτων οχημάτων και των συνδεομένων με αυτά ανταλλακτικών τους (άρθρο 1).
- 150 Σύμφωνα με το άρθρο 3, παράγραφος 10, του κανονισμού 1475/95, η απαλλαγή εφαρμόζεται επίσης οσάκις η ανωτέρω δέσμευση συνδέεται με την υποχρέωση του διανομέα να μην παραδίδει σε μεταπωλητή συμβατικά προϊόντα παρά μόνον στην περίπτωση κατά την οποία ο μεταπωλητής είναι επιχείρηση του δικτύου διανομής. Ο όρος «μεταπώληση» προσδιορίζεται στο άρθρο 10, παράγραφος 12, του κανονισμού ως «οποιαδήποτε συναλλαγή μέσω της οποίας ένα φυσικό ή νομικό πρόσωπο —«ο μεταπωλητής»— μεταβιβάζει την κυριότητα καινούργιους οχήματος το οποίο είχε αποκτήσει επ' ονόματί του και για λογαριασμό του ανεξαρτήτως της νομικής ιδιότητας σύμφωνα με το αστικό δίκαιο ή των τρόπων συναλλαγής υπό τους οποίους πραγματοποιείται η μεταπώληση αυτή». Το ίδιο σημείο εξομοίωσε προς μεταπώληση «κάθε σύμβαση χρηματοδοτικής μισθώσεως που συνεπάγεται μεταβίβαση κυριότητας ή δυνατότητα αγοράς πριν από τη λήξη της συμβάσεως».
- 151 Ο κανονισμός παρείχε ιδίως τη δυνατότητα σε προμηθευτή, στο πλαίσιο των συμφωνιών που διέπουν το αποκλειστικό δίκτυο διανομής του, να επιβάλλει στους διανομείς υποχρέωση παραδόσεως σε αγοραστή φέροντα την ιδιότητα του

μεταπωλητή κατά την έννοια του άρθρου 10, παράγραφος 12, συμπεριλαμβανομένου αγοραστή εξομοιούμενου με μεταπωλητή λόγω του γεγονότος ότι εκποιεί καινούργια οχήματα στο πλαίσιο συμβάσεων χρηματοδοτικής μισθώσεως όπως αυτά ορίζονται στην ίδια διάταξη.

- 152 Συναφώς, διαπιστώνεται ότι, όπως προκύπτει σαφώς από το άρθρο 4, στοιχείο δ, της ισπανικής συμβάσεως παραχωρήσεως, η επιβαλλόμενη στους διανομείς απαγόρευση δεν αφορά όλες τις παραδόσεις σε εταιρίες χρηματοδοτικής μισθώσεως ξένες προς τον όμιλο Mercedes-Benz, αλλά μόνον εκείνες για τις οποίες οι εν λόγω εταιρίες δεν είχαν συγκεκριμένο πελάτη.
- 153 Όπως προκύπτει από τον ορισμό της έννοιας «μεταπώληση», η οποία περιλαμβάνεται στο άρθρο 10, παράγραφος 12, του κανονισμού 1475/95, η δυνατότητα του προμηθευτή να απαγορεύει στους διανομείς να παραδίδουν σε φυσικά ή νομικά πρόσωπα εξομοιούμενα προς «μεταπωλητές» περιορίζεται στην περίπτωση κατά την οποία οι τελευταίοι εκποιούν καινούργια αυτοκίνητα οχήματα. Η εξομοίωση αυτή της συμβάσεως χρηματοδοτικής μισθώσεως προς τη μεταπώληση σκοπεί στο να παράσχει στον προμηθευτή τη δυνατότητα να διασφαλίσει την ακεραιότητα του δικτύου διανομής αποφεύγοντας την προσφυγή σε σύμβαση χρηματοδοτικής πιστώσεως προβλέπουσα μεταβίβαση κυριότητας ή δυνατότητα αγοράς πριν από τη λήξη της συμβάσεως προς διευκόλυνση της κτήσεως, εκτός του δικτύου αποκλειστικής διανομής, της κυριότητας οχήματος που εξακολουθεί να βρίσκεται σε καινούργια κατάσταση.
- 154 Εξ αυτού έπεται ότι, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, εκ του νόμου 26/1988 δεν προκύπτει ότι οποιαδήποτε ισπανική σύμβαση χρηματοδοτικής μισθώσεως πληροί αυτομάτως τους προβλεπόμενους στο άρθρο 2, παράγραφος 10, του κανονισμού 1475/95 όρους απαλλαγής.
- 155 Από τα προηγηθέντα προκύπτει ότι είναι αβάσιμο το επιχείρημα της προσφεύγουσας ως προς την εφαρμογή των περί απαλλαγής διατάξεων του κανονισμού 1475/95.

156 Δεύτερον, λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι ο ισπανικός νόμος απαιτεί οποιαδήποτε εταιρία χρηματοδοτικής πιστώσεως να έχει ήδη συγκεκριμένο λήπτη κατά τον χρόνο της κτήσεως του οχήματος, οι εντοπισθέντες από την Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 176 της επίδικης αποφάσεως περιορισμοί είναι συνεπώς ήδη απόρροια της εφαρμοστέας νομοθεσίας, ανεξάρτητα από το άρθρο 4, στοιχείο d, της ισπανικής συμβάσεως παραχωρήσεως. Με άλλους λόγους, ως εκ της ισχύος απλώς και μόνο της εν λόγω νομοθεσίας, οι ξένες προς τον όμιλο Mercedes-Benz εταιρίες τελούν στην αυτή κατάσταση που τελούν οι ανήκουσες στον όμιλο αυτό εταιρίες. Επομένως, είναι προφανώς βάσιμο το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι οι περιορισμοί στον εφοδιασμό των εταιριών χρηματοδοτικής μισθώσεως στην Ισπανία δεν συνιστούν περιορισμούς του ανταγωνισμού κατά την έννοια του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ.

157 Επομένως, πρέπει να ακυρωθεί το άρθρο 1, τρίτη περίπτωση, της επίδικης αποφάσεως, καθό μέτρο αφορά την υποτιθέμενη παράβαση που διαπράχθηκε στην Ισπανία.

Επί του τρίτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ και από πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση του δευτέρου και τετάρτου μέτρου που διαπίστωσε η Επιτροπή με την επίδικη απόφαση

158 Ο τρίτος λόγος ακυρώσεως υποδιαιρείται σε δύο σκέλη. Πρώτον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε την ύπαρξη συμφωνίας συναφθείσας με τους γερμανούς αντιπροσώπους της, στα πλαίσια της οποίας οι τελευταίοι ζητούν από τους διερχομένους αλλοδαπούς πελάτες την καταβολή προκαταβολής ύψους 15 % επί της τιμής πώλησεως του οχήματος. Εκτιμά επίσης ότι εν πάση περιπτώσει η σχετική προκαταβολή δικαιολογείται αντικειμενικά και ότι η ίδια δικαιούται να επιβάλει στους αντιπροσώπους της την υποχρέωση να τη ζητούν. Δεύτερον, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι η Επιτροπή έκρινε εσφαλμένα με την επίδικη απόφαση ότι η σύσκεψη της 20ής Απριλίου 1995 των εννέα μελών της ενώσεως διανομέων Mercedes-Benz στο Βέλγιο με τη διεύθυνση της MBBel αποδείκνυε την ύπαρξη μεταξύ τους συμφωνίας με σκοπό τον περιορισμό του ανταγωνισμού μέσω των τιμών στο Βέλγιο.

- 159 Όπως προκύπτει από την εκτίμηση του Πρωτοδικείου επί του πρώτου λόγου ακυρώσεως, το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ δεν τυγχάνει εφαρμογής επί της εντολής της Mercedes-Benz προς τους γερμανούς αντιπροσώπους της, μέσω της εγκυκλίου 52/85, της 12 Σεπτεμβρίου 1985, να απαιτούν από τους διερχομένους πελάτες τους προκαταβολή 15 % επί της τιμής του οχήματος. Έπεται ότι παρέλκει η εξέταση του πρώτου σκέλους του παρόντος λόγου ακυρώσεως.

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 160 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή έκρινε εσφαλμένα με την επίδικη απόφαση ότι η σύσκεψη της 20ής Απριλίου 1995 των εννέα μελών της ενώσεως διανομέων Mercedes-Benz του Βελγίου με τη διεύθυνση της MBBel αποδείκνυε την ύπαρξη συμφωνίας μεταξύ της εν λόγω ενώσεως και της MBBel με σκοπό τον περιορισμό του ανταγωνισμού μέσω των τιμών στο Βέλγιο. Η ένωση των Βέλγων διανομέων αδυνατεί να λάβει οποιαδήποτε δεσμευτική απόφαση για τα μέλη της και διατυπώνει αποκλειστικά συστάσεις. Επιπλέον, κατά την προσφεύγουσα, η παρέμβαση ενός διανομέα, και συγκεκριμένα του Kalscheuer, κατά την ανωτέρω σύσκεψη, όπου γίνεται λόγος για το ότι «οι σχέσεις μεταξύ διανομέων θα βελτιώνονταν χάρη στη δράση κατά των φθηνών εισαγωγών», καταδεικνύει ότι οι διανομείς είχαν ήδη αποφασίσει τη λήψη του επίδικου μέτρου.
- 161 Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι η MBBel είχε συμμετάσχει στη σύσκεψη της 20ής Απριλίου 1995 και ότι με δική της πρωτοβουλία η ένωση των βέλγων διανομέων πρότεινε μείωση του ύψους των εμπορικών εκπτώσεων στο 3 % κατ' ανώτατο όριο για τη νέα σειρά W 210. Εντούτοις, ισχυρίζεται ότι η MBBel δεν συμμετείχε ούτε οριζοντίως ούτε καθέτως σε συμφωνία καθορισμού των τιμών πωλήσεως και ότι δεν είχε λάβει κανένα μέτρο εφαρμογής της εν λόγω προτάσεως αλλά ούτε και την είχε εγκρίνει. Αντιθέτως, η MBBel αντιτάχθηκε ανέκαθεν σε παρόμοιες προτάσεις. Ήταν παρούσα υπό την ιδιότητά της απλώς ως παρατηρητή και εισαγωγέα. Συγκεκριμένα, δεν γίνεται λόγος για καμία προφορική παρέμβαση εκπροσώπου της MBBel. Το γεγονός ότι η MBBel ήταν η μόνη ικανή να μειώσει στην πράξη τις παραδόσεις οχημάτων δεν αποδεικνύει ότι υιοθέτησε όντως παρόμοια συμπεριφορά.

- 162 Συναφώς, η προσφεύγουσα αμφισβητεί ότι η MBBeI εκπροσώπησε τα συμφέροντα των υποκαταστημάτων κατά την εν λόγω σύσκεψη και αναφέρει ότι τα τελευταία δεν αποτελούσαν ακόμη κατά τον κρίσιμο χρόνο ενεργά μέλη της ενώσεως. Εντούτοις, κατά την προσφεύγουσα, δεν είναι προφανές ότι τα υποκαταστήματα είχαν ενδεχομένως συμφέρον στη μείωση του συντελεστή των εμπορικών εκπτώσεων. Τούτο αποδεικνύεται από το γεγονός ότι ο αντιπρόσωπος Goossens, όπως βεβαιωνόταν με το πρακτικό της ενώσεως, προσήψε στα υποκαταστήματα ότι εφήρμοζαν την πρακτική της «πώλησεως σε ευτελή τιμή». Επιπλέον, κατά την προσφεύγουσα, η απαντώσα στην επίδικη απόφαση αιτίαση σχετικά με οριζόντιο περιορισμό (αιτιολογική σκέψη 141), η οποία δεν επαναλαμβάνεται με την κοινοποίηση των αιτιάσεων, δεν έπρεπε, συνεπώς, να ληφθεί υπόψη. Όσον αφορά το εκτιθέμενο κατωτέρω στη σκέψη 177 επιχείρημα της Επιτροπής, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι η Επιτροπή παραθέτει επιλεκτικώς χωρία της κοινοποιήσεως της των αιτιάσεων (βλ. σημείο 186 της κοινοποιήσεως). Επιπλέον, υπογραμμίζει ότι η δράση «κατά των φθηνών εισαγωγών» που είχε αναληφθεί πριν από τις 20 Απριλίου 1995 δεν μπορούσε να χαρακτηριστεί ως «οριζόντια» συμφωνία παρά μόνο στο μέτρο που είχε αποφασιστεί μεταξύ διανομέων. Μολονότι η Επιτροπή διαπίστωσε στο σημείο 168 της κοινοποιήσεως των αιτιάσεων ότι η MBBeI είχε λάβει μέρος στην οικεία δράση κατά των φθηνών εισαγωγών, ουδαμώς αποδεικνύεται ότι η MBBeI συμμετέσχε σ' αυτήν ως ανταγωνιζόμενη τους διανομείς.
- 163 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί επίσης ότι το έγγραφο της 17ης Οκτωβρίου 1995, το οποίο απέστειλε η MBBeI στη Mercedes-Benz AG (αιτιολογική σκέψη 119 της επίδικης αποφάσεως) αποδεικνύει το ενδιαφέρον της MBBeI για συγκρατημένες μειώσεις των τιμών που εφαρμόζουν οι βέλγοι διανομείς. Συγκεκριμένα, η MBBeI επικαλέστηκε τις μέσες δημοσιευθείσες τιμές και όχι τις τιμές πώλησεως βάσει των οποίων εκδίδουν τιμολόγια οι διανομείς. Επιπλέον, αμφισβητεί ότι το έγγραφο της MBBeI της 14ης Μαρτίου 1996, με το οποίο ανακαλείται στην τάξη βέλγος διανομέας του Charleroi ο οποίος είχε εμφανιστεί ψευδώς σε πελάτη ως αντιπρόσωπος διανομέα της πόλεως Namur, αποδεικνύει την αποδοκιμασία της MBBeI σχετικά με τη χορηγηθείσα μείωση «6 %» για όχημα W 210.
- 164 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι οι αφορώντες τη συμμετοχή της MBBeI ισχυρισμοί της Επιτροπής είναι αντιφατικοί υπό την έννοια ότι η τελευταία υποστηρίζει ταυτόχρονα ότι η MBBeI είναι «πρόθυμη να υποστηρίξει ενεργά» μείωση των εκπτώσεων επί των τιμών (αιτιολογική σκέψη 115 της επίδικης αποφάσεως) και ότι η MBBeI είχε «συγκατατεθεί» στην εν λόγω μείωση (αιτιολογική σκέψη 120).

Ακολούθως, η Επιτροπή δέχεται ότι η σύσκεψη της 20ής Απριλίου 1995 ήταν προϊόν συγκεκριμένης πρωτοβουλίας των διανομέων, διευκρινίζει, πάντως, ότι η MBBeI ανέλαβε σαφώς την ηγεσία κατά τη σύσκεψη (αιτιολογική σκέψη 233 της επίδικης αποφάσεως).

- 165 Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι το γεγονός ότι η Mercedes-Benz έλεγχε περιστασιακώς αν οι διανομείς εκπληρούσαν στο ακέραιο τον ρόλο τους ως μεσαζόντων, με την αποστολή σ' αυτούς ψευδοπελατών, ουδεμία σχέση έχει με τον υποτιθέμενο καθορισμό των τιμών πωλήσεως. Υποστηρίζει ότι παρόμοιες επισκέψεις, στις οποίες προσφεύγουν επίσης και άλλοι κατασκευαστές αυτοκινήτων, ήσαν απόλυτα θεμιτές, εφόσον οι διανομείς αναλαμβάνουν τη δέσμευση, με την εμπορική σύμβασή τους παραχωρήσεως, μιας υψηλού επιπέδου στάσεως στην αγορά. Επιπλέον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι οι τιμολογιακές πρακτικές των διανομέων ήσαν μία μεταξύ πολλών πτυχών που ελήφθησαν υπόψη κατά τη σχετική εκτίμηση.
- 166 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί τυχόν συσχετισμό μεταξύ της συσκέψεως της 20ής Απριλίου 1995 και εκείνης που έλαβε χώρα στην Αμβέρσα στις 27 Μαρτίου 1996 (βλ. αιτιολογική σκέψη 117 της επίδικης αποφάσεως). Συγκεκριμένα, με το πρακτικό της συσκέψεως της 20ής Απριλίου 1995 τίθεται το ζήτημα της επιτηρήσεως των πωλήσεων μέχρι «τέλους [του έτους] 1995», ενώ οι αναφερόμενες στο πρακτικό της συσκέψεως της 27ης Μαρτίου 1996 επισκέψεις πραγματοποιούνταν προδήλως μέχρι το 1996.
- 167 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί ότι το τηλεαντιγράφημα της MBBeI της 26ης Νοεμβρίου 1996, με το οποίο εντελλόταν την εταιρία Tokata να αποστείλει επισκέπτες σε διανομείς και σε ορισμένες αντιπροσωπείες, παρείχε στη MBBeI τη δυνατότητα να διενεργήσει ελέγχους επί των μειώσεων που εφαρμόζονταν στις σειρές οχημάτων break 220 D και 250 TD της κατηγορίας C. Υπενθυμίζει ότι οι συλλεγείσες πληροφορίες ήσαν ανώνυμες και ότι ήταν αδιανόητη η λήψη μέτρων εις βάρος συγκεκριμένων διανομέων, ότι επρόκειτο για πλήρη έρευνα αφορώσα το σύνολο των παρεχομένων στην πελατεία υπηρεσιών και όχι αποκλειστικά τις μειώσεις τιμών και ότι επρόκειτο για επισκέψεις στους διανομείς αλλά επίσης και σε δεκατρείς παράλληλους εισαγωγείς. Εξ αυτού έπεται ότι, στο μέτρο που είχε ακολουθηθεί η ανωτέρω διαδικασία, δεν θα μπορούσε να υποθεθεί ότι επρόκειτο

για την επιβολή των δημοσιευμένων τιμών στους διανομείς. Επιπλέον, το τηλεαντιγράφημα δεν περιλαμβάνει καμία ένδειξη σύμφωνα με την οποία οι ενδιαφερόμενοι προτίμησαν κατ' ανώτατο όριο μείωση ύψους 3 %. Η προσφεύγουσα προσθέτει ότι το πρακτικό της συσκέψεως της 20ής Απριλίου 1995 αφορούσε διαφορετικές σειρές οχημάτων από εκείνες που ήταν αντικείμενο του τηλεαντιγράφηματος MBBel της 26ης Νοεμβρίου 1996 προς την εταιρία Tokata.

- 168 Η προσφεύγουσα αμφισβητεί ότι ο υποτιθέμενος καθορισμός των τιμών πωλήσεως στο Βέλγιο επηρέασε αισθητά το διακρατικό εμπόριο. Υπογραμμίζει ότι, αν έπρεπε να συναχθεί ότι υπήρξε όντως συμφωνία επί των εμπορικών εκπτώσεων, αυτή αφορούσε τις πραγματοποιούμενες στο Βέλγιο πωλήσεις. Ο όγκος των διασυνοριακών πωλήσεων δεν επηρεάζεται εξ αυτού. Επιπλέον, αμφισβητεί ότι η υποτιθέμενη παραβίαση διήρκεσε από τις 20 Απριλίου 1995 μέχρι την εγκύκλιο της 10ης Ιουνίου 1999. Ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν διευκρίνισε αν η σοβαρότητα της διαπραχθείσας παραβάσεως ήταν πάντα η ίδια. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η δράση «κατά των φθηνών εισαγωγών» για την οποία γίνεται λόγος στο πρακτικό της συσκέψεως της 20ής Απριλίου 1995 ήταν προσωρινή, αφορούσε μόνο τη σειρά W 210 και επρόκειτο να εφαρμοστεί μόνο κατά τη φάση παρουσιάσεως της νέας σειράς, ήτοι μέχρι τα τέλη του 1995. Συναφώς, όπως προκύπτει από το πρακτικό της συσκέψεως της 27ης Μαρτίου 1996, οι διανομείς της Αμβέρσας διαπίστωσαν ότι επί του ζητήματος των εκπτώσεων των τιμών δεν υπήρχε συναίνεση. Επιπλέον, τα λοιπά έγγραφα στα οποία παραπέμπει η Επιτροπή δεν αποδεικνύουν ότι η προταθείσα φράση επανελήφθη και μετά το 1995. Τα έγγραφα αυτά αναφέρονται απλώς στις επισκέψεις που συνιστούν συνήθη πρακτική, τα αποτελέσματα των οποίων δεν αφορούσαν ατομικές περιπτώσεις, οπότε η επιβολή τυχόν κυρώσεων σε έναν από τους διανομείς θα ήταν ανέφικτη.
- 169 Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι δεν συντρέχει λόγος να της καταλογίζεται ο καθορισμός των τιμών πωλήσεως στο Βέλγιο.
- 170 Προκαταρκτικώς, ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή απέκλινε εν προκειμένω από την πρακτική της σχετικά με την επιβολή προστίμων σε εταιρία ή στον όμιλο στον οποίο αυτή ανήκει. Η Επιτροπή όφειλε να λάβει υπόψη διάφορα στοιχεία, ήτοι το εύρος της αυτονομίας λήψεως αποφάσεων της θυγατρικής, τον βαθμό γνώσεως των

αντικειμένων στο δίκαιο των συμφωνιών δραστηριοτήτων της θυγατρικής εκ μέρους της μητέρας εταιρίας, τη συμμετοχή της εταιρίας αυτής στην παράβαση, τη συγκεκριμένη επίδραση της εταιρίας μητέρας επί της εμπορικής πολιτικής της θυγατρικής, καθώς και την τυχόν ταυτότητα της συνθέσεως των εταιρικών οργάνων της μητρικής εταιρίας και της θυγατρικής της [βλ. απόφαση 87/1/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 2ας Δεκεμβρίου 1986, σχετικά με διαδικασία του άρθρου [81] της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/31.128 — Λιπαρά οξέα) (ΕΕ L 3, σ. 17)· απόφαση 86/398/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 23ης Απριλίου 1986, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου [81] της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/31.149 — Πολυπροπυλένιο) (ΕΕ L 230, σ. 1)· απόφαση 85/617/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 16ης Δεκεμβρίου 1985, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου [81] της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/30.839 — Sperry New Holland) (ΕΕ L 376, σ. 21)· απόφαση 84/388/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 23ης Ιουλίου 1984, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου [81] της Συνθήκης ΕΟΚ (IV/30.988 — Συμφωνίες και εναρμονισμένες πρακτικές στον τομέα της επίπεδης υάλου στις χώρες της Benelux) (ΕΕ L 212, σ. 13)· απόφαση 78/155/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 23ης Δεκεμβρίου 1977, περί διαδικασίας εφαρμογής του άρθρου [81] της Συνθήκης της Ευρωπαϊκής Οικονομικής Κοινότητας (IV/29.146 — BMW SA Belgium και βέλγοι διανομείς BMW) (JO 1978, L 46, σ. 33)]. Η προσφεύγουσα διευκρινίζει ότι στον τομέα της αυτοκινητοβιομηχανίας, οι οικείες εθνικές θυγατρικές πωλήσεως θεωρήθηκαν ως υπεύθυνες στις περιπτώσεις κατά τις οποίες η παράβαση ήταν εφικτό να εντοπιστεί εντός του αντίστοιχου κράτους μέλους [απόφαση 2001/146/ΕΚ της Επιτροπής, της 20ής Σεπτεμβρίου 2000, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 της Συνθήκης ΕΚ (COMP/36.653 — Opel) (ΕΕ 2001, L 59, σ. 1)].

- 171 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι ο ισχυρισμός της Επιτροπής ότι η ίδια είναι υπεύθυνη για τη συμπεριφορά της MBBel εφόσον η συμμετοχή της εγγίζει 100 % είναι αβάσιμος. Κατ' αυτήν, όπως προκύπτει από την απόφαση του Δικαστηρίου της 16ης Νοεμβρίου 2000, C-286/98 P, *Stora Kopparbergs Bergslags* κατά Επιτροπής (Συλλογή 2000, σ. I-9925, σκέψεις 28 επ.), τυχόν συμμετοχή κατά 100 % δεν αρκεί αφεαυτής για να θεμελιώσει την ευθύνη της μητρικής εταιρίας υπό το πρίσμα του δικαίου των συμφωνιών. Η Επιτροπή θα έπρεπε να αποδείξει με άλλα πραγματικά στοιχεία ότι η προσφεύγουσα επηρέασε στην πραγματικότητα τη συμπεριφορά της MBBel. Η προσφεύγουσα αρνείται ότι είχε λάβει γνώση των δραστηριοτήτων της MBBel, τις οποίες και είχε υποστηρίξει ενεργά. Ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή δεν προσκόμισε την απόδειξη ότι είχε ενημερωθεί για τη σύσκεψη της ενώσεως των διανομένων της 20ής Απριλίου 1995. Διευκρινίζει ότι, ακόμη και αν η MBBel είχε λάβει μέρος στη δράση «κατά των φθηνών εισαγωγών», τούτο έλαβε χώρα χωρίς τη

συμφωνία της. Με το υπόμνημά της αντικρούσεως, η προσφεύγουσα προσθέτει ότι η Επιτροπή ισχυρίζεται εσφαλμένα ότι εναπόκειται στην ίδια να αποδείξει ότι δεν βαρύνεται με τη σχετική παράβαση λόγω του ότι η Mercedes-Benz είχε εμφανιστεί στα πλαίσια της διοικητικής διαδικασίας ως αποκλειστικός συνομιλητής της Επιτροπής για τη διαπραχθείσα παράβαση επί βελγικού εδάφους. Κατ' αυτήν, η Επιτροπή πρέπει να αποδείξει ότι η Mercedes-Benz είχε ενημερωθεί για τα υποτιθέμενα μέτρα καθορισμού των τιμών πώλησεως και ότι τα «ενεθάρρυνε ενεργά».

- 172 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι η MBBel συμμετέσχε στις 20 Απριλίου 1995 μαζί με την ένωση των βέλγων διανομέων σε συμφωνία περιορισμού των εγκεκριμένων μέχρι 3% εκπτώσεων, η μη τήρηση της οποίας έπρεπε να συνεπάγεται μείωση της ποσοτώσεως των παραδιδόμενων οχημάτων. Εκτιμά ότι η προσφεύγουσα είναι υπεύθυνη για την οικεία παράβαση των κανόνων περί ανταγωνισμού, εφόσον αποτελούσε οικονομική ενότητα με την MBBel.
- 173 Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι ουδεμία αμφιβολία μπορεί να υφίσταται ως προς το ότι οι συμμετάσχοντες στη σύσκεψη της 20ής Απριλίου 1995 έλαβαν τα μέτρα «κατά των φθηνών εισαγωγών», εφόσον, με το πρακτικό της εν λόγω συσκέψεως, ο Rauw, συντάκτης του, διέκρινε σαφώς μεταξύ των δηλώσεων, των κατά το μάλλον και ήττον αυστηρών αιτημάτων, των συμβουλών και των συστάσεων, καθώς και των εκτιμήσεων, επικρίσεων και δηλώσεων προθέσεως των συμμετασχόντων. Εξάλλου, η παράγραφος σχετικά με την προσφυγή στις εικονικές αγορές, τη συμπεριφορά των υποκαταστημάτων των Βρυξελλών της MBBel σε θέματα τιμών και η προσφυγή στη μείωση των ποσοτώσεων στην περίπτωση εκπτώσεων άνω του 3% αποδεικνύουν ότι οι συζητήσεις αφορούσαν ακριβώς τη θέσπιση μέτρων, και τούτο με τη συμμετοχή της MBBel.
- 174 Επιπλέον, όσον αφορά τα επιχειρήματα που η προσφεύγουσα αρύεται εκ του ότι το πρακτικό δεν μνημονεύει ούτε κατ' ελάχιστο τυχόν παρέμβαση της MBBel, εκ του ότι η τελευταία συμμετέσχε στη σύσκεψη ως εισαγωγέας και όχι ως εκπρόσωπος των υποκαταστημάτων της, καθώς και εκ του ότι η ένωση των διανομέων δεν διαθέτει την αναγκαία εξουσία για την έκδοση δεσμευτικών αποφάσεων, η Επιτροπή εκτιμά ότι τα επιχειρήματα αυτά είναι αλυσιτελή. Προσθέτει ότι οποιοδήποτε πρόσωπο που συμμετέχει σε σύσκεψη έχουσα ως αποτέλεσμα τη σύναψη συμφωνιών στρεφόμενων κατά του ανταγωνισμού οφείλει να εκφράζει τη διαφωνία του προκειμένου να καθιστά με σαφήνεια γνωστό ότι δεν αποτελεί μέρος

της συμφωνίας. Τούτου δοθέντος, με το πρακτικό της συσκέψεως της 20ής Απριλίου 1995 ουδεμία γίνεται μνεία εναντιώσεως της MBBeI. Μάλιστα, η τελευταία ενέκρινε τον περιορισμό των εκπτώσεων στο 3%. Σε αντίθετη περίπτωση, ο Rauw δεν θα μπορούσε να αναφέρει ότι θα μειωνόταν η ποσοστώση οχημάτων αν σημειωνόταν υπέρβαση του εν λόγω ορίου, γνωρίζοντας ότι μόνο η MBBeI ήταν σε θέση να λάβει παρόμοιο μέτρο.

175 Σε αντίθεση προς όσα ισχυρίζεται η προσφεύγουσα (βλ. ανωτέρω σκέψη 162), η MBBeI είχε συμφέρον προς τερματισμό των πωλήσεων σε φθηνές τιμές. Κατά την Επιτροπή, η εκ μέρους της MBBeI διατήρηση των μέσων τιμών σε υψηλό επίπεδο δεν είχε κανένα νόημα αν οι διανομείς συμφωνούσαν επί ολοένα και σημαντικότερων εκπτώσεων, υποσκάπτοντας με τον τρόπο αυτό την αξιοπιστία των τιμών του τιμοκαταλόγου. Επιπλέον, εκτιμά ότι, ως εισαγωγέας, η MBBeI δεν παραδίδει αποκλειστικά στους βέλγους διανομείς, γεγονός που προσφέρεται για κάθετη σχέση, αλλ' επίσης και στους τελικούς καταναλωτές, μέσω των υποκαταστημάτων της των Βρυξελλών, γεγονός που θεμελιώνει την οριζόντια σχέση μεταξύ της MBBeI και των διανομένων της, την οποία αμφισβητεί η προσφεύγουσα.

176 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο Goossens, ο οποίος ανήκει στην ένωση των βέλγων διανομένων, έκρινε ότι, για να κατηγορηθούν τα υποκαταστήματα για πρακτική φθηνών τιμών, δεν ήταν προδήλως αναγκαίοι οι εκπρόσωποι αυτών να συμμετάσχουν επίσης στη σύσκεψη της 20ής Απριλίου 1995, πέραν των πολυαρίθμων στελεχών της MBBeI. Είναι προφανές, κατά την Επιτροπή, ότι η MBBeI εμπλεκόταν όχι μόνο ως προμηθευτής αλλά και ως ανταγωνιστής των διανομένων και ότι συμμετέχε στη συμφωνία περί του περιορισμού των εκπτώσεων υπό τις δύο αυτές ιδιότητες.

177 Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι, σε αντίθεση προς όσα διατείνεται η προσφεύγουσα (βλ. ανωτέρω σκέψη 162), η κοινοποίηση των αιτιάσεων δεν αφορούσε αποκλειστικά τον κάθετο ανταγωνισμό. Εκτιμά ότι είχε διευκρινίσει (στο σημείο 222 της κοινοποίησης των αιτιάσεων) ότι η συμφωνηθείσα μεταξύ της MBBeI και των διανομένων δράση για την καταπολέμηση της πρακτικής των φθηνών τιμών και τον έλεγχο των συμφωνηθεισών εκπτώσεων με μείωση των ποσοστώσεων οχημάτων σε περίπτωση εκπτώσεων υπερβαινουσών το 3% είχε ως στόχο τον περιορισμό του ανταγωνισμού μέσω των τιμών στο Βέλγιο. Επομένως, δεν στοχεύεται η MBBeI αποκλειστικά ως συμβαλλόμενο μέρος συμφωνίας με αντικείμενο την εφαρμογή

συμβάσεως περιορισμού των εκπτώσεων μέσω της μείωσης των ποσοστώσεων, αλλά κατ' ευρύτερο τρόπο ως επιχείρηση συμμετάσχουσα σε συμφωνία τείνουσα στον περιορισμό των εκπτώσεων, στον έλεγχο της συμπεριφοράς των διανομέων σε θέματα εκπτώσεων και στη μείωση των ποσοστώσεων σε περίπτωση εκπτώσεων υπερβαίνουσών το 3%. Επιπλέον, η Επιτροπή εκτιμά ότι η προσφεύγουσα δεν μπορεί να χαρακτηρίζεται ως καινοφανή τη νομική εκτίμηση της συμμετοχής της MBBeI σε συμφωνία, εφόσον, με την κοινοποίηση των αιτιάσεων, είχε αναφέρει ότι η MBBeI είχε ήδη συμμετάσχει σε συμφωνία επί των τιμών, κυρίως σε οριζόντιο επίπεδο, πριν από τις 20 Απριλίου 1995, και συγκεκριμένα στη δράση «κατά των φθηνών εισαγωγών». Η Επιτροπή υπενθυμίζει ότι δεν απαιτείται η συμφωνία να είναι δεσμευτική κατά το αστικό δίκαιο, ώστε να αποτελεί συμφωνία κατά την έννοια του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ (απόφαση του Δικαστηρίου της 11ης Ιανουαρίου 1990, C-277/87, Sandoz Prodotti Farmaceutici κατά Επιτροπής, Συλλογή 1990, σ. I-45, σκέψη 13) (βλ. ανωτέρω σκέψη 160).

- 178 Κατά την Επιτροπή, η επίδικη απόφαση αποδεικνύει ότι οι βέλγοι διανομείς έπρεπε να αναμένουν τις εικονικές αγορές που είχαν εξαγγελθεί και ότι η MBBeI απέδιδε μεγάλη σημασία στη διατήρηση εκ μέρους των διανομέων των πραγματικών τιμών τους μεταπωλήσεως στο υψηλότερο δυνατό επίπεδο (αιτιολογικές σκέψεις 117 και 119 της επίδικης αποφάσεως). Η Επιτροπή αμφισβητεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι οι ατομικές κρίσεις που αφορούσαν τους διαφόρους διανομείς ήταν ανώνυμες. Συγκεκριμένα, ήδη η ανωνυμία στα πλαίσια των εν λόγω κρίσεων δεν είχε τηρηθεί με το πρακτικό της συσκέψεως της 27ης Μαρτίου 1996, τη στιγμή κατά την οποία αναφερόταν ονομαστικώς ο διανομέας Van Steen NV. Η Επιτροπή προσθέτει ότι οι ατομικές εκπτώσεις που ήταν έτοιμοι να χορηγήσουν οι πέντε ελεγχθέντες διανομείς δεν έπρεπε να αναφέρονται λεπτομερώς στο πρακτικό δοθέντος ότι ήταν προφανές ότι κάθε διανομέας είχε προτείνει έκπτωση υπερβαίνουσα το επιτρεπόμενο από την ένωση 3%. Κατ' αυτήν, οι υποτιθέμενες μεταγενέστερες διαφορές γνώμης μεταξύ των διανομέων σχετικά με το ύψος των εκπτώσεων στερούνται παντελώς σημασίας, και τούτο κατά μείζονα λόγο που η επίδικη συμφωνία τούς δέσμευε ιδίως έναντι της MBBeI.

- 179 Η Επιτροπή διαπιστώνει ότι η δοθείσα στην εταιρία Tokata στις 26 Νοεμβρίου 1996 εντολή καταδεικνύει ότι η συμπεριφορά των διανομέων σε θέματα εκπτώσεων διαδραμάτιζε σημαντικό ρόλο στο πλαίσιο των εικονικών αγορών σε αντίθεση προς όσα προβάλλει η προσφεύγουσα, η οποία το αντιλαμβάνεται απλώς ως μία πτυχή μεταξύ άλλων (βλ. ανωτέρω σκέψη 165). Διευκρινίζει ότι το αληθές αντικείμενο της εντολής συνίστατο στον έλεγχο της αντιδράσεως των 47 βέλγων διανομέων έναντι του αιτήματος εκπτώσεως ύψους 7%.

- 180 Κατά την Επιτροπή, η προσφεύγουσα αρνείται οποιαδήποτε σχέση μεταξύ, αφενός, της συμφωνίας της 20ής Απριλίου 1995 και, αφετέρου, των πραγματοποιηθεισών εικονικών αγορών από τους πέντε διανομείς στην Αμβέρσα την άνοιξη του έτους 1996, καθώς και την εντολή του Νοεμβρίου 1996 με σκοπό την πραγματοποίηση εικονικών αγορών από όλους τους βέλγους διανομείς (βλ. ανωτέρω σκέψη 166). Η Επιτροπή υποστηρίζει ότι ο κατά χρόνον περιορισμός μέχρι τέλους του έτους 1995, ο οποίος επιβλήθηκε με τη συμφωνία της 20ής Απριλίου 1995, αναφέρεται αποκλειστικά στη συμφωνηθείσα συγκεκριμένη κύρωση, ήτοι τη μείωση των ποσοστώσεων και όχι τον καθορισμό του ανωτάτου ορίου των εκπτώσεων ύψους 3%. Δεν ισχυρίζεται ότι οι εικονικές αγορές πραγματοποιήθηκαν κατ' εφαρμογή της αποφάσεως της 20ής Απριλίου 1995, αλλά διαπιστώνει ότι οι οικείες αγορές καταδεικνύουν ότι οι διανομείς έπρεπε να αναμένουν τη μορφή αυτή δράσεων. Η Επιτροπή προσθέτει ότι η MBBel εξέφρασε στις 14 Μαρτίου 1996 τη δυσανεκσία της λόγω του γεγονότος ότι ο πωλητής ενός διανομέα στο Charleroi είχε πωλήσει όχημα της σειράς W 210 με έκπτωση ύψους 6%.
- 181 Ως προς τον αισθητό περιορισμό του ενδοκοινοτικού εμπορίου που αμφισβητεί η προσφεύγουσα (βλ. ανωτέρω σκέψη 168), η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι η δημιουργία και η διατήρηση τεχνητής ζώνης υψηλών τιμών επάγεται ενδεχομένως εμπορικά ρεύματα διαφορετικά των συνήθων ρευμάτων. Διαπιστώνει ότι από τη νομολογία καταδεικνύεται ότι οι περιοριστικές του ανταγωνισμού πρακτικές που επεκτείνονται στο σύνολο του εδάφους ενός κράτους μέλους έχουν, εκ της ίδιας της φύσεώς τους, ως αποτέλεσμα να εδραιώνουν τις στεγανοποιήσεις εθνικού χαρακτήρα (προαναφερθείσα στη σκέψη 131 απόφαση Bayerische Motorenwerke, σκέψη 20· απόφαση του Δικαστηρίου της 19ης Φεβρουαρίου 2002, C-309/99, Wouters κ.λπ., Συλλογή 2002, σ. I-1577, σκέψη 95, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 6ης Ιουλίου 2000, T-62/98, Volkswagen κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-2707 σκέψη 179).
- 182 Η Επιτροπή προσάπτει στην προσφεύγουσα ότι έθεσε τέρμα στον καθορισμό των τιμών πωλήσεως στο Βέλγιο μόλις με την εγκύκλιο της 10ης Ιουνίου 1999 (αιτιολογική σκέψη 223 της επίδικης αποφάσεως). Υποστηρίζει εκ νέου ότι η απαντώσα στο πρακτικό της συσκέψεως της 20ής Απριλίου 1995 ημερομηνία, ήτοι τα τέλη του έτους 1995, αφορούν αποκλειστικά τη συνιστάμενη στη μείωση των ποσοστώσεων κύρωση και όχι τη συμφωνία περιορισμού των εκπτώσεων στο 3%. Υπογραμμίζει ότι η συμπεριφορά των διανομέων σε θέματα εκπτώσεων ελέγχθηκε επίσης το 1996 (αιτιολογικές σκέψεις 117 και 118 της επίδικης αποφάσεως). Επιπλέον, ο έλεγχος αυτός ουδόλως περιορίστηκε στα οχήματα της σειράς W 210,

αλλά περιελάμβανε και άλλες κατηγορίες οχημάτων, όπως εν προκειμένω της κλάσης C. Η συνέχιση των εικονικών αγορών, κύριος στόχος των οποίων ήταν ο έλεγχος των χορηγούμενων από τους διανομείς εκπτώσεων, όπως αποφασίστηκε στις 20 Απριλίου 1995, η ένταξη άλλων σειρών οχημάτων στο πλαίσιο της δράσεως και οι επικρίσεις που διατυπώθηκαν για τη χορήγηση υπερβολικών εκπτώσεων (αιτιολογική σκέψη 119 της επίδικης αποφάσεως) αποδεικνύουν ότι η συμφωνία της 20ής Απριλίου 1995, το πρακτικό της οποίας επισημαίνει ότι υπήρξαν ήδη και προηγούμενα, σε καμία περίπτωση δεν συνιστά μοναδικό, μεμονωμένο και μεταβατικό μέτρο. Υπό την αυτή έννοια, η Επιτροπή αναφέρεται στο επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η συμφωνία επί των τιμών στόχευε στη βελτίωση της αποδοτικότητας των διανομών. Κατά την Επιτροπή, ο στόχος αυτός δεν μπορούσε να επιτευχθεί με μέτρο διάρκειας απλώς κάποιων μηνών.

183 Η Επιτροπή εκτιμά ότι τα προεκτεθέντα στις σκέψεις 169 έως 171 επιχειρήματα της προσφεύγουσας σχετικά με την εν προκειμένω ευθύνη της είναι αβάσιμα. Υπογραμμίζει ότι η ευθύνη της προσφεύγουσας για τη συμπεριφορά της MBBeI απορρέει από το απλό γεγονός ότι η προσφεύγουσα κατείχε σχεδόν στο σύνολό της την εν λόγω εταιρία και ότι, λόγω της εξαρτήσεως της πρώτης έναντι της μητρικής εταιρίας, δεν μπορούσε να ασκεί ίδια πολιτική διανομής και αποτελούσε οικονομική ενότητα με τη προσφεύγουσα.

184 Η Επιτροπή διευκρινίζει, πρώτον, ότι, οσάκις, όπως εν προκειμένω, η μητρική εταιρία συμμετέχει στη θυγατρική κατά 100 %, δεν οφείλει να αποδεικνύει ότι η μητρική εταιρία δίδει όντως στη θυγατρική τις οδηγίες που η τελευταία εφαρμόζει. Υπογραμμίζει ότι με την προαναφερθείσα στη σκέψη 171 απόφαση Stora Kopparbergs Bergslags κατά Επιτροπής, στην οποία παραπέμπει η προσφεύγουσα, καταδεικνύεται ότι σε παρόμοια περίπτωση είναι θεμιτό να εικάζεται ότι η μητρική εταιρία ασκεί όντως αποφασιστική επίδραση στη συμπεριφορά της θυγατρικής της, ειδικότερα αν έχει εμφανιστεί ως ο μόνος συνομιλητής της Επιτροπής όσον αφορά το ζήτημα της οικείας παραβάσεως. Υπό τις περιστάσεις αυτές, εναπόκειται στην προσφεύγουσα να ανατρέψει το τεκμήριο με επαρκή αποδεικτικά στοιχεία. Η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι εν προκειμένω η προσφεύγουσα εμφανίστηκε επίσης ως ο μόνος συνομιλητής της Επιτροπής για τη διαπραχθείσα στο βελγικό έδαφος παράβαση. Η προσφεύγουσα δεν αμφισβήτησε περαιτέρω ότι ήταν σε θέση να ασκήσει αποφασιστική επίδραση στη συμπεριφορά της θυγατρικής αυτής επί της αγοράς. Τέλος, διαπιστώνει ότι η προσφεύγουσα δεν προσκόμισε το ελάχιστο αποδεικτικό στοιχείο ως προς το ότι η MBBeI μπορούσε να συμπεριφερθεί αυτοτελώς.

- 185 Η Επιτροπή διευκρινίζει επίσης ότι η προσφεύγουσα δεν είχε ενημερωθεί για τις προσπάθειες της MBBel να διατηρήσει τις μέσες τιμές σε υψηλό επίπεδο (αιτιολογική σκέψη 119 της επίδικης απόφασης).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 186 Προκαταρκτικώς, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι η προσφεύγουσα επικρίνει το γεγονός ότι η Επιτροπή ισχυρίστηκε για πρώτη φορά με την επίδικη απόφαση ότι, όσον αφορά την παράβαση σχετικά με τον καθορισμό της τιμής πώλησεως στο Βέλγιο, η MBBel είχε συμμετάσχει σε οριζόντιο περιορισμό του ανταγωνισμού. Πράγματι, στην επίδικη απόφαση αναφέρεται ότι «η MBBel εμφανίστηκε τόσο ως ανταγωνιστής των διανομέων, δηλαδή ως διαχειριστής δύο υποκαταστημάτων, αλλά και ως προμηθευτής των διανομέων». Επιπλέον, η Επιτροπή θεώρησε με την επίδικη απόφαση ότι στην κάθετη αυτή πλευρά του ζητήματος βρισκόταν προδήλως «το επίκεντρο της συμφωνίας» (αιτιολογική σκέψη 141).
- 187 Μολονότι ότι η προσφεύγουσα δεν το υποστηρίζει ρητώς, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι το επιχείρημα αυτό έχει την έννοια αιτιάσεως αντλούμενης από την προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας.
- 188 Όπως προκύπτει από την ανάγνωση του άρθρου 19, παράγραφος 1, του κανονισμού 17, σε συνδυασμό με τα άρθρα 2 και 4 του κανονισμού 99/63/ΕΟΚ της Επιτροπής, της 25ης Ιουλίου 1963, περί των ακροάσεων που προβλέπονται στο άρθρο 19, παράγραφοι 1 και 2, του κανονισμού 17 (ΕΕ ειδ. έκδ. 08/001, σ. 37), η Επιτροπή οφείλει να ανακοινώσει τις αιτιάσεις της κατά των ενδιαφερομένων επιχειρήσεων και ενώσεων, ενώ με τις αποφάσεις της μπορεί να λάβει υπόψη της μόνο τις αιτιάσεις επί των οποίων αυτές είχαν τη δυνατότητα να γνωστοποιήσουν λυσιτελώς την άποψή τους σε σχέση με το υποστατό και τη λυσιτέλεια των πραγματικών περιστατικών, αιτιάσεων και περιστάσεων που επικαλείται η Επιτροπή (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 19ης Φεβρουαρίου 1979, 85/76,

Hoffmann-La Roche κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/I, σ. 215, σκέψη 9, και του Πρωτοδικείου της 18ης Δεκεμβρίου 1992, T-10/92 έως T-12/92 και T-15/92, Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1992, σ. II-2667, σκέψη 33).

- 189 Κατά πάγια νομολογία, με την ανακοίνωση των αιτιάσεων πρέπει να εκτίθενται κατά τρόπο αρκούντως σαφή, έστω και συνοπτικό, τυχόν αιτιάσεις ώστε οι ενδιαφερόμενοι να είναι σε θέση να αντιληφθούν για ποιες ενέργειες τους επέκρινε η Επιτροπή. Υπ' αυτήν και μόνο την προϋπόθεση μπορεί να γίνει δεκτό ότι η ανακοίνωση των αιτιάσεων μπορεί να επιτελέσει τη λειτουργία την οποία της αναθέτουν οι κοινοτικοί κανονισμοί και η οποία συνίσταται στην παροχή στις επιχειρήσεις όλων των αναγκαίων στοιχείων ώστε να μπορέσουν να αμυνθούν προσηκόντως πριν η Επιτροπή εκδώσει οριστική απόφαση (βλ., ιδίως, αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1998, T-352/94, Mo och Domsjö κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-1989, σκέψη 63, T-348/94, Enso Española κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-1875, σκέψη 83, και T-308/94, Cascades κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-925, σκέψη 42). Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία, τηρείται η ανωτέρω επιταγή οσάκις με την απόφαση δεν προσάπτονται στους ενδιαφερομένους παραβάσεις διαφορετικές από εκείνες που παρατίθενται στην ανακοίνωση των αιτιάσεων και η απόφαση αναφέρεται μόνο στα πραγματικά εκείνα περιστατικά επί των οποίων οι ενδιαφερόμενοι είχαν την ευκαιρία να παράσχουν εξηγήσεις (βλ., ιδίως, απόφαση του Δικαστηρίου της 15ης Ιουλίου 1970, 41/69, ACF Chemiefarma κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1969-71, σ. 397, σκέψη 94, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Σεπτεμβρίου 2003, T-191/98, T-212/98 έως T-214/98, Atlantic Container κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2003, σ. II-3275, σκέψη 113). Πάντως, η τελική απόφαση της Επιτροπής δεν πρέπει κατ' ανάγκη να είναι αντίγραφο της εκθέσεως των αιτιάσεων (απόφαση του Δικαστηρίου της 7ης Ιανουαρίου 2004, C-204/00 P, C-205/00 P, C-211/00 P, C-213/00 P, C-217/00 P και C-219/00 P, Aalborg Portland κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. I-123, σκέψη 67, και προαναφερθείσα απόφαση ACF Chemiefarma κατά Επιτροπής, σκέψη 91).
- 190 Υπό το φως των ανωτέρω αρχών πρέπει να εκτιμηθεί η αιτίαση που αντλείται από την προσβολή των δικαιωμάτων άμυνας της προσφεύγουσας.
- 191 Εν προκειμένω, πρέπει να ελεγχθεί αν η αιτίαση ότι η MBBeI συμμετέσχε σε υποτιθέμενο οριζόντιο περιορισμό του ανταγωνισμού παρατέθηκε με την κοινοποίηση των αιτιάσεων υπό αρκούντως σαφείς όρους ώστε να επιτραπεί στην προσφεύγουσα να λάβει συναφώς πραγματική γνώση.

- 192 Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι, οσάκις η ανακοίνωση των αιτιάσεων παρέχει σαφή ένδειξη της φύσεως της παραβάσεως του δικαίου περί ανταγωνισμού που προσάπτεται στην οικεία επιχείρηση και παραθέτει τα επικαλούμενα συναφώς ουσιώδη πραγματικά περιστατικά, η τελευταία είναι σε θέση να απαντήσει επί της κατηγορίας και να υπεραμυνθεί των δικαιωμάτων της. Ύστερη παρουσίαση των αιτιάσεων με την εκδιδόμενη από την Επιτροπή απόφαση, η οποία χαρακτηρίζει οικονομική συμφωνία ως «κάθετη» ή ως «οριζόντια», δεν συνιστά ουσιαστική τροποποίηση των αιτιάσεων, όπως αυτά απαντούν στην ανακοίνωση των αιτιάσεων.
- 193 Πρέπει να υπογραμμιστεί ότι, με την ανακοίνωση των αιτιάσεων, η Επιτροπή δεν προέβαλε ρητώς ούτε την οριζόντια ούτε την κάθετη πλευρά της επίδικης παραβάσεως και ως εκ τούτου δεν χαρακτήρισε την υποτιθέμενη παράβαση ως «οριζόντια» ή ως «κάθετη». Εντούτοις, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι με την ανακοίνωση των αιτιάσεων η Επιτροπή εξέθεσε συνοπτικώς τους λόγους για τους οποίους προσήπτε στην MBBel ότι είχε συνάψει συμφωνία σχετικά με τον καθορισμό της τιμής πωλήσεως των οχημάτων Mercedes στο Βέλγιο με τους βέλγους διανομείς. Εξ αυτού έπεται ότι με την ανακοίνωση των αιτιάσεων εκτέθηκαν τα ουσιώδη πραγματικά περιστατικά και οι επικρίσεις ως προς τη συμπεριφορά της MBBel επί των οποίων αναφέρθηκε η Επιτροπή στην επίδικη απόφαση. Επιβάλλεται επίσης η υπόμνηση ότι, με την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή έκρινε ότι η κάθετη πλευρά της υποτιθέμενης παραβάσεως ήταν κεφαλαιώδης, ενώ η επίκληση της οριζόντιας πτυχής της ήταν όλως παρεπομένη.
- 194 Υπό τις περιστάσεις αυτές, πρέπει να θεωρηθεί ότι, για τους σκοπούς της τηρήσεως των δικαιωμάτων άμυνας, δεν ήταν αναγκαίο η Επιτροπή να χαρακτηρίσει ρητώς την επίδικη παράβαση ως κάθετη και οριζόντια με την ανακοίνωσή της των αιτιάσεων.
- 195 Όλως εκ περισσού, το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι η προσφεύγουσα αρκείται στο να εγείρει τη σχετική αιτίαση, χωρίς να διευκρινίζει τίνι τρόπω το γεγονός ότι η Επιτροπή δεν αναφέρθηκε στην «οριζόντια» πτυχή της επίδικης παραβάσεως, πριν από την έκδοση της επίδικης αποφάσεως, της προκάλεσε ζημία. Αφενός, όπως προκύπτει από τη δικογραφία, η προσφεύγουσα απάντησε στις επικρίσεις που διατύπωσε η Επιτροπή με την ανακοίνωση των αιτιάσεων σχετικά με τον καθορισμό των τιμών πωλήσεως στο Βέλγιο. Η προσφεύγουσα δεν υποστήριξε με την προσφυγή της ότι η απάντησή της επί της ανακοινώσεως των αιτιάσεων θα ήταν

ουσιωδώς διαφορετική αν δεν απαντούσε σ' αυτήν η λέξη «οριζόντια». Αφετέρου, επιβάλλεται να υπογραμμιστεί ότι, όπως προκύπτει από την ανάγνωση του αφορώντος την επιβολή του προστίμου για την επίδικη παράβαση τμήματος της επίδικης απόφασης, η Επιτροπή δεν στηρίχτηκε ρητώς στην οριζόντια πτυχή της παραβάσεως για την επιβολή του προστίμου (αιτιολογικές σκέψεις 245 έως 248).

196 Όπως προκύπτει από την επίδικη απόφαση, η Επιτροπή έκρινε ότι στις 20 Απριλίου 1995 συνήφθη μεταξύ της MBBel και της ενώσεως των διανομέων Mercedes-Benz του Βελγίου συμφωνία για τον περιορισμό του ανταγωνισμού μέσω των τιμών στο Βέλγιο, συνιστάμενη στον περιορισμό των εκπτώσεων στο 3 % και στον έλεγχο από ανεξάρτητο πρακτορείο του επιπέδου των συμφωνηθεισών εκπτώσεων για την κλάση E, εφόσον η διαπίστωση υψηλότερων εκπτώσεων έπρεπε να οδηγήσει στις μειώσεις των ποσοστώσεων οχημάτων της εν λόγω κλάσεως (αιτιολογικές σκέψεις 113 και 177).

197 Το Πρωτοδικείο υπογραμμίζει ότι, σύμφωνα με το πρακτικό της συγκεκριμένης συσκέψεως, στο τιτλοφορούμενο «δράση κατά των φθηνών εισαγωγών» τμήμα του αναφέρονται τα ακόλουθα:

«οι σχέσεις μεταξύ των διανομέων βελτιώθηκαν χάρη στη δράση αυτή. [Ένας διανομέας —ο Goossens—] παραπονέθηκε για τις φθηνές εισαγωγές από την πλευρά των υποκαταστημάτων στις Βρυξέλλες. Συμφωνήθηκε να γίνουν “ghost shopping” (εικονικές αγορές) από ανεξάρτητο πρακτορείο ώστε να ελεγχθεί το ύψος των εκπτώσεων για τη σειρά W 210. Αν διαπιστωνόταν έκπτωση μεγαλύτερη του 3 % θα μειωνόταν ο αριθμός των αναλογούντων αυτοκινήτων έως τα τέλη του 1995».

198 Η προσφεύγουσα δέχεται ότι, κατά τη σύσκεψη της 20ής Απριλίου 1995 στην οποία συμμετέσχε η MBBel, η ένωση των διανομέων Mercedes-Benz του Βελγίου προσέφυγε σε πρακτορείο στο οποίο ανατέθηκε η διενέργεια επισκέψεων μέσω εικονικών πελατών. Πάντως, η προσφεύγουσα εκτιμά ότι η ένωση δεν μπορεί να λάβει καμία δεσμευτική απόφαση για τα μέλη της και ότι μπορεί απλώς να διατυπώνει «συστάσεις». Τονίζει επίσης ότι η MBBel δεν έλαβε κανένα μέτρο εφαρμογής των εν λόγω συστάσεων και ούτε καν τις ενέκρινε. Υποστηρίζει ότι η

MBBeI ήταν παρούσα απλώς ως παρατηρητής και εισαγωγέας και δεν παρενέβη προφορικά κατά τη σύσκεψη. Επιπλέον, κατά την προσφεύγουσα, ακόμη και αν συνέτρεχε περιορισμός των εμπορικών εκπτώσεων, αυτές δεν είχαν αισθητές επιπτώσεις στο διακρατικό εμπόριο.

¹⁹⁹ Όπως προκύπτει από πάγια νομολογία, για να υφίσταται συμφωνία κατά την έννοια του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, αρκεί οι εμπλεκόμενες επιχειρήσεις να έχουν εκφράσει την κοινή βούλησή τους να συμπεριφερθούν στην αγορά κατά συγκεκριμένο τρόπο (προαναφερθείσα στη σκέψη 189 απόφαση ACF Chemiefarma κατά Επιτροπής, σκέψη 112, απόφαση του Δικαστηρίου της 29ης Οκτωβρίου 1980, 209/78 έως 215/78 και 218/78, Van Landewyck κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1980/III, σ. 207, σκέψη 86, και απόφαση του Πρωτοδικείου της 20ής Απριλίου 1999, T-305/94 έως T-307/94, T-313/94 έως T-316/94, T-318/94, T-325/94, T-328/94, T-329/94 και T-335/94, Limburgse Vinyl Maatschappij κ.λπ. κατά Επιτροπής, γνωστή ως «PVC II», Συλλογή 1999, σ. II-931, σκέψη 715).

²⁰⁰ Τα κριτήρια περί συντονισμού και συνεργασίας που γίνονται δεκτά από τη νομολογία, μακράν του να απαιτούν την επεξεργασία ενός πραγματικού «σχεδίου», πρέπει να βοηθούν υπό το φως της αντιλήψεως που διέπει τις διατάξεις περί ανταγωνισμού της Συνθήκης ότι κάθε επιχειρηματίας πρέπει να καθορίζει αυτοτελώς την πολιτική που προτίθεται να ακολουθήσει στην κοινή αγορά. Ναι μεν η σχετική απαίτηση περί αυτοτελείας δεν αποκλείει το δικαίωμα των επιχειρηματιών να προσαρμόζονται ευφυώς στη διαπιστωθείσα ή αναμενόμενη συμπεριφορά των ανταγωνιστών τους, εμποδίζει όμως αυστηρώς κάθε άμεση ή έμμεση επαφή μεταξύ των επιχειρηματιών σκοπούσα ή έχουσα ως αποτέλεσμα είτε τον επηρεασμό της συμπεριφοράς εντός της αγοράς ενός υπαρκτού ή δυνάμει ανταγωνιστή, είτε την αποκάλυψη σε ένα τέτοιο ανταγωνιστή της συμπεριφοράς που έχει αποφασίσει ή σχεδιάζει να ακολουθήσει ένας επιχειρηματίας στην αγορά (προαναφερθείσα στη σκέψη 41 απόφαση Suiker Unie κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 173 και 174, και προαναφερθείσα στη σκέψη 199 απόφαση PVC II, σκέψη 720).

- 201 Πρέπει να υπομνησθεί ότι, σε περίπτωση διαφωνίας επί του αν όντως συντρέχει παράβαση των κανόνων του ανταγωνισμού, εναπόκειται στην Επιτροπή να αποδείξει τις παραβάσεις που η ίδια διαπιστώνει και να προσκομίσει τα αποδεικτικά στοιχεία που είναι ικανά να καταδείξουν επαρκώς κατά νόμο την ύπαρξη των συστατικών της παραβάσεως πραγματικών περιστατικών (απόφαση του Δικαστηρίου της 17ης Δεκεμβρίου 1998, C-185/95 P, Baustahlgewebe κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. I-8417, σκέψη 58).
- 202 Εντούτοις, αφ' ης στιγμής αποδείχθηκε ότι μια επιχείρηση συμμετέσχε σε συσκέψεις μεταξύ επιχειρήσεων που έχουν χαρακτήρα στρεφόμενο προδήλως κατά του ανταγωνισμού, εναπόκειται στη συγκεκριμένη επιχείρηση να προβάλει στοιχεία ικανά να αποδείξουν ότι η συμμετοχή της στις εν λόγω συσκέψεις στερούνταν παντελώς πνεύματος στρεφόμενου κατά του ανταγωνισμού, καταδεικνύοντας ότι διευκρίνισε στους ανταγωνιστές της ότι συμμετέσχε σ' αυτές υπό διαφορετική από τη δική τους οπτική γωνία (βλ., υπό την έννοια αυτή, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 8ης Ιουλίου 1999, C-199/92 P, Hüls κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-4287, σκέψη 155, και C-235/92 P, Montecatini κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. I-4539, σκέψη 181). Ελλείψει παρόμοιας αποδείξεως ότι αποστασιοποιήθηκε, το γεγονός ότι η εν λόγω επιχείρηση δεν συμμορφώνεται προς τα αποτελέσματα των ανωτέρω συσκέψεων δεν είναι ικανό να μειώσει την ευθύνη της στο ακέραιο λόγω της συμμετοχής της στη συμφωνία (αποφάσεις του Πρωτοδικείου της 14ης Μαΐου 1998, T-347/94, Mayr-Melnhof κατά Επιτροπής, Συλλογή 1998, σ. II-1751, σκέψη 135, και της 15ης Μαρτίου 2000, T-25/95, T-26/95, T-30/95 έως T-32/95, T-34/95 έως T-39/95, T-42/95 έως T-46/95, T-48/95, T-50/95 έως T-65/95, T-68/95 έως T-71/95, T-87/95, T-88/95, T-103/95 και T-104/95, Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. II-491, σκέψη 1389).
- 203 Το Πρωτοδικείο επισημαίνει ότι δεν αμφισβητείται ότι η MBBel ήταν παρούσα στη σύσκεψη της ενώσεων των διανομένων της 20ής Απριλίου 1995, κατά τη διάρκεια της οποίας επισημάνθηκαν η εμμονή των «φθηνών εισαγωγών» και η πρόθεση εφαρμογής μέτρων ανιχνεύσεως και ανασχέσεως των υπερβαινουσών το 3% εκπτώσεων. Πράγματι, πρέπει να σημειωθεί ότι πλειονες υψηλά ιστάμενοι υπεύθυνοι της MBBel ήσαν παρόντες κατά την εν λόγω σύσκεψη, το δε πρακτικό της συνέταξε ο Rauw, υπεύθυνος της αναπτύξεως των διανομένων της MBBel (βλ., ιδίως, αιτιολογική σκέψη 115 της επίδικης αποφάσεως). Εξ αυτού έπεται ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας ότι η MBBel διαδραμάτισε ασήμαντο ρόλο κατά την επίδικη σύσκεψη (βλ. ανωτέρω σκέψη 161) δεν επιρρωννύονται από τα στοιχεία

της δικογραφίας. Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η συμμετοχή των ανωτέρω εκπροσώπων της MBBel στη σύσκεψη καταδεικνύει ότι, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα, η MBBel είχε διαδραματίσει κεντρικό ρόλο στις συζητήσεις.

- 204 Επομένως, εφόσον η MBBel δεν απέδειξε ότι είχε αποστασιοποιηθεί από τις συζητήσεις επί των εκπτώσεων των τιμών, η Επιτροπή νομιμοποιούνταν να θεωρήσει ότι, ως εκ της ανεπιφύλακτης παρουσίας της κατά τη σύσκεψη της 20ής Απριλίου 1995 κατά τη διάρκεια της οποίας είχε γίνει σαφώς επίκληση του στόχου περί δράσεως «κατά των φθηνών εισαγωγών», η MBBel είχε συμμετάσχει στη σύγκλιση των βουλήσεων με αποτέλεσμα τη λήψη μέτρων ανιχνεύσεως και ανασχέσεως των εν λόγω εκπτώσεων.
- 205 Επιπλέον, το γεγονός ότι τα υποκαταστήματα της MBBel δεν ήταν ενεργά μέλη της ενώσεως των διανομέων κατά τον κρίσιμο χρόνο, όπως ισχυρίζεται η προσφεύγουσα, είναι αλυσιτελές, εφόσον καταδείχθηκε η συμμετοχή της MBBel στη στρεφόμενη κατά του ανταγωνισμού συμφωνία.
- 206 Πρέπει να διαπιστωθεί επίσης ότι, σύμφωνα προς όσα προβάλλει η Επιτροπή, μόνον η MBBel ήταν σε θέση να εφαρμόσει τη διατυπωθείσα κατά τη σύσκεψη της 20ής Απριλίου 1995 απειλή μείωσης της ποσοστώσεως των αναλογούντων οχημάτων. Η σιωπή της συναφώς δεν μπορεί να ερμηνευθεί παρά ως έγκριση και προσχώρηση στη δράση «κατά των φθηνών εισαγωγών» που είχαν ήδη αποφασίσει οι βέλγοι διανομείς, εφόσον, μεταξύ άλλων, η επαπειλούμενη μείωση της ποσοστώσεως των αναλογούντων οχημάτων μέχρι τα τέλη του έτους 1995 σε περίπτωση εκπτώσεων υπερβαινουσών το 3%, κατά την επίδικη σύσκεψη, απαιτούσε την ενεργό συμμετοχή της MBBel ως προμηθευτή των διανομέων και ενίσχυσε τη σχετική συμφωνία.
- 207 Εξ αυτού έπεται ότι η παρουσία της συγκεκριμένης επιχειρήσεως στη σύσκεψη, χωρίς η ίδια να αποστασιοποιηθεί δημοσίως από το περιεχόμενό της, έδωσε λαβή στους λοιπούς συμμετασχόντες να υποθέσουν ότι προσυπέγραφε το αποτέλεσμα

της και ότι είχε την πρόθεση να συμβάλει με τη δική της συμπεριφορά στους κοινούς επιδιωκόμενους από το σύνολο των συμμετασχόντων στόχους. Το Πρωτοδικείο εκτιμά επίσης ότι το γεγονός ότι η δράση «κατά των φθηνών εισαγωγών» είχε ήδη τεθεί σε εφαρμογή πριν από τη σύσκεψη δεν αποτελούσε εμπόδιο για τη διαμόρφωση της κρίσεως της Επιτροπής ότι η MBBeI είχε συμμετάσχει σε απόφαση ληφθείσα στις 20 Απριλίου 1995 περί των μελλοντικών τιμών και ήταν διατεθειμένη να υποστηρίξει ενεργώς τον καθορισμό των τιμών, τον έλεγχο των τιμών που εφαρμόζουν οι διανομείς καθώς και, ενδεχομένως, την επιβολή κυρώσεων σε περίπτωση μη τηρήσεως των οδηγιών από τη συγκεκριμένη ημερομηνία.

208 Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι το επιχείρημα της προσφεύγουσας, σύμφωνα με το οποίο το γεγονός ότι η MBBeI έλεγχε περιστασιακά αν οι διανομείς εκπληρούσαν στο ακέραιο την αποστολή τους ως μεσαζόντων (βλ. ανωτέρω σκέψη 165), ήταν απόλυτα θεμιτό, στο βαθμό που οι διανομείς αναλαμβάνουν τη δέσμευση, με την εμπορική τους σύμβαση παραχωρήσεως, να τηρούν υψηλό επίπεδο στην αγορά, δεν είναι πειστικό και πρέπει να απορριφθεί. Πράγματι η προσφεύγουσα δέχεται με την προσφυγή της ότι οι τιμολογιακές πρακτικές των διανομέων ήσαν μία από τις πτυχές —μεταξύ πολλών άλλων— της ανωτέρω αξιολογήσεως (βλ. ανωτέρω σκέψη 165). Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι οι τιμές βάσει των οποίων οι διανομείς εκδίδουν τιμολόγια δεν έχουν καμία σχέση με την ποιότητα των παροχών τους. Επιπλέον, η MBBeI δεν επιχειρεί να δικαιολογήσει τους συγκεκριμένους ελέγχους των τιμολογιακών πρακτικών κατ' εφαρμογή του άρθρου 11 της βελγικής συμβάσεως παραχωρήσεως που προβλέπει ότι η MBBeI μπορεί να καθορίσει ανώτατη τιμή αλλ' όχι ελάχιστη.

209 Επιβάλλεται επίσης η απόρριψη του επιχειρήματος της προσφεύγουσας ότι οι συλλεγείσες πληροφορίες ήσαν ανώνυμες (βλ. ανωτέρω σκέψη 168) και ότι ήταν ανέφικτη η λήψη μέτρων κατά συγκεκριμένων διανομέων. Όπως προκύπτει σαφώς από το πρακτικό της συσκέψεως των διανομέων Mercedes της περιφέρειας της Αμβέρσας της 27ης Μαρτίου 1996, επισημάνθηκαν από εικονικούς αγοραστές και αναφέρθηκαν κατά την εν λόγω σύσκεψη εκπτώσεις χορηγηθείσες από συγκεκριμένο διανομέα, ήτοι τον Van Steen NV.

210 Ως προς το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η ένωση των διανομέων δεν μπορούσε να λάβει καμία δεσμευτική απόφαση για τα μέλη της αλλά απλώς να διατυπώσει συστάσεις, πρέπει να υπομνηστεί ότι, κατά πάγια νομολογία, μία πράξη μπορεί να χαρακτηριστεί ως απόφαση ενώσεως επιχειρήσεων κατά την έννοια του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ, χωρίς να έχει κατ' ανάγκη δεσμευτικό χαρακτήρα για τα ενδιαφερόμενα μέλη, τουλάχιστον στον βαθμό που τα μέλη τα οποία αφορά

η εν λόγω απόφαση συμμορφώνονται προς αυτή (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 8ης Νοεμβρίου 1983, 96/82 έως 102/82, 104/82, 105/82, 108/82 και 110/82, IAZ κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή 1983, σ. 3369, σκέψη 20, και προαναφερθείσα στη σκέψη 199 απόφαση Van Landewyck κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψεις 88 και 89· απόφαση του Πρωτοδικείου της 11ης Μαρτίου 1999, T-136/94, Eurofer κατά Επιτροπής, Συλλογή 1999, σ. II-263, σκέψη 15). Η προϋπόθεση αυτή αποδεικνύεται επαρκώς εν προκειμένω από το γεγονός ότι τα μέλη της ενώσεως των διανομέων στο Βέλγιο και η MBBel αποφάσισαν κατά τη σύσκεψη της 20ής Απριλίου 1995 να ελέγξουν, μέσω εικονικών αγορών εκ μέρους ανεξάρτητου πρακτορείου, το επίπεδο των χορηγηθεισών εκπτώσεων για τον τύπο οχήματος W 210 και ότι οι εικονικοί αγοραστές είχαν επισκεφθεί όντως διανομείς. Από τα γεγονότα αυτά προκύπτει ότι τέθηκε σε εφαρμογή η αποφασισθείσα κατά τη σύσκεψη της 20ής Απριλίου 1995 ακολουθητέα γραμμή συμπεριφοράς.

- 211 Όσον αφορά το προεκτεθειμένο στη σκέψη 162 επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι δεν είναι πρόδηλο ότι τα υποκαταστήματα της MBBel είχαν συμφέρον να περιορίσουν το ποσοστό των εμπορικών μειώσεων, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι, αφ' ης στιγμής καταδεικνύεται η συμμετοχή της MBBel στη συμφωνία, δεν απαιτείται να εξεταστεί αν τόσο η ίδια όσο και τα υποκαταστήματά της είχαν συμφέρον να συμμετάσχουν σ' αυτήν. Εν πάση περιπτώσει, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι, σύμφωνα με όσα υποστηρίζει η Επιτροπή, η MBBel και, συνακόλουθα, τα υποκαταστήματά της είχαν συμφέρον να θέσουν τέρμα στις φθηνές τιμές ιδίως επειδή η ίδια προβαίνει σε παραδόσεις όχι μόνο στους διανομείς αλλά και στους τελικούς καταναλωτές μέσω ορισμένων υποκαταστημάτων. Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το αποσταλέν από την MBBel στη Mercedes-Benz AG έγγραφο της 17ης Οκτωβρίου 1995, με το οποίο η MBBel δηλώνει ότι «προβαίνουμε σε ό,τι είναι δυνατόν για να διεκπεραιώσουμε το έργο μας ορθά (παραιτούμαστε από τις εξαγωγές), προσπαθούμε να συγκρατήσουμε τις μέσες τιμές μας σε υψηλό επίπεδο», δεικνύει επίσης, όπως διευκρινίζει η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 119 της επίδικης απόφασης, το συμφέρον που συνίσταται στο να χορηγούν μόνο μειωμένες εκπτώσεις οι διανομείς στο Βέλγιο. Συναφώς, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι δεν είναι πειστικό και πρέπει να απορριφθεί το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι η MBBel έκανε λόγο, με το έγγραφο της 17ης Οκτωβρίου 1995, για μέσες δημοσιευμένες τιμές και όχι για τις τιμές πωλήσεως βάσει των οποίων οι διανομείς εκδίδουν τιμολόγια.

- 212 Όσον αφορά το επιχείρημα της προσφεύγουσας ότι ο καθορισμός των τιμών πωλήσεως στο Βέλγιο δεν επηρέασε αισθητά το διακρατικό εμπόριο, επειδή

αφορούσε μόνο τις πωλήσεις στη χώρα αυτή, οπότε δεν θίγονταν οι διασυνοριακές πωλήσεις, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι είναι απορριπτικό. Πράγματι, κατά πάγια νομολογία, οσάκις μία συμφωνία καταλαμβάνει το σύνολο της επικρατείας κράτους μέλους, έχει εκ φύσεως ως αποτέλεσμα την εδραίωση των στεγανοποιήσεων εθνικού χαρακτήρα, παρεμποδίζοντας με τον τρόπο αυτό την επιδιωκόμενη από τη Συνθήκη οικονομική αλληλοδιείσδυση (προαναφερθείσα στη σκέψη 181 απόφαση Wouters κ.λπ., σκέψη 95, αποφάσεις του Δικαστηρίου της 17ης Οκτωβρίου 1972, 8/72, Vereeniging van Cementhandelaren κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 223, σκέψη 29· προαναφερθείσα στη σκέψη 81 απόφαση Remia κ.λπ. κατά Επιτροπής, σκέψη 22, καθώς και απόφαση της 18ης Ιουνίου 1998, C-35/96, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 1998, σ. I-3851, σκέψη 48). Η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι η σύσκεψη της 20ής Απριλίου 1995, άρα και η επίδικη παράβαση, αφορούσαν το σύνολο του Βελγίου, όπως τονίζει η Επιτροπή στην αιτιολογική σκέψη 197 της επίδικης αποφάσεως.

- 213 Η προσφεύγουσα θεωρεί επίσης ότι η Επιτροπή δεν απέδειξε ότι η φερόμενη παράβαση διήρκεσε από τις 20 Απριλίου 1995 μέχρι την εγκύκλιο της 10ης Ιουνίου 1999, με την οποία η προσφεύγουσα διευκρίνιζε μεταξύ άλλων ότι οι διανομείς έπρεπε να είναι ελεύθεροι να καθορίζουν την τιμή και τους όρους πωλήσεως προς τους πελάτες τους. Υποστηρίζει ότι η Επιτροπή θα έπρεπε να είχε δεχθεί τα τέλη του έτους 1995 ως ημερομηνία τερματισμού, εφόσον η δράση «κατά των φθηνών εισαγωγών», επίκληση της οποίας γίνεται στο πρακτικό της συσκέψεως της 20ής Απριλίου 1995, ήταν προσωρινή και αφορούσε απλώς την παρουσίαση της νέας σειράς W 210.
- 214 Όπως προκύπτει από την νομολογία, εναπόκειται στην Επιτροπή να αποδείξει όχι μόνο στην ύπαρξη της συμφωνίας αλλά και τη διάρκειά της (βλ. προαναφερθείσες στις σκέψεις 84 και 202 αντιστοίχως αποφάσεις Dunlop Slazenger κατά Επιτροπής, σκέψη 79, και Cimenteries CBR κ.λπ. κατά Επιτροπής, της 15ης Μαρτίου 2000, σκέψη 2802).
- 215 Το Πρωτοδικείο τονίζει ότι υφίστανται συγκλίνουσες εν προκειμένω ενδείξεις επιτρέπουσες να συναχθεί το συμπέρασμα ότι η παράβαση διήρκεσε πέραν των τελών του έτους 1995. Επιβάλλεται η διαπίστωση ότι, όπως υποστηρίζει ορθά η Επιτροπή, το ορισθέν για τα τέλη του έτους 1995 χρονικό όριο αφορά, όπως προκύπτει από το πρακτικό της συσκέψεως της 20ής Απριλίου 1995, μόνο τη συμφωνηθείσα κύρωση και όχι τον καθορισμό του ανώτατου ορίου των εκπτώσεων στο 3%. Επιπλέον, όπως προκύπτει από το πρακτικό της συσκέψεως της 27ης

Μαρτίου 1996, οι αφορώσες τη σειρά E 290 TD εικονικές αγορές πραγματοποιήθηκαν μεταξύ άλλων από πέντε διανομείς στο Βέλγιο το έτος 1996. Συναφώς, το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι, σε αντίθεση προς όσα υποστηρίζει η προσφεύγουσα (βλ. ανωτέρω σκέψη 166), υφίσταται συνάφεια μεταξύ της συσκέψεως των διανομέων της 20ής Απριλίου 1995 και εκείνης της 27ης Μαρτίου 1996. Εκτός αυτού, με έγγραφο της 14ης Μαΐου 1996, η MBBel εξέφρασε σαφώς τη δυσαρέσκειά της για το γεγονός ότι όχημα της σειράς W 210 είχε πωληθεί με έκπτωση ύψους 6%. Συναφώς, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η προσθήκη ενός θαυμαστικού μετά το συγκεκριμένο ποσοστό —«6%!»— ουδεμία αφήνει αμφιβολία ως προς το ότι η επίδικη έκπτωση είχε θεωρηθεί ως αξιόμηπτη. Εξ αυτού έπεται ότι, λαμβάνοντας υπόψη τις ενστάσεις που προέβαλε η MBBel κατά των υπερβαιουσών το 3% εκπτώσεων που χορηγούν οι διανομείς στο Βέλγιο και ενόψει της συνεχιζόμενης πρακτικής εικονικών αγορών, οι διανομείς όφειλαν να αναμένουν επιπτώσεις σε περίπτωση εντοπισμού των εκπτώσεων και μετά τα τέλη του έτους 1995. Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι, υπό τις περιστάσεις αυτές, η Επιτροπή νομιμοποιούνταν να θεωρήσει ότι η συμφωνία της 20ής Απριλίου 1995 περί καθορισμού της τιμής των οχημάτων στο Βέλγιο δεν συνιστούσε μεταβατικό μέτρο, αλλά διήρκεσε μέχρι τη ρητή κατάργησή του με την εγκύκλιο της 16ης Ιουνίου 1999.

216 Το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι, με το επιχειρήμά της ότι η Επιτροπή δεν διευκρίνισε αν η αφορώσα τον καθορισμό των τιμών στο Βέλγιο διαπραχθείσα παράβαση είχε πάντοτε την ίδια σοβαρότητα (βλ. ανωτέρω σκέψη 168), η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η Επιτροπή υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη περί την εκτίμηση ως προς τη σοβαρότητα της παραβάσεως επί ορισμένα χρονικά διαστήματα. Το Πρωτοδικείο θεωρεί ότι η Επιτροπή αξιολόγησε ορθώς τη διάρκεια (βλ. ανωτέρω σκέψη 215) και τη σοβαρότητα της επίδικης παραβάσεως. Εξάλλου, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί τη σοβαρότητα της παραβάσεως. Πράγματι, δεδομένου ότι η παράβαση διήρκεσε επί το χρονικό διάστημα που βεβαιώνεται με την επίδικη απόφαση, δεν εναπόκειται στην Επιτροπή να αποδείξει ότι είχε διαπραχθεί με την ίδια σοβαρότητα ελλείψει αποδείξεως περί του ότι έπαυσε να διαπράττεται.

217 Η προσφεύγουσα προσάπτει στην Επιτροπή ότι της αποδίδει τη συμπεριφορά της MBBel, θυγατρικής της στο Βέλγιο, με τη μοναδική αιτιολογία ότι η συμμετοχή της στη εν λόγω θυγατρική ήγγιζε το 100%.

- 218 Συναφώς, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι το γεγονός ότι η θυγατρική έχει διακριτή νομική προσωπικότητα δεν αρκεί να απομακρύνει το ενδεχόμενο η συμπεριφορά της να καταλογίζεται στη μητρική εταιρία, ιδίως οσάκις η θυγατρική δεν προσδιορίζει αυτοτελώς τη συμπεριφορά της επί της αγοράς, αλλ' εφαρμόζει κατ' ουσίαν τις οδηγίες που λαμβάνει από τη μητρική εταιρία (βλ., μεταξύ άλλων, προαναφερθείσα στη σκέψη 85 απόφαση του Δικαστηρίου ΙCI κατά Επιτροπής, σκέψεις 132 και 133, απόφαση του Δικαστηρίου της 14ης Ιουλίου 1972, 52/69, Geigy κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 189, σκέψη 44, και απόφαση του Δικαστηρίου της 21ης Φεβρουαρίου 1973, 6/73, Euroemballage και Continental Can κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1972-1973, σ. 445, σκέψη 15). Η κατοχή κατά 100% του κεφαλαίου της θυγατρικής δεν αρκεί αφεαυτής να καταδείξει ότι η μητρική εταιρία ασκεί παρόμοιο έλεγχο. Ο καταλογισμός στη μητρική εταιρία της συμπεριφοράς της θυγατρικής της εξαρτάται πάντοτε από τη διαπίστωση της πραγματικής ασκήσεως διευθυντικής εξουσίας (βλ., υπό την έννοια αυτή, προαναφερθείσα στη σκέψη 85 απόφαση ΙCI κατά Επιτροπής, σκέψεις 132 έως 141, απόφαση της 12ης Ιουλίου 1979, 32/78 και 36/78 έως 82/78, BMW Belgium κ.λπ. κατά Επιτροπής, Συλλογή τόμος 1979/II, σ. 177, σκέψη 24, και προαναφερθείσα στη σκέψη 171 απόφαση Stora Kopparbergs Bergslags κατά Επιτροπής, σκέψη 23).
- 219 Όπως το Δικαστήριο έκρινε με την προαναφερθείσα στη σκέψη 171 απόφαση Stora Kopparbergs Bergslags κατά Επιτροπής (σκέψη 28), εφόσον η κατοχή κατά 100% του κεφαλαίου δεν καθιστά αφεαυτής εφικτή την απόδειξη της ευθύνης της μητρικής εταιρίας, η Επιτροπή μπορεί επίσης να θεμελιώσει την απόφασή της καταλογίζοντας στη μητρική εταιρία τη συμπεριφορά της θυγατρικής της εκ του γεγονότος ότι η μητρική εταιρία δεν αμφισβητεί ότι ήταν σε θέση να επηρεάσει σημαντικά την εμπορική πολιτική της θυγατρικής της και δεν προσκομίζει αποδεικτικά στοιχεία προκειμένου να στηρίξει τους ισχυρισμούς της περί της αυτοτελείας της δεύτερης. Πράγματι, ενώπιον της κατοχής του συνόλου του κεφαλαίου της θυγατρικής, η Επιτροπή μπορεί να υποθέσει θεμιτώς ότι η μητρική εταιρία ασκεί όντως αποφασιστική επιρροή στη συμπεριφορά της θυγατρικής της, ειδικότερα αν η μητρική εταιρία εμφανίστηκε κατά τη διοικητική διαδικασία ως ο μόνος συνομιλητής για τις εταιρίες του ομίλου.
- 220 Υπό τις περιστάσεις αυτές, εναπόκειται στη μητρική εταιρία να ανατρέψει με επαρκή αποδεικτικά στοιχεία το συγκεκριμένο τεκμήριο.

- 221 Εν προκειμένω, όπως προκύπτει από τη δικογραφία, η προσφεύγουσα δεν αμφισβητεί ότι η Mercedes-Benz κατείχε το σύνολο του κεφαλαίου της MBBel κατά τον κρίσιμο χρόνο της επίδικης παραβάσεως και δέχεται ότι εμφανίστηκε κατά τη διοικητική διαδικασία ως ο μόνος συνομιλητής της Επιτροπής για τη βελγική παράβαση. Επιπλέον, η προσφεύγουσα περιορίζεται στον ισχυρισμό ότι δεν είχε λάβει γνώση των δραστηριοτήτων της MBBel και αρνείται ότι τις υποστήριξε ενεργά, χωρίς να προσκομίζει την παραμικρή απόδειξη ότι δεν ήταν σε θέση να επηρεάσει αποφασιστικά την εμπορική πολιτική της MBBel, ούτε αποδεικτικά στοιχεία σχετικά με την αυτοτέλεια της τελευταίας. Επομένως, η προσφεύγουσα δεν ανέτρεψε με επαρκή αποδεικτικά στοιχεία το τεκμήριο, σύμφωνα με το οποίο ασκούσε πράγματι αποφασιστική επιρροή επί της συμπεριφοράς της θυγατρικής της MBBel.
- 222 Κατόπιν αυτού, επιβάλλεται η απόρριψη του παρόντος σκέλους και, ως εκ τούτου, του τρίτου λόγου ακυρώσεως.

Επί του τετάρτου λόγου ακυρώσεως, ο οποίος αντλείται από τον εσφαλμένο καθορισμό του ύψους του επιβληθέντος με το άρθρο 3 της επίδικης αποφάσεως πρόστιμου

Επιχειρήματα των διαδίκων

- 223 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι το επιβληθέν με το άρθρο 3 της επίδικης αποφάσεως πρόστιμο στερείται παντελώς θεμελίου λόγω του ότι δεν συντρέχει παράβαση του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ. Προσθέτει ότι, ακόμη και αν αποδεικνυόταν παρόμοια παράβαση, το πρόστιμο είναι υπερβολικό.

- 224 Όσον αφορά τις αποδιδόμενες στη γερμανική αγορά συμπεριφορές, η προσφεύγουσα υποστηρίζει κατ' ουσίαν ότι το πρόστιμο πρέπει να κηρυχθεί παράνομο δεδομένου ότι τα προσαπτόμενα στη Mercedes-Benz μέτρα ελήφθησαν με βάση συμβάσεις εμπορικής αντιπροσωπείας, οι οποίες δεν εμπίπτουν στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ επειδή περιλαμβάνουν μόνον περιορισμούς εφαρμοστέους επί των εμπορικών αντιπροσώπων.
- 225 Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η απαγόρευση πωλήσεως σε εταιρίες χρηματοδοτικής μισθώσεως στην Ισπανία εξαιρείται σε κάθε περίπτωση από την εφαρμογή του κανονισμού 1475/95 στο μέτρο που θα μπορούσε η εν λόγω απαγόρευση να έρχεται σε αντίθεση με το άρθρο 81, παράγραφος 1, ΕΚ, γεγονός που αντίκειται στην επιβολή προστίμου. Εκτιμά ότι, ακόμη και αν ο κοινοτικός δικαστής δεν θα ακολουθούσε την επιχειρηματολογία της, πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι η ίδια είναι σε θέση να προβάλει σημαντικούς νομικούς λόγους προς στήριξη της απόψεώς της ότι οι εν λόγω πρακτικές πληρούν τις προϋποθέσεις απαλλαγής.
- 226 Όσον αφορά τον καθορισμό των τιμών πωλήσεως στο Βέλγιο, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι, μολονότι η Επιτροπή ισχυρίζεται (αιτιολογική σκέψη 245 της επίδικης αποφάσεως) ότι αφορά αποκλειστικά τη σειρά W 210, εντούτοις, εκτιμά ακολούθως ότι η πρακτική μείωσης των τιμών ελέγχθηκε και όσον αφορά άλλες σειρές. Η τελευταία αυτή παρατήρηση ανάγεται προδήλως στις «μυστηριώδεις επισκέψεις» που πραγματοποίησε η εταιρία Tokata σε σχέση με τύπους οχημάτων της κλάσεως C. Η προσφεύγουσα εκτιμά ότι οι επισκέψεις αυτές είναι άσχετες με τον υποτιθέμενο καθορισμό των τιμών (βλ. ανωτέρω σκέψη 167). Αρνείται ότι η Επιτροπή λαμβάνει υπόψη το επιβαρυντικό στοιχείο ότι το ζήτημα αφορούσε πλείονες τύπους. Επιπλέον, ο περιλαμβανόμενος στις αιτιολογικές σκέψεις 223 και 225 της επίδικης αποφάσεως ισχυρισμός ότι ο καθορισμός των τιμών πωλήσεως ίσχυσε από τις 20 Απριλίου 1995 έως τις 10 Ιουνίου 1999 δεν αντέχει στη βάσανο της αναλύσεως, σύμφωνα με την οποία το πρακτικό της συσκέψεως της 20ής Απριλίου 1995 εφαρμόστηκε μόνο μέχρι τα τέλη του έτους 1995 (βλ. ανωτέρω σκέψη 174). Τέλος, η προσφεύγουσα αμφισβητεί ότι η MBBeI διαδραμάτισε μείζονα ρόλο στον υποτιθέμενο περιορισμό των μειώσεων των τιμών. Αντιθέτως, κατά την προσφεύγουσα, το μέτρο αυτό είχε ήδη εισαχθεί από τους διανομείς πριν από τη σύσκεψη της 20ής Απριλίου 1995. Πάντως, εκτιμά ότι η MBBeI δεν ανέλαβε τον διευθυντικό ρόλο, έστω και αν ακολούθως συμμετέσχε στο μέτρο. Κατά την

προσφεύγουσα, αν η MBBeI συμμετέσχε στο μέτρο, δεν το έπραξε για να υπεραμυνθεί των δικών της συμφερόντων αλλά για να βελτιώσει την αποδοτικότητα των διανομών.

- 227 Όσον αφορά τη συνιστάμενη στον καθορισμό των τιμών πωλήσεως στο Βέλγιο παράβαση, η Επιτροπή υποστηρίζει ότι τα επιχειρήματα της προσφεύγουσας είναι απορριπτικά. Υπενθυμίζει, πρώτον, ότι, σύμφωνα με τον εκτιθέμενο στη σκέψη 245 της επίδικης αποφάσεως προβληματισμό, κρίνει την επίδικη παράβαση ως «συνολικά σοβαρή» και καθορίζει το βασικό ποσό του προστίμου σε 7 εκατομμύρια ευρώ, γεγονός που αντιστοιχεί σε περίπου ένα τρίτο του κατ' ανώτατο όριο προστίμου ύψους 20 εκατομμυρίων ευρώ που προβλέπουν, σε περίπτωση σοβαρών παραβάσεων, οι κατευθυντήριες γραμμές για τον υπολογισμό των επιβαλλομένων κατ' εφαρμογή του άρθρου 15, παράγραφος 2, του κανονισμού 17 και του άρθρου 65, παράγραφος 5, της Συνθήκης ΕΚΑΧ προστίμων (ΕΕ 1998, C 9, σ. 3). Προσθέτει ότι εκείνο που προσάπτεται στην προσφεύγουσα είναι ότι έλεγξε όχι μόνο τις συμφωνηθείσες από τους διανομείς εκπτώσεις επί της σειράς W 210 αλλά και επί άλλων τύπων οχημάτων. Επιπλέον, ακόμη και αν η επίδικη παράβαση περιοριζόταν στη σειρά W 210, η Επιτροπή θα μπορούσε να λάβει τούτο υπόψη της στο πλαίσιο του ανασχετικού αποτελέσματος του προστίμου.
- 228 Η Επιτροπή εκτιμά ότι αντέκρουσε ήδη τις ενστάσεις της προσφεύγουσας σχετικά με τη διάρκεια της παραβάσεως (βλ. ανωτέρω σκέψη 182).
- 229 Επιπλέον, υποστηρίζει ότι δεν στηρίχτηκε σε ενδεχόμενο ρόλο της MBBeI ως κινητήριας δύναμης στον περιορισμό των εκπτώσεων προκειμένου να υπολογίσει το ύψος του προστίμου, αλλά κάνει αποκλειστικά λόγο για ενεργό συμμετοχή της MBBeI στα μέτρα καθορισμού των τιμών πωλήσεως στο Βέλγιο. Ελλείψει παρόμοιας ενεργού συμμετοχής, δεν θα μπορούσε να εφαρμοστεί η προβλεπόμενη σε περίπτωση υπερβάσεως του ανωτάτου ορίου των εκπτώσεων κύρωση. Η Επιτροπή υπογραμμίζει ότι, όπως προκύπτει από το πρακτικό της συσκέψεως της 20ής Απριλίου 1995, υφίστατο ήδη η δράση «κατά της πρακτικής των φθηνών εισαγωγών». Πάντως, υποστηρίζει ότι ο περιορισμός των εκπτώσεων σε ανώτατο όριο ύψους 3% αποφασίστηκε κατά την ανωτέρω σύσκεψη με την ενεργό συμμετοχή της προσφεύγουσας και ότι, συνεπώς, δεν μπορεί να προβάλλεται ο

ισχυρισμός ότι η MBBel βρέθηκε αντιμέτωπη με το μέτρο αυτό a posteriori. Ως προς το ίδιο συμφέρον της MBBel, η Επιτροπή ισχυρίζεται ότι ο περιορισμός των εκπτώσεων εξυπηρετούσε τη διατήρηση της πολιτικής των υψηλών τιμών του εισαγωγέα. Τέλος, η εκτίμηση της περιπτώσεως δεν θα διέφερε αν η MBBel είχε όντως επιδιώξει να διατηρήσει την αποδοτικότητα των διανομένων (προαναφερθείσα στη σκέψη 84 απόφαση AEG κατά Επιτροπής, σκέψεις 40 έως 42 και 71 έως 73).

Εκτίμηση του Πρωτοδικείου

- 230 Προκαταρκτικώς, επιβάλλεται η υπόμνηση ότι, όπως προκύπτει από την εξέταση των προεκτεθέντων λόγων ακυρώσεως, το επιβαλλόμενο με το άρθρο 3 της επίδικης αποφάσεως πρόστιμο πρέπει να ακυρωθεί καθό μέτρο επιβλήθηκε στην προσφεύγουσα λόγω των οδηγιών που είχαν δοθεί στους γερμανούς αντιπροσώπους να μην πωλούν τα παραδιδόμενα καινούργια οχήματα στο μέτρο του εφικτού παρά μόνον σε πελάτες της συμβεβλημένης περιοχής τους, να αποφεύγουν δε τον εσωτερικό ανταγωνισμό και να απαιτούν, για τις παραγγελίες καινούργων οχημάτων που λαμβάνονται από διερχομένους πελάτες, την καταβολή προκαταβολής ύψους 15% επί της τιμής του οχήματος. Εξ αυτού έπεται ότι το πρόστιμο αρχικού ποσού ύψους 71,825 εκατομμυρίων ευρώ πρέπει να μειωθεί αρχικώς κατά ποσόν ύψους 47,025 εκατομμυρίων ευρώ (αιτιολογική σκέψη 242).
- 231 Όπως προκύπτει επίσης από τη εξέταση των προηγηθέντων λόγων ακυρώσεως, το επιβαλλόμενο με το άρθρο 3 της επίδικης αποφάσεως πρόστιμο πρέπει να ακυρωθεί καθό μέτρο επιβλήθηκε στη προσφεύγουσα λόγω του περιορισμού των παραδόσεων επιβατικών αυτοκινήτων στις εταιρίες χρηματοδοτικής μισθώσεως για τη σύσταση αποθεμάτων στη Γερμανία και στην Ισπανία. Εξ αυτού έπεται ότι το πρόστιμο αρχικού ποσού ύψους 71,825 εκατομμυρίων ευρώ πρέπει να μειωθεί σε δεύτερη φάση κατά ποσόν ύψους 15 εκατομμυρίων ευρώ (αιτιολογική σκέψη 244).
- 232 Όσον αφορά τη συνιστάμενη στον καθορισμό των τιμών στο Βέλγιο παράβαση, το Πρωτοδικείο εκτιμά ότι η προσφεύγουσα επικαλείται εσφαλμένα το επιχείρημα ότι η Επιτροπή έλαβε υπόψη το επιβαρυντικό γεγονός ότι το ζήτημα αφορούσε πλείονες τύπους οχημάτων. Όπως προκύπτει σαφώς από την αιτιολογική σκέψη 248

της επίδικης αποφάσεως, η Επιτροπή δεν έλαβε υπόψη, κατά την επιβολή του προστίμου, οποιαδήποτε επιβαρυντική περίσταση. Εν πάση περιπτώσει, να μην αληθεύει ότι η Επιτροπή ανέφερε με την επίδικη απόφαση ότι η MBBel ανέθεσε στις 26 Νοεμβρίου 1996 στην εταιρία Tokata να πραγματοποιήσει εικονικές αγορές από 47 βέλγους διανομείς και να ελέγξει τις χορηγηθείσες εκπτώσεις για τύπους οχημάτων της κλάσεως C, πάντως, το γεγονός αυτό καταδεικνύει, όπως υποστηρίζει η Επιτροπή, ότι οι εικονικές αγορές αποτελούσαν συνήθη πρακτική της MBBel, πρακτική η οποία δεν περιοριζόταν σε ένα συγκεκριμένο τύπο οχήματος.

233 Ως προς το επιχείρημα της προσφεύγουσας σχετικά με τη διάρκεια της αφορώσας στον καθορισμό των τιμών στο Βέλγιο παραβάσεως, πρέπει να υπομνηστεί ότι το Πρωτοδικείο κρίνει ότι η Επιτροπή την προσδιόρισε κατά τρόπο ορθό (βλ. ανωτέρω σκέψη 215). Επιπλέον, το Πρωτοδικείο διαπιστώνει ότι η MBBel διαδραμάτισε κεντρικό ρόλο στον καθορισμό των τιμών πωλήσεως των οχημάτων στο Βέλγιο (βλ. ανωτέρω σκέψη 209). Εξ αυτού έπεται ότι δεν συντρέχει λόγος μειώσεως του επιβληθέντος για την επίδικη παράβαση προστίμου.

234 Υπό το φως του συνόλου των προεκτεθέντων, πρέπει να ακυρωθεί το μέρος εκείνο του προστίμου που αφορά παραβάσεις στη Γερμανία και στην Ισπανία. Τα λοιπά επιχειρήματα που επικαλέστηκε η προσφεύγουσα προς στήριξη του αιτήματός της περί ακυρώσεως του προστίμου ή περί μειώσεως του ύψους του είναι απορριπτέα. Αποφαινόμενο κατά πλήρη δικαιοδοσία, το Πρωτοδικείο επικυρώνει το ύψος του προστίμου για την αφορώσα τον καθορισμό των τιμών στο Βέλγιο παράβαση στα 9,8 εκατομμύρια ευρώ.

Επί των δικαστικών εξόδων

235 Κατά το άρθρο 87, παράγραφος 3, του Κανονισμού Διαδικασίας του Πρωτοδικείου, τούτο δύναται να κατανείμει τα έξοδα ή να αποφασίσει ότι κάθε διάδικος φέρει τα δικαστικά έξοδά του σε περίπτωση μερικής ήττας αμφοτέρων. Εν προκειμένω, αποφασίζεται η Επιτροπή να φέρει τα δικαστικά έξοδά της, καθώς και το 60 % των εξόδων της προσφεύγουσας.

Για τους λόγους αυτούς,

ΤΟ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ (πέμπτο τμήμα)

αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει το άρθρο 1 της απόφασης 2002/758/ΕΚ, της 10ης Οκτωβρίου 2001, σχετικά με διαδικασία εφαρμογής του άρθρου 81 της Συνθήκης ΕΚ (υπόθεση COMP/36.264 — Mercedes-Benz), εξαιρουμένης της διαπιστώσεως ότι η εταιρία Daimler Chrysler AG, καθώς και οι εταιρίες Daimler-Benz AG και Mercedes-Benz AG, τις οποίες αυτή διαδέχθηκε, διέπραξαν οι ίδιες ή μέσω της θυγατρικής τους Mercedes-Benz Belgium SA παράβαση των διατάξεων του άρθρου 81, παράγραφος 1, ΕΚ λόγω της συμμετοχής τους σε συμφωνίες σκοπούσες στον περιορισμό των χορηγηθεισών στο Βέλγιο εκπτώσεων, οι οποίες αποφασίστηκαν στις 20 Απριλίου 1995 και καταργήθηκαν στις 10 Ιουνίου 1999.
- 2) Ακυρώνει το άρθρο 2, εξαιρουμένης της πρώτης περιόδου.
- 3) Ακυρώνει το άρθρο 3 της απόφασης 2002/758 καθό μέτρο καθορίζεται το ύψος του επιβληθέντος στην προσφεύγουσα προστίμου σε 71,825 εκατομμύρια ευρώ.
- 4) Καθορίζει σε 9,8 εκατομμύρια ευρώ το ύψος του επιβληθέντος, με το άρθρο 3 της απόφασης 2002/758 για την αφορώσα τον καθορισμό των τιμών στο Βέλγιο παράβαση, προστίμου.

- 5) Απορρίπτει την προσφυγή κατά τα λοιπά.
- 6) Καταδικάζει την Επιτροπή στα δικά της δικαστικά έξοδα καθώς και στο 60 % των εξόδων της προσφεύγουσας. Η προσφεύγουσα φέρει το 40 % των δικαστικών εξόδων της.

Lindh

García-Valdecasas

Cooke

Δημοσιεύθηκε σε δημόσια συνεδρίαση στο Λουξεμβούργο στις 15 Σεπτεμβρίου 2005.

Ο Γραμματέας

Η Πρόεδρος

H. Jung

P. Lindh